

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2010/33 • 20 Ağustos 2010 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

BOYKOT!

**Referandum
oyununa kanmayalım!**

**Hak ve özgürlüklerimiz
için fiili-meşru,
birleşik mücadeleye!**

İÇİNDEKİLER

Hak ve özgürlüklerimiz için fiili-meşru, birleşik mücadeleyi yükseltelim!.....	3
AKP şefleri efendilerinin desteğini almak için çırpınıyor!.....	4
“Ateşkes” adımı atan Kürt hareketinin düzenleme bütünleşme çabası sürüyor.....	5-6
Sermaye sözcülerinin büyük düşmanı: Boykot taktiği.....	7
Acılarımızı dillerine dolayanlar hesap verecekler!.....	8
Düzen kliklerinin kapışması söz düellosuyla devam ediyor... ..	9
BDSP’nin referandum çalışmalarıdan.	10
Enerji özelleştirmeleriyle sermayenin cüzdanı, emekçinin faturası kabarıyor.....	11
BETESAN direnişçisi Zeynel Kızılaslan’la konuştuk... ..	12
BETESAN direniş güncesi.	13
Kamuda toplu görüşme oyunu başladı	14
İşçi ve emekçi hareketinden.....	15
7. Mamak Kültür Sanat Festivali başarıyla gerçekleştirildi	16-17
UPS’de direniş coşkusu dayanışmayla büyüyor.....	18
UPS işçileriyle direniş süreci üzerine konuştuk.....	19
Tek Gıda-İş’te maske düştü.	20
Devrimci sınıf faaliyetlerinden.....	21
Kapitalizm için sürdürülebilir pazar: Ekolojik ürünler.....	22
toplumcueksen.net yayında.....	23
Ölüm mangası AEGİS Basel’de ..	24
Dink cinayetine devlet savunması . . .	25
Ağırlaştırılmış müebbet cezası üzerine... ..	26
Referandum ve “Demokratik Özerklik”- M. Can Yüce	27
Hacıbektaş şenlikleri üzerine.....	28
Sacco ve Vanzetti	29
Medya, bu düzenin vazgeçilmez bir aracıdır.....	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2010/33 * 20 Ağustos 2010
Fiyatı: 1 YTL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Referandum oyunu, işçi ve emekçi kitlelerin gündemine, belirlenen referandum tarihi yaklaştıkça daha fazla oturuyor. Referandum sürecini düzen içi dalaşa daha fazla yer kapmanın bir aracı olarak kullanmaya çalışan gerici düzen güçleri, sahte ve ikiye bölünmüş açıklamalarıyla işçi ve emekçi kitlelerden oy dileniyorlar.

Referandum sürecinde efendisi ABD’yle olan ilişkilerini pekiştirmek ve yeni sosyal yıkım ve kölelik saldırılarını hayata geçirmek için hazırlık yapan sermaye hükümeti de işbirlikçi-uşak çizgisinin bir gereği olarak referandumu etkili bir şova çevirmeye çalışıyor.

Burjuva düzen partilerinin şeflerinin karşılıklı atışmaları, düzenin farklı klikleri arasında kıyasıya devam eden bu savaşta işçi ve emekçi cephesi ise henüz ağırlığını koyamamış durumda. Referandum tantanası altında sınıf hareketi cephesinde yaşanan gelişmeler ise doğru kanallara akıtılmayı bekliyor. İçinden geçilen süreçte 100 bini aşkın metal işçisini ilgilendiren Metal Grup TİS süreci ve 18 Ağustos günü ikinci tur görüşmeleri tamamlanan kamudaki toplu görüşme oyunu önümüzdeki haftaların temel gündemleri olarak yer tutacak.

Bu yıl 9’uncusu gerçekleştirilen ortaoyunu geçmiş yıllarda olduğu gibi sermaye hükümeti tarafından bir kez daha toplu görüşmeye hapsedilmiş bulunuyor. Kamu emekçileri mücadelesinin bir ürünü olarak ortaya çıkan KESK’in uzlaşmacı tutumu nedeniyle tam anlamıyla bir suskunluk içerisinde geçirilen toplu görüşme süreci kamu emekçilerinin umudunun referanduma ve anayasal hayallere çekilmesiyle devam ediyor. Kamu emekçileri hareketine hakim olan bu atıllık tablosu, referandum aldatmacasına karşı tutulması gereken yolun fiili-meşru mücadele yolu olduğunu, en basit hakların dahi mücadeleyle elde edilebileceğini bir kez daha kanıtıyor.

Yine 1 Eylül’de dünyanın çeşitli ülkelerinde ve Türkiye’de UPS işçileriyle dayanışma amacıyla gerçekleştirilecek eylemler UPS direnişinin kazanımla sonuçlanması için oldukça önemli bir eşik oluşturuyor. TÜMTİS’in üst örgütü olan ITF’nin son genel

kurulunda alınan kararlar doğrultusunda birçok ülkede gerçekleştirilecek eylemlerin merkezi İstanbul, İzmir, Ankara gibi illerde gerçekleştirilecek eylemler olacak. UPS işçileriyle sınıf dayanışmasını en ileri düzeyden yükseltmek için etkili bir sınıf çalışması yürüten sınıf devrimcileri de 1 Eylül’de gerçekleştirilecek eylemlere bulundukları tüm alanlarda, en güçlü katılımı sağlamak için çalışmalarını hızlandırmak durumundadırlar.

Toplumcu Mühendis Mimar ve Şehir Plancıları (TMMŞP), uzunca bir süredir yoğun bir emek ve çabayla sürdürdükleri www.toplumcueksen.net sitesinin hazırlıklarını tamamlamış bulunuyor. Toplumcu Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları, üretim alanlarında ve sokakta verecekleri dışı dışı mücadeleyi internet ortamından beslemeyi hedefliyor. Yayın hayatına merhaba diyen toplumcueksen.net’i selamlıyor, sınıf mücadelesine sunacağı katkılar için şimdiden başarılar diliyoruz.

EKSEN
Mühendislik, Mimarlık ve Planlamada
Sermaye için değil, toplum için bilim!
www.toplumcueksen.net
YIL: 1 * SAYI: 4 * 5 TL
TEMmuz-AGUSTOS-EYLÜL '10

Dosya:
Enerji ve Çevre
“Ya ölü yıldızlara hayatı götüreceğiz,
Ya da dünyamıza inecek ölüm.”
Nazım Hikmet Ran

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://frantey.org>

ÖNCE İŞ GÜVENLİĞİ

İş güvenliği patronların insafına bırakılamaz!

EKSEN

Düzenin referandum aldatmacasına kanmayalım...

Hak ve özgürlüklerimiz için fiili-meşru, birleşik mücadeleyi yükseltelim!

Düzen cephesi evet ya da hayır çağrıları arasında işçi ve emekçi kitleleri referandum tartışmalarında kendine yedeklemeye çalışırken sınıf hareketi tüm toplumu etkileyebilecek, biriken imkan ve olanaklar doğru kanallara aktırılabilirdiğinde hareketin ivme kazanmasını sağlayabilecek önemli gelişmelere sahne oluyor. Bu gelişmelerden, Metal TİS'leri ile kamudaki toplu görüşme süreci hem taleplerinin sınıf bölüklerini yakından ilgilendirmesi, hem de geniş bir kesimi kapsamı bakımından sınıf mücadelesini güçlendirmenin bir manivelası olarak değerlendirilmesi gereken gündemler arasında yer almaktadır.

Görüşmeleri eylül ayında başlaması beklenen metal grup TİS'leri 100 bini aşkın metal işçisini kapsamına rağmen bunun çok daha ötesinde bir öneme sahiptir. Metal grup TİS'leri kapsam dahilindeki işçileri olduğu kadar işkolundaki tek tek sözleşmeleri de etkilemektedir. Aynı zamanda diğer sektörlerdeki sözleşmelere de dolaylı olarak emsal teşkil etmektedir. Özcesi, metal TİS'leri kendisini aşan bir etki yaratmakta ve kendisini aşan sonuçlar doğurmaktadır.

Bu etki alanının yanı sıra metal TİS'lerinde masaya yatırılması beklenen maddelerin sınıfın temel kazanımları olduğu bilinmektedir. Metal TİS'leri, sermayenin uzun bir süredir hayata geçirmeye çalıştığı esneklik, kıdem tazminatının gaspı, bölgesel asgari ücret uygulaması, özel istihdam büroları gibi işçi simsarlığını yasalaştıran saldırıların tartışmaları arasında görüşülecek. Metal patronlarının da sözleşmelere bu işçi düşmanı emellerini yansıtmaları bekleniyor. Özellikle esneklik ve kıdem tazminatı sözleşmelerin temel gündemini oluşturacak. Kapitalistler kriz bahanesiyle birçok sektörde bir dizi esnek çalışma biçimini yaygın olarak uygulama fırsatı yakaladılar. Metal patronları, bu kazanımlarını kalıcı hale getirmeyi, esneklik hükümlerinin TİS maddelerine girmesini bu dönemde de isteyeceklerdir.

Metal patronlarının niyeti ortadayken sendikalar cephesinden kayda değer bir gelişme henüz görülmemektedir.

Sınıfın önemli bir bölümünü ilgilendiren diğer gündem ise 2,5 milyon kamu emekçisini kapsayan kamudaki toplu görüşme sürecidir. Sermaye hükümetinin kamu emekçilerinin işgüvencesini gaspetmek, sosyal haklarını büyük oranda tırpanlamak için yıllardır yaptığı manevralar bilinmektedir. Bugüne kadar gerçekleştirilen uygulamalarla kamu emekçilerinin kazanımlarında önemli gedikler açılmıştır. Kamu emekçilerinin hak ve talepleri her yıl 15 Ağustos-15 Eylül tarihlerinde gerçekleştirilen ve daha çok ücret artışlarıyla gündeme getirilen toplu görüşme sürecine indirgenemeyecek kadar kapsamlı, önemli ve acildir.

İşbirlikçi Memur-Sen ve kontra Kamu-Sen için kamu emekçilerinin hak ve taleplerinin hiçbir önemi ve değeri yoktur. Onlar sermaye hükümetinin güdümünde, işçi düşmanlarıyla işbirliği halinde yıllardır kamu emekçilerine ihanet etmektedirler.

Kamu emekçilerinin mücadelesinin ürünü olan KESK ise, uzlaşmacı tutumu nedeniyle uzun bir dönemdir mücadeleyi yasal sınırlara hapsedmiş bulunmaktadır. Son yıllarda toplu görüşme masasından

kalkmasının ise pratikte hiçbir değeri yoktur. Zira masadan kalkıldığında da KESK bürokratlarının yüzü işyerlerine, sokaklara ve tabana dönmemektedir. Az sayıda kadroya sıkışmış protesto eylemleriyle görüşme süreci geçiştirilmektedir. Uzun bir dönemi kapsamı ve işyerlerinden doğru örülmesi gereken hak alıcı bir mücadele hattının 1 aylık görüşme sürecinde hayata geçirilebilmesinin herhangi bir ciddiyeti, samimiyeti ve inandırıcılığı bulunmamaktadır.

KESK bu yıl da masadan kalktığını açıklamış bulunmaktadır. Ancak masadan kalkmadan önce onbinlerce kamu emekçisinin dikkatini anayasa tartışmalarına çekip, umudunu referanduma bağladı. KESK, ilk oturumda toplu görüşmelerin referandumdan sonra gerçekleşmesi teklifini dile getirdi. Evetçi AKP'nin yandaşı Memur-Sen bu öneriye olumlu yanıt verirken, hayırcı MHP'nin yandaşı Kamu-Sen olumsuz yanıt verdi. Hükümet temsilcisi ise öneriyi değerlendireceklerini ifade ettikten sonra öneriyi 18 Ağustos günü gerçekleşen ikinci oturumda reddetti.

Ne faşist askeri darbenin ürünü 12 Eylül anayasası ne de AKP gericiliğinin ileri sürdüğü anayasa değişikliği işçi ve emekçilerin hak ve özgürlüklerini genişletmeyi düşünmemektedir. Sermaye sınıfının egemenliği koşullarında, sınıf mücadelesinin bir ürünü ve sonucu olarak gündeme gelmemişlerse, ileri sürülen değişiklikler yine sermaye sınıfının hak ve çıkarlarını koruyacak, işçi ve emekçilerin haklarını gaspedecektir. AKP'nin anayasa taslağı da bu gerçeği doğrulamaktadır. AKP'nin taslağı toplu görüşmenin sadece adını değiştirmekte, işlevine ve misyonuna dokunmamaktadır. Zira grev hakkı olmadıktan sonra toplu görüşmenin adının sözleşmeye çevrilmesi bir şeyi değiştirmemektedir. AKP'nin değişiklik önerisi grev hakkının adını dahi anmamakta, uyuşmazlık halinde ise sermaye hükümetinin karar organı olarak çalışan uzlaştırma kurulunu kesin karar verici olarak atamaktadır.

Sundukları öneri, masadan kalksalar bile KESK bürokratlarının aklının masada ve düzenin sunacağı önerilerde kaldığını göstermektedir. Referandum tartışmalarında "ne evet ne hayır" diyen KESK yönetiminin "üçüncü cephe" yaratma iddiası ise siyasal gelişmeler karşısında devrimci sınıf tutumu almaktan uzak olduklarını bir kez daha ortaya çıkarmıştır.

Birleşik, fiili-meşru mücadele!

Sonuçta anayasa tartışmalarının tarafları düzen güçleridir. Kendi aralarında dalaşmakta ve üstünlük kurmaya çalışmaktadırlar. Düzenin hangi kliğinin devlet içinde daha fazla güç kazanacağı işçi ve emekçilerin sorunu değildir. Yani anayasa tartışmalarında işçi ve emekçi kitleleri "Evet-Hayır" ikilemiyle oyalayan düzen güçleri de, referandum sürecine "Hayır" cephesinden katılarak düzen içi dalaşmaya yedeklenen reformist güçler de referandum aldatmacasına karşı kitlelere gerçek çözümünü sunmaktan uzaktırlar.

İşçi ve emekçiler ise bunların karşısındaki asıl cephe olan emek cephesini oluşturmaktadırlar. Bu

tartışmada esas olarak düzen ve devrim güçleri olmak üzere iki taraf bulunmaktadır.

Düzen güçleri kendi aralarında güç ve nüfuz mücadelesi yürütürken işçi ve emekçileri de sınıfın gerçek gündemlerinden ve mücadeleden uzaklaştırmaya çalışmaktadırlar. Emekçileri düzen saflarında taraflaştırarak yedeklemek, işçi ve emekçilerin gücünü kendi çıkar çatışmasının bir kuvveti haline getirmek istemektedirler.

Emek ve devrim cephesi ise sınıfın gerçek gündemlerine odaklanmak, işçi ve emekçilerin hak ve özgürlüklerini genişletmek için devrimci sınıf mücadelesini büyütme zorundadır. Metal TİS'leri, patronların saldırıları karşısında gelişen lokal direnişler ve kamudaki toplu görüşmeler bunun için anlamlı bir fırsat olarak değerlendirildiği koşullarda bunun önünde herhangi bir engel de bulunmamaktadır. İşçi ve emekçiler cephesinden taleplerin ortaklaştırılması, mücadelenin birleşik bir zeminde yükselmesi için asgari koşullar mevcuttur. Sermayenin saldırılarına karşı fiili-meşru mücadele yolu tutulduğunda saldırıların püskürtülebileceği son dönemde parça parça da olsa yaşanan çeşitli mücadelelerle ortaya çıkmaktadır. İşgal silahını kuşanan ÇEL-MER işçilerinin, anayasal bir hak olan sendika hakkını bile dişe diş bir mücadele sonucunda elde etmeleri en basit hak ve özgürlükleri kazanmanın yolunun fiili-meşru mücadeleden geçtiğini öğretmiştir. Kapsamı itibarıyla son dönemde ortaya çıkan işçi direnişlerinin merkezine oturan UPS direnişi de sendika hakkını kazanmak için bile fiili-meşru, militan mücadele yolunun tutulmasının gerekliliğini göstermektedir. Sınıf hareketinde yaşanan bu gelişmeler, mücadeleyi anayasal beklentilere hapseden anlayışlara da anlamlı bir yanıt olarak orta yerde durmaktadır.

Ortak talepler etrafında birleşik ve militan bir mücadelenin örgütlenmesinin önündeki en büyük engellerden birisi sendikal bürokrasidir. Sendikal bürokrasiyi bertaraf etmenin yolu ise tabanda ilerici iddialar taşıyan emekten yana tüm unsurların, devrimci güçlerin mücadelenin görev ve sorumluluklarını yüklenmesinden geçmektedir. Sermayeye geri adım attırmak, sınıfın hak ve taleplerini kazanmak ve korumak için grev silahını kuşanmaktan, işgal ve direnişlerle devrimci sınıf mücadelesini büyütmekten başka bir yol bulunmamaktadır.

AKP şefleri efendilerinin desteğini almak için çırpınıyor!

Anayasa referandumu süreci halen düzen siyasetinin temel gündem maddesi olmayı sürdürüyor. AKP Hükümeti ise bu süreci, gözden çıkartılabilecek bir hükümet olmaktan kurtulup gerçek bir iktidar gücü elde edebilmek için değerlendirmeye çalışıyor. Ancak emperyalizme göbekten bağlı bir ülkede gerçek bir iktidar gücü olmanın temel koşulunu çeşitli düzen kurumlarını “ele geçirmek” değil, emperyalist dünyanın şeflerinin güvenini sağlamak oluşturuyor. Bunun bilincinde olan AKP şefleri ise dikkatlerin düzen içi siyasete çekildiği bir dönemde asıl önemli hamlelerini bu alanda, emperyalist şeflerle bozulan ilişkilerini düzeltme konusunda yapıyorlar.

ABD emperyalizminin gözleri AKP'nin üzerinde

Referandumla birlikte siyasal gücünü pekiştirme ve yaklaşan seçimler öncesinde avantaj elde etme hesapları yapan AKP Hükümeti'nin icraatları ise ABD emperyalizmi tarafından yakından ve dikkatle takip ediliyor.

Geçtiğimiz hafta bu çerçevede ABD Dışişleri Bakanlığı'nda Türkiye gündemli bir toplantı gerçekleştirildi. Hemen arkasından ise yine ABD Dışişleri Bakanlığı'na bağlı Genel Denetim Bürosu tarafından 110 sayfalık bir Türkiye raporu yayınlandı. Yapılan toplantıda ABD'nin Türkiye üzerindeki politikaları yeniden ele alınırken, açıklanan rapor ile ABD Büyükelçiliği'nin Türkiye'deki çalışmaları ve bu çerçevede Türk devletinin politikalarının ABD emperyalizminin politikaları ile uyumu masaya yatırıldı.

Özünde ABD emperyalizminin çıkarlarının dolaysız hizmetçisi olsa da yer yer attığı adımlarla ABD'li şeflerini rahatsız eden AKP Hükümeti bu toplantı ve raporla bir kez daha hizaya geçmesi için uyarılmış oldu. Ortadoğu'da bir “model ortak” yaratmak, Büyük Ortadoğu Projesi'nin İran'a alternatif ılımlı İslam modelini Türkiye'de hayata geçirmek hedefinde olan ABD emperyalizmi bu çerçevede AKP Hükümeti'ne kendi çizdiği sınırların dışına çıkmaması gerektiğini bir kez daha hatırlattı.

Her ne kadar attığı adımlar ABD'nin Ortadoğu politikaları ile çelişmese de, dahası ona doğrudan denetleyemediği alanları Türkiye üzerinden denetleme olanağı sunsa da bu adımların bir iç politika malzemesi olarak kullanılması ABD'li efendileri fazlası ile rahatsız ediyor. Bu nedenle kendisine uşaklıkta kusur etmeyeceğinden emin olsa da AKP Hükümeti'nin kendi izni dışındaki en ufak bir manevrasına dahi tahammül göstermiyorlar. Bunun için bir yandan ona “etkin taşeron” payesi biçerek kısmi inisiyatif alanları açıyor gibi gözükürken esas olarak sadece Ortadoğu politikasında değil, ülkenin iç politikasında da her adımı doğrudan denetlemeyi tercih ediyor.

İç politikada ABD denetimi

ABD Dışişleri Bakanlığı'na bağlı Genel Denetim Bürosu tarafından hazırlanan 110 sayfalık Türkiye raporu resmi olarak ülkedeki büyükelçilik çalışmalarını ele alsada içeriği itibarı ile Türkiye'nin

iç politikasına dair ABD görüşlerinin bir ifadesi anlamına geliyor. Bu yanıyla Türkiye'deki büyükelçilik faaliyetlerini başarılı olarak değerlendiren bu rapor özünde Türk devletinin izlediği siyasetin ABD emperyalizminin çıkarları ile uyumunu vurguluyor. Dahası bu rapor, Kürt açılımından, komşularla sıfır sorun politikasına, Ergenekon operasyonuna kadar AKP Hükümeti eliyle yürütülen tüm icraatların özünde bir ABD politikası olduğunu da ifşa ediyor. Bu çerçevede “*Uzun süredir egemen olan laik elitin hegemonyasına, İslami yönelimli kuruluşlar tarafından başarıyla meydan okundu*” denilerek düzen içi rejim krizinde AKP'nin asıl gücünü ABD emperyalizminden aldığı bir kez daha itiraf ediliyor. Ayrıca “*Türkiye'nin Irak'taki güçlü diplomatik varlığı, Irak'ın kuzeyindeki bölgesel yönetimle olan bağları ve Irak'la ticaret ve yatırımlar konusunda ön safhada yer almasının ABD'yi memnun ettiği*”, yani işbirlikçi Türk burjuvazisinin kendisine biçilen ileri karakol rolünü başarı ile yerine getirdiği dile getiriliyor.

Çeşitli açılardan AKP Hükümeti'nin kendisine tereddütsüz uşaklığını öven bu rapor yine de AKP'ye balans ayarı vermeyi de ihmal etmiyor. Son dönemde “eksen kayması” tartışmalarına neden olan çeşitli pratik tutumları “*Temel soru, Türkiye'nin Atatürk tarafından kurulan Batılı yaklaşımından uzaklaşıp uzaklaşmadığı ve eğer uzaklaşıyorsa bunun hangi boyutta olduğu*dur” ifadesi ile eleştiren rapor, ABD'nin izni ve denetimi dışında atılacak en ufak adımda gözden çıkartılacağını AKP şeflerine hatırlatıyor.

AKP şefleri mesajı aldı, yola devam!

Verili koşullarda ABD'nin Türkiye ve Ortadoğu siyasetindeki tek alternatifi olmak AKP şeflerini bir dönem için fazla rahatlatmıştı. Aynı zamanda efendilerinin kendilerine biçtiği “etkin taşeronluk” rolü ile gözleri kamaşan AKP şefleri bu dönemde kendilerini kaybederek hadlerini aşan çıkışlar gerçekleştirdi. Ancak hem işbirlikçi tekkelci burjuvazinin temsilcisi

TÜSİAD, hem de siyonist ve emperyalist merkezler AKP şeflerini hadlerini aşmamaları için uyarmakta gecikmedi. TÜSİAD, yaşanan krizlerin ardından gerçekleştirdiği ABD ziyareti ile tekkelci burjuvazinin tercihini net bir şekilde ortaya koyarken, düzenin gerçek sahipleri tarafından yapılan operasyonlarla AKP'nin tek alternatif olma pozisyonuna son vermek için de harekete geçildi.

ABD emperyalizminin tek alternatifi olmanın rahatlığı ile istediği gibi at oynatan AKP Hükümeti düzenin efendilerinin bu adımlarını görür görmez hızla hizaya geçmiş oldu. TÜSİAD'ın ziyareti ile aynı döneme gelen ABD ziyareti, burada aldığı direktiflerle Siyonist İsrail'le gerçekleştirdiği gizli görüşme ve yapılan “eksen kayması” tartışmalarına verdiği yanıtlar AKP şeflerinin mesajı almakta gecikmediğini gösteren örnekler oldular. Ayrıca AKP Hükümeti bu gelişmelerin ardından ABD emperyalizminin güvenini tekrar kazanmak için kendisine verilen “alt bölgesel düzenler kurma” görevini yerine getirmek için de adımlarını hızlandırdı.

Ekonomik, askeri ve siyasi birçok açıdan emperyalizm ile göbek bağı bulunan Türkiye gibi bir ülkede burjuvazinin ve onun hükümetinin her adımını dolaysız bir şekilde ABD ve AB emperyalistleri belirliyor. Yapılan müdahaleler ile bu gerçeğin bir kez daha kendilerine hatırlatıldığı AKP şeflerinin ise zaten ABD emperyalizminin emir ve çıkarlarına hizmet etmekten başka ne bir alternatifi, ne de bir tercihi bulunuyor. Ama yine de hükümetini devam ettirmek ve bu hükümet gücünü iktidar gücüne dönüştürmek hedefinde olan AKP şeflerine bu uyarılar yoluyla görevlerini yerine getirmek için daha büyük bir şevkle çalışmaları gerektiği hatırlatılıyor.

Bu tercihin gereklerini yerine getirmek ise bir seçim provası olarak görülen referandum öncesinde AKP şefleri için efendisi ABD'nin desteğini almanın temel koşuludur. İşte bu nedenle iktidar gücü olma arzusu ile atağa kalkan AKP şefleri, yapılan çağrıya hızla yanıt vermekte, başta ABD olmak üzere emperyalist merkezlere daha büyük bir arzu ve şevkle biat etmekte tereddüt etmiyorlar.

“Ateşkes” adımı atan Kürt hareketinin düzenleşme bütünleşme çabası sürüyor...

Kürt halkı gerçek ve kalıcı çözüm için devrim mücadelesini yükseltmelidir!

Düzenin “demokratik açılım” politikasının iflasını süreç içerisinde kendi de kabul eden KCK önderliğindeki Kürt hareketi, 2009 Nisan’ında ilan ettiği tek taraflı ateşkese 1 Haziran tarihinden itibaren son vererek ‘meşru savunma çizgisi’ olarak tanımladığı hatta silahlı eylemlerini arttırmıştı. Bu kararı takiben ise KCK, “demokratik özerklik” talebini dillendirmeye başlamıştı. Kürt hareketinde ‘99 İmralı süreciyle başlayan düzenle bütünleşme çabasının türevlerinden biri olan ‘demokratik özerklik’ talebi, kısa süre içerisinde BDP’yi de içine alarak hareketin temel gündemini oluşturdu. BDP’li belediye başkanlarının referandum gündemli açıklamalarında ortak vurguya konu olan “Demokratik Özerklik Projesi”, Ağustos ayı başında Demokratik Toplum Kongresi’nde de temel talep ve gündem olarak karara bağlandı.

“Demokratik özerklik” talebine yanıt verilmediği oranda fiili olarak özerklik sürecini işletmeye başlayacağını ilan eden KCK, 13 Ağustos günü, 20 Eylül’e kadar ‘çatışmasızlık süreci’ içerisine girdiğini kamuoyuna duyurdu. Kaldı ki, Temmuz ayı sonuna doğru “Önce karşılıklı olarak bir güven ve çatışmasızlık ortamının oluşturulmasına ihtiyaç vardır. Bunun kanalları oluşturulmalıdır” açıklamasında bulunan Öcalan, KCK cephesinden gelecek bir ‘ateşkes’ kararının sinyallerini vermişti. Referandum sürecinde karşılıklı öne sürülen kartlarla birlikte, yaklaşık bir aydır yavaş yavaş ısıtılan “ateşkes” kararı, 3 hafta boyunca “Kosterin altı delik” ve “kiralanan gemi yok” gibi komik gerekçelerle avukatlarıyla görüştürülmeyen Öcalan’ın görüşmesine olanak verildiği gün ilan edilmiş oldu.

KCK tarafından karar şu ifadelerle deklare edildi: *“Önder Apo bir kez daha çatışma sürecinin geri dönülemez bir noktaya varmadan taraflara çağrıda bulunmuştur. Bu amaçla hareketimizin yönetimine bir mesaj göndermiştir. Aynı zamanda mübarek Ramazan ayının başlaması bunun yanı sıra en son DTK, BDP ve diğer çevrelerin geliştirdiği çift taraflı ateşkes çağrılarını dikkate alan hareketimiz, Önderliğimizin mesajı üzerinde çok yönlü tartışmalar yürütmüş ve bir karara ulaşmıştır.”*

Tek taraflı ateşkes düzen içi çözüm için bir pazarlık malzemesidir

Öcalan’ın avukatları ile yaptığı görüşmeden yansıyan bilgilere ve KCK tarafından yapılan açıklamaya bakıldığında, çatışmasızlık süreci olarak tanımlanan tek taraflı ateşkesin referandum sürecinde sermaye hükümeti AKP ile yapılan pazarlıkların ürünü olduğu ya da en azından bu süreçte bir pazarlık malzemesi olarak öne sürüldüğü görülüyor.

Ramazan ayının temel gerekçelerden biri olarak gösterilmeye çalışıldığı ateşkesin sona erme tarihi olan 20 Eylül, referandumun tüm sonuçlarıyla birlikte geride kalacağı bir zamanı işaret ediyor. Öyle ki, Kürt hareketinin çeşitli temsilcileri tarafından, devletin bu süre zarfında “Kürt sorununun barışçıl çözümü” tanımlanmasına denk düşecek adımlar atması halinde ateşkes süresinin uzatılabileceği ifade ediliyor. Böylesi bir tabloda, yakın süreçte Kürt hareketince de sıkça vurgulandığı gibi, silahlı mücadelenin tamamen sona

erdirilebileceği de sözlere ekleniyor.

Bu süreçte Kürt hareketinin elini güçlendiren önemli etkenler bulunuyor. Bunlardan ilkinin halen bıçak sırtı giden referandum savaşında AKP’nin Kürt oylarına duyduğu ihtiyaç oluşturuyor. Bu ihtiyacı AKP’li vekiller de “Doğu ve güneydoğu oyları ile bu savaşta galip geleceklerini” söyleyerek itiraf etmekten çekinmiyorlar.

Kürt hareketi de bu açıdan kozlarını değerlendirmek istiyor. Öcalan’ın, avukat görüşmesinde yaptığı *“Referandum konusunda halkımız her yerde toplanacak, tartışacak. Kimsenin iradesine ipotek koymuyoruz.”* sözlerini içeren açıklamasını, KCK Yürütme Konseyi Başkanı Murat Karayılan’ın “Kürt halkının boykot kararında hiç gevşemeden ısrarlı durmalıdır. Ancak kendi çıkarına bir gelişmenin olması durumunda kendi tutumunu gözden geçirebilir” ve BDP Eş Başkanı Selahattin Demirtaş’ın, *“Taleplerimiz karşılıklı elbette biz bu anayasa değişikliğini destekleriz.”* açıklamaları takip etti. Kürt hareketi cephesinden ortaya konan boykot çıkışındaki tutarsızlıkları da çarpıcı biçimde gözler önüne seren bu açıklamalara paralel olarak, Kürt hareketinin bu *“iyi niyet gösterilerine”* karşı AKP aracılığıyla düzen cephesinden de karşı bir “jest” beklediği açıkça görülüyor. Özcesi, sermaye hükümeti ve Kürt hareketi arasında referandum çerçevesinde çetin bir pazarlık süregeliyor. Karşılıklı diyaloglar neticesinde ilan edilen ateşkesin ardından AKP “önce eveti görelim sonra bir takım ek değişiklikleri gündeme alabiliriz” derken, Kürt hareketi ise *“Taleplerimizin karşılanacağını garanti edin, boykot taktiğimizi hızlıca değiştirmeye hazırız”* diyor.

Kürt hareketinin, pazarlık sürecinde kısmi de olsa elini güçlendiren diğer bir etkeni ise ABD merkezli emperyalist güçlerin ve TUSİAD’ın başını çektiği tekelleri burjuvazinin Kürt sorununun düzen içi çözümünü için yaptığı basınç oluşturuyor. Bu merkezlerin desteği ve yönlendirmesiyle AKP tarafından sürdürülen “açılım” politikası, AKP’nin siyasal bedel ödemeyi göze alamamasının da etkisiyle başlamadan iflas etmiştir. Ancak söz konusu aktörler cephesinden “çözüm” arayışları halen dinmiş değildir. Komünistlerin sürece ilişkin son değerlendirmelerinde gelişmelere ilişkin şunları belirttik: <https://rantey.org>

“Açık iflasa ve çatışmalarla belirlenen yeni döneme rağmen hükümetin açılım sürüyor deyip durması, başbakanın “açılım konusunda ok yaydan çıktı, bunun geri dönüşü yok” mealinde konuşması, yalnızca muhalefet tarafından kendilerine fatura edilmeye çalışılan başarısızlığı kabullenmemekten gelmemektedir. Bunun daha esaslı nedeni, zamanında kendilerini bu açılıma özendirenlerin bugün de onun sürmesi gerektiğini daha açık ve kararlı bir dille ifade etmeleridir. AKP, dışarda ABD ve AB’nin, içerde büyük burjuvazinin (ve başta MİT olmak üzere devletin bir kesiminin) açılımın sürmesini istediklerini biliyor ve onların desteğini korumak üzere bu isteme uygun hareket ediyor. Yeni bir genel seçime kadar bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmasa da.” (Rejim krizi ve Kürt sorunu, Ekim, Ağustos 2010, Sayı:267)

Yine TUSİAD’ın, ABD temaslarını takiben Haziran ayı sonunda yaptığı ve sürecin siyasal riskini düzenin diğer aktörlerine de bölüştürme kaygısını gösteren *“partilerüstü bir anlayış ile geri dönüşü olmayan bir yol haritasının saptanması”* talebi de düzen cephesindeki arayışlara yönelik bir çerçeve sunmaktadır.

Ancak, yer yer kısmi farklılıklar taşısa da, düzen aktörleri sorunu “terör sorunu” olarak görmedeki ortaklıklarını korumaktadırlar. Komünistlerin aynı değerlendirmede yaptıkları şu vurgu, düzen cephesindeki gelişmeleri bütünlüklü değerlendirme noktasında oldukça önem taşımaktadır:

“Düzen cephesindeki bu irade ve politika bölünmesi Kürt hareketine belli kolaylıklar sağlıyor görünse bile, silahlı direnişin ezilmesi ve Kürt halk hareketinin dizginlenmesi konusunda fiili mutabakatın bundan böyle de süreceğinden kuşku duyulmamalıdır. Düzen cephesinde tartışmalı olan bu değil fakat yeni bir açılım oyununun kendisidir.” (Rejim krizi ve Kürt sorunu, Ekim, Ağustos 2010, Sayı:267)

Ateşkesin talepleri “düzen içi çözüm” çizgisinin bir başka resmidir

KCK tarafından yapılan ateşkes açıklamasında dört temel talep formüle edilmiş bulunuyor. Bunların en önemlisini ve mevcut koşullarda gerçekleşmesi “imkânsız” görünenini, “Öcalan’ın sunduğu üç maddelik çözüm çerçevesi temelinde bir müzakere sürecinin başlatılması ve Öcalan’ın sürece aktif katılma koşullarının yaratılması” talebi oluşturuyor. Öcalan’ın çözüm paketi de kurulu düzen sınırlarını aşan bir karakter taşımasa da, imha ve inkâra dayalı resmi devlet çizgisinin bu konuda herhangi bir adım atması şu an için mümkün gözüküyor.

Diğer üç talebi ise, askeri operasyonların durdurulması, KCK tutuklularının serbest bırakılması ve %10 seçim barajının düşürülmesi oluşturuyor. Burada da asıl önemli ve öncekilerle ortak noktayı, dile getirilen taleplerin düzen içi karakteri oluşturuyor. Kürt hareketi cephesinden aynı zamanda bir seçim yatırımı anlamına gelen bu talepler, düzenin inkâr ve imhaya dayalı politikada devam etme ısrarına karşın, Kürt hareketinin de kendine düzenle bütünleşmede ısrarının devam ettirdiğini gösteriyor. Öyle ki, söz konusu dört talebin kamuoyuna deklare edildiği metinde, “demokratik özerklik” talebine ilişkin şu sözler her şeyi açıklıkla bir

kez daha ortaya koymaktadır: “*Bu çözüm modeli ayrılıkçılığı değil, gönüllü birliği esas alan ortak vatanda özgür iradeye dayalı halklarımızın karşılıklı olarak hukukunun belirlenmesine dayanmaktadır. Devleti ortadan kaldırmayı ve sınırları değiştirmeyi hedeflememektedir.*”

Ateşkes süresi şimdilik 20 Eylül’e kadar açıklansa da, Kürt hareketinin temsilcileri bu sürecin bir “barış” sürecine evrilebileceği iddiasını taşıyorlar. Referanduma kadar bahsedilen taleplerin gerçekleşme olasılığı oldukça düşük olmakla birlikte, bu yönde atılacak en ufak adımların ateşkesin devamı anlamına geleceğini söylüyorlar. Yine KCK açıklamasında bu eğilim, “*Türk devletinin ve AKP hükümetinin attığımız bu adıma ve yaptığımız çağrıya olumlu cevap vermesi halinde Kürt sorununun demokratik yollarla çözümünün yolu açılacaktır*” sözleriyle dile getiriliyor.

Kürt emekçi sınıflarının mı, Kürt burjuvazisinin mi çıkarları?

Gündeme gelen ateşkes sürecinin bir kez daha ortaya çıkardığı bir başka temel gerçek ise, Kürt burjuvazisinin istem ve çıkarlarının, Kürt hareketi üzerindeki etkisidir. Öyle ki, her ne kadar Kürt hareketi hala ağırlıklı olarak Kürt emekçi sınıfları tabanına dayanıyor olsa da, İmralı süreciyle birlikte ortaya konan tüm “çözüm” platformları, Kürt burjuvazisinin Kürt sorunu karşısındaki sınıfsal konumuna ve çıkarlarına denk düşen platformdur. Süreç içerisinde daha da keskinleşen bu savrulma, Kürt burjuvazisinin kendini Kürt hareketi bünyesinde ifade etmesini de kolaylaştıran ve güçlendiren bir zemin oluşturmuştur. Şimdilerde ise büyük ağırlığı sermaye hükümeti AKP’de temsil edilen Kürt burjuvazisi, Türk burjuvaziyle örülmüş sınıfsal bağlarını da gözeterек sürece müdahil olma çabasını sürdürmektedir. Kürt emekçi sınıfları üzerinden yükselen Kürt hareketinin, ortaya koyduğu son çözüm önerisi de Kürt burjuvazisinin çözüm platformuna denk düşmekte, bu ise Kürt hareketi içerisindeki bir başka temel ikileme işaret etmektedir. Komünistlerin, Kürt hareketine ilişkin geçmiş değerlendirmelerinden atkarılan şu pasaj bugüne de ışık tutmaktadır:

“*Son gelişmelerle birlikte yoğunluk kazanan siyasal çözüm mü, askeri çözüm mü tartışması, çarpıtılmış bir ikilemin ifadesidir. Gerçek ikilem, devrimci çözüm mü, reformcu (anayasal) çözüm mü? şeklindedir. Bunların ikisi de ‘siyasal çözüm’lerdir. Fakat ilki Kürt emekçi sınıflarının çıkarlarının bir ifadesi olarak sistem dışı bir çözümü, ikincisi Kürt burjuvazisinin çıkarlarına denk düşen sistem içi bir çözümü karakterize eder. Birinci çözüm ezilen ulus emekçilerinin ezen ulus işçi ve emekçileriyle kader birliğini, ikinci çözüm (ise) ezilen ulus emekçi çocuklarının kendi burjuvazisinin kuyruğuna takılmasını getirir. Emperyalizm ve sömürgeci burjuvazi ile uzlaşma bu sonuncusunu kendiliğinden izler.” (Kürt Ulusal Sorunu/1, Eksen Yayıncılık, s.188, 189)*

Kürt halkının gerçek ve kalıcı kurtuluşu sosyalizmde!

Bugüne kadar, anayasal haklar derekesine indirgenmiş talepleri dahi sermaye devletin imha-inkâr çizgisinde boğulan Kürt hareketi, İmralı çizgisinin de tercihi yönlendirmeleriyle birlikte, hala dayanaksız düzen içi hayallerdeki ısrarını korumaktadır. Referandum sürecinde karşılıklı pazarlıklar sonucu ilan edilen ateşkesin arka planındaki gelişmeler de, söz konusu tespit ve değerlendirmeleri bir kez daha doğrulamaktadır.

Gelinen noktanın da güçlü bir şekilde işaret ettiği gibi, Kürt halkını oldukça kritik virajlarla dolu bir süreç beklemektedir. Haklı ve meşru talepleri kırıntı düzeyine indirgenen ve düzen sınırlarına hapsedilmeye çalışılan Kürt işçi ve emekçileri, söz konusu düzen içi dayanaksız hayallerdeki ısrarı bertaraf ederek, gerçek ve kalıcı çözüm için devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmedirler!

Bir generalden JİTEM itirafı!

Binlerce katliamın, kaybetmenin, faili meçhul cinayetin, provokasyonun altında imzası bulunan JİTEM'in varlığı Genelkurmay tarafından hep inkar edilirken Tuğgeneral Mehmet Eldem'in JİTEM'in varlığı ve icraatları ile ilgili itiraf gibi çarpıcı açıklamaları basına yansıdı. Türk Hava Kuvvetleri'nde insan kaynaklarının yönetimi ile ilgili en kritik noktalarda görev yapan bu general, ortaya çıkan ses kaydında; Seferberlik Tetkik Kurulu'nda herkesle ilgili bilgilerin bulunduğundan, JİTEM'in kesinlikle var olduğundan ama TSK'nın, bu oluşumun varlığını bile bile inkar ettiğinden, JİTEM arşivlerinde Seferberlik Tetkik Kurulu'nda bulunan bilgilerden daha özel bilgilerin bulunduğundan ve birçok kişinin fişlendiğinden söz ediyor.

Tuğgeneral Mehmet Eldem'in ses kayıtları JİTEM'in varlığını tartışmasız bir biçimde ortaya koyuyor. Konuşmasında çarpıcı itiraflarda bulunan Eldem, bugüne kadar tel örgü içerisinde hukuk kurallarının geçmediğini, JİTEM, Seferberlik Tetkik Kurulu gibi birimlerin tamamen hukuk dışında yapılanmalar olduğunu, kanun ve kurallara aykırı fiiller gerçekleştirildiğini ve kimsenin hesap sormadığını ifade ediyor.

Bir internet sitesinde yayınlanan Tuğgeneral Mehmet Eldem'in ses kaydında dikkat çeken şu ifadeler yer alıyor:

“Resmi olarak kurulan JİTEM diye bir Jandarma İstihbarat Teşkilatı vardı. Bunu Türk Silahlı Kuvvetleri alenen inkar etti. Bizim böyle bir teşkilatımız yok diye. Var! Resmi olarak kurulmuş emir verilmiş de kurulmuş. Komutanı, başkanı var. Havkomda (Hava Kuvvetleri) yapılaşması var. Türk Silahlı Kuvvetleri bunu gördü ve bizde böyle bir teşkilat yok diye inkar etti. Ama bilmeyen yok böyle bir teşkilat var. Bunun görevleri içerisinde olmayan şeyler de yapıyor bazen. İstihbarat çalışması da yapıyor. Jandarmanın istihbarat şubelerine girseler neler bulurlar acaba?”

Öte yandan sermaye devleti, şimdiye kadar JİTEM'in varlığını ısrarla hep reddederek “JİTEM adında herhangi bir birim mevcut değildir” şeklinde arsızca yalan söyledi. Oysa gerçeklerin bununla zerrece bir alakası yoktu. Birkaç örnek vermek gerekirse, Ergenekon sanığı emekli Albay Arif Doğan, Diyarbakır 3. Ağır Ceza Mahkemesi'ne verdiği ifadesinde, JİTEM'i üst düzey komutanların bilgisi doğrultusunda kendisinin kurduğunu itiraf etti. Dönemin Jandarma Asayiş Komutanı emekli Orgeneral Necati Özgen, “JİTEM denilen insanlar da subay. Subay, yemek yediği yere ihanet edebilir mi?” diyerek oluşumun varlığını kabul etti. Veli Küçük de daha dolaysızca “Ben Jandarma İstihbarat Gruplar Komutanlığı'nı kurdum. Bu birim halk arasında JİTEM olarak bilinir” dedi. Üstüne üstlük, itirafçı Abdülkadir Aygan JİTEM'den maaş aldığını gösteren bordroları yayımladı.

İşçi sınıfı, emekçi kitleler, Kürt halkına, tüm devrimci ve ilerici güçlere karşı oluşturulmuş bir suç örgütü olan JİTEM, kontrgerilla örgütlenmelerinden sadece biridir. MİT, polis özel timi vb. birçok kurum, benzer bir işlevi yerine getiriyor. Çeşitli isimler altında faaliyet yürüten bu oluşumlar, “devlet içindeki devlet” değil aksine sermaye devletin bilgisi ve onayı dahilinde çalışıyorlar.

TSK köylü kurşunlamaya devam ediyor

Kürdistan'daki askeri operasyonlarını arttıran Türk sömürgeci sermaye devleti PKK gerillalarıyla girdiği sıcak çatışmaların yanısıra sivil halkı da hedef alıyor. Geçtiğimiz haftalarda Hatay'da 2 köylünün öldürülmesinin ardından benzer bir saldırı da Dersim'de gerçekleşmiş bulunuyor.

Pülümür'ün Buyer Baba yaylasının 12 Ağustos günü akşam saatlerinde kobra tipi helikopterlerle bombalanması sonucu Fikri Karakuş adlı çoban ağır yaralandı. Saldırıdan sonra Dersim Devlet Hastanesi'ne getirilen Fikri Karakuş'un durumunun ağır olduğu belirtiliyor.

Hatırlanacağı üzere, benzer bir biçimde Hatay'ın Hassa ilçesinde kırılık alana kekik toplamaya giden köylülere, operasyona çıkan Türk askerleri ateş açmış, açılan ateş sonucunda 61 yaşındaki Ali Dalmış ile 62 yaşındaki Mustafa Fil katledilmişti.

Sıradan köylüleri bile kurşunlama pervasızlığı gösteriyor ki, Türk sömürgeci sermaye devleti Kürt sorununa ilişkin imha ve inkar politikaları tam bir iflası yaşıyor. Ayrıca yaşananlar, Türk sömürgeci sermaye devletin vahşette hiçbir sınır tanımadığı ‘93 konseptine bir dönüş yaptığını teyit ediyor.

Sermaye sözcülerinin büyük düşmanı: Boykot taktiği...

Onları asıl korkutan düzen dışı çözümlerin toplumun gündemine gelmesidir!

Referandum oyunu kızıştıkça sözde taraflar birbirlerine daha pervasız ve saldırgan davranıyorlar. Hakaretler, ırkçı söylemler, aşağılamalar havalarda uçuşuyor. Akla gelen ne varsa propaganda malzemesi haline getiriliyor. Ancak tüm bu toz duman arasında bile devlet, gerçek düşmanlarını yani “evet-hayır” biçimindeki düzen içi dalaşmaya karşı çıkanları, yani somut olarak “boykot” taktiğini savunanları hedef almaktan geri durmuyor.

Hükümet cephesi bir yandan hayırcılarla amansız bir polemik içerisindeyken bile boykotçulara yönelik önlemler alıyor, aba altından sopa gösteriyor. Bu tutum düzen cephesinin kendi sınırlarını aşan bir politikadan nasıl endişelendiğini göstermesi açısından hayli anlamlı.

Devletlilerden boykotçulara tehdit yağmuru

Devlet yetkilileri geçtiğimiz haftalarda birbiri ardına gerçekleştirdikleri toplantılar ve ardından yaptıkları açıklamalarla boykota yönelik cepheden tutum alacaklarını göstermiş oldular. İlk olarak 9 Ağustos günü gerçekleştirilen Bakanlar Kurulu toplantısının ardından Başbakan Yardımcısı Cemil Çiçek liderliğinde “Güvenlik Zirvesi” toplandı. MGK üyesi bakanların katılımıyla gerçekleştirilen toplantının ardından basına sızan bilgilere göre toplantının gündeminde referandum süreci yer aldı. Linç saldırılarının da ele alındığı toplantıda Kürdistan’da boykot kampanyası özel olarak tartışıldı ve devletin alacağı önlemler kararlaştırıldı.

Zirvenin ardından Kürt illerine giden İçişleri Bakanı Beşir Atalay, bölgedeki idari amirler ve kolluk güçleri ile seçim güvenliği toplantıları gerçekleştirdi. Toplantıların ardından Atalay, Bakanlar Kurulu’nda seçim güvenliği ile ilgili brifing verdi. Seçim güvenliği ile kastedilen ise tahmin edilebileceği gibi başta Kürdistan olmak üzere boykot kampanyalarının engellenmesi amaçlı çalışmalar. Toplantıda bakanlara bilgi veren Atalay BDP’nin halkın oylamaya katılmasını engelleme yönlü baskı kuracağı, devletin ise halkın üzerinde tahakküm kurulmasına izin vermeyeceğini söyledi. Polis, jandarma ve MİT tarafından bölgeye yığınak yapılacağını da belirten Atalay şu sözlerle boykotçuları tehdit etmekten geri durmadı: “*Halk oylaması ortamını sabote etmek, provoke etmek veya vatandaşlara baskı kurmak*

isteyenlere çok acımasızca ve müsamahasızca davranılacaktır. Hiç kimse vatandaşlarımızın sandığa gitmesini engelleyici bir tutum içine asla giremeyecek.”

Devlet katından gelen bu açıklamaların yanısıra boykotun ve boykota çağrı yapmanın suç olduğuna dair de özellikle medya eliyle pek çok haber yayınlanmakta. Henüz konuda resmi bir açıklama olmamasına karşın oy vermeyenlere para cezası verileceği, boykot çağrısı yapanlara ise “suçu ve suçluyu övmek, halkı suç işlemeye tahrik, halkı kin ve düşmanlığa tahrik, halkı kanunlara uymamaya tahrik” gibi TCK 214, 215 ve 217. maddelerinden dava açılacağı yönlü çok sayıda bilgi basında yer alıyor.

Korku, kitlelerin düzeni aşması korkusudur

Devlet cephesinden atılan bu adımlar ve alınan önlemler devletin boykot politikasını hayli ciddiye aldığını göstermektedir. Bugün boykot taktiğinin düzen cephesini neden bu kadar rahatsız ettiği üzerinde de önemle durmak gerekiyor.

Düzen güçleri sürmekte olan sömürü düzeninin mutlak olduğunu ve “başka bir dünya”nın mümkün olamayacağını her fırsatta iddia ederek verilecek tüm mücadelelerin bu düzenin, anayasanın, hukukun sınırlarında olması gerektiğini vurgularlar. İşçi ve emekçilerin düzen dışı bir tutum alması ve verilen sahte seçeneklere kanmaması bu nedenle başlı başına bir tehliktir. Bu tehlike yalan ve sömürü üzerine kurulu olan kapitalist sistemin tüm iç yüzünün açığa

çıkarılması ve aşılması yönünde atılacak önemli bir adım olacaktır aynı zamanda.

Güncel olarak bakıldığında ise sınıf hareketi boykot taktiğini kitlesel olarak sahiplenecek düzeyde olmadığından etki bu cephe de hayli sınırlı ve propagandaya daralmış durumdadır. Ne yazık ki boykot taktiği sınıf içerisinde kendisini yeterince bulamamakta, sınıfın düzen dışı bir mecraya akmasını sağlayamamaktadır. Ancak bu bile sol güçlerin dahi “evet-hayır” tuzağına düştüğü ve düzen taraflarından birine yedeklendiği gözönüne alındığında hayli anlamlıdır.

Bugün için devleti asıl korkutan ise boykot taktiğinin Kürt hareketi tarafından savunulması ve tüm geri politik hattına rağmen bu tavırda ısrar edilmesidir. Kürt sorunu on yıllardır sermaye devletinin temel sorunlarından biri olmuş ve yıllardır inkar, imha ve asimilasyon yolu ile çözülmeye çalışılmıştır. Bugün Kürt hareketinin boykot taktiği, anayasal düzeni hedeflemediği ölçüde düzen sınırlarını aşan bir muhtevada değildir. Kürt hareketinin, Kürt halkına yönelik yaptığı oy vermeme çağrısı ise kitlesel bir karşılık bulacaktır. Bu çağrının Kürt halkının ötesine geçerek coğrafyada yaşayan tüm işçi ve emekçilere ulaşması, içerik yönünden barındırdığı geriliğe rağmen boykota özel bir önem katmaktadır.

İt dalaşını boykot etmek tek gerçek seçenektir!

Bugün sermaye devleti referandum aldatmacısı ile toplumu büyük ölçüde etkisi altına almış bulunuyor. Burjuva medya sabahtan akşama kadar referandum yayınları yapıyor, işçi ve emekçilerin bilincini düzen içi alternatiflerden birini benimsemeye ya da kötünün iyisini seçmeye çağırıyor. Tüm bu kirliliğin içinde ise zayıf da olsa düzenin seçeneklerini reddetmeye dönük çağrılar yapılıyor. Ancak bu çağrılar tüm zayıflıklarına ve eksiklerine rağmen düzeni korkutuyor, “*acımasızca ve müsamahasızca*” saldırma tehditleri savurmak zorunda bırakıyor.

İşte salt bu tanımlama bile, toplumu “evet-hayır” arasında seçim yapmaya zorlayanlara, düzen ile devrim kutuplaşmasında düzen kulvarına sürüklenenlere boykot kampanyasının anlamını ve “uygulanabilirliğini” anlatmak için fazlasıyla yeterli olsa gerek.

Vicdani retçi İnan Suver’e destek

Barış İçin Vicdani Ret Platformu, geçtiğimiz hafta polis tarafından gözaltına alınan ve 6 Ağustos Cuma gününden beri Kasımpaşa Askeri Cezaevi’nde tutuklu bulunan İnan Suver için Galatasaray Lisesi önünde 14 Ağustos günü basın açıklaması gerçekleştirdi.

9 Ağustos günü açık grevine başlayan ve 12 Ağustos Perşembe günü Haydarpaşa Askeri Hastanesi’ne kaldırılan Suver’in vicdani ret açıklamasının da okunduğu eylemde “İnan ki firar değil ret” pankartı açıldı.

Basın açıklamasını okuyan **Ezgi Aydın**, Türkiye’nin 28 NATO ülkesi içinde vicdani ret hakkını tanımayan tek ülke olduğunu hatırlattı. Geçmiş süreçte Mehmet Tarhan, Enver Aydemir ve Mehmet Bal gibi vicdani retçilerin gördüğü işkencelere dikkat çekilen açıklamada geçtiğimiz yıl ekim ayında kaleme aldığı mektupla vicdani reddini açıklayan İnan Suver’in mektubu okundu.

İnan’ın yaşamından endişe duyduklarını belirten platform üyeleri İnan Suver’in serbest bırakılması ve tedavisine devam etmesinin sağlanmasını istediler. Destek amacıyla eyleme katılan Yazar Şanar Yurdatapan ve İHD İstanbul Şube Başkanı Abdülbaki Boğa birer konuşma yaptılar.

Acılarımızı dillerine dolayanlar hesap verecekler!

İşçi ve emekçilerin referandum oyununa yedeklenmeye çalışıldığı şu günlerde miting meydanlarından utanmaz sesler yükseliyor.

Burjuva düzen partileri referandum tartışmaları çerçevesinde aslında aynı olan katliamcı kimliklerini birbirlerine karşı propaganda malzemesi olarak kullanıyorlar. Özellikle AKP ve CHP arasında süre giden söz düelloları, miting alanlarında birbirlerini karalama kampanyası hız kesmeden devam ediyor. Katliamcı sermaye devletin politikaları gereği çeşitli zamanlarda her türlü vahşi uygulamaya imza atan bu partiler, kendilerinin de bir parçası olduğu kirli defterleri açarak işçi ve emekçilerden referandumda “evet” ya da “hayır” oyu kullanmalarını istiyorlar. Karşı tarafı karalamaya dönük yaptıkları her hamle de aslında parçası oldukları düzenin ipliğini pazara çıkarıyor.

Son olarak 14 Ağustos günü Erdoğan’ın, Sakarya Kent Meydanı’nda düzenlenen mitingde CHP’ye yüklenmesi ve Dersim katliamı üzerinden açtığı tartışma bunun bir örneğidir. Üstelik Erdoğan’ın Kılıçdaroğlu’nu sıkıştırmak için bir şova dönüştürdüğü bu tutum 17 Ağustos günü de devam etti. Fakat Erdoğan CHP’ye her yüklenişinde kullandığı argümanlarla kendilerinin de parçası olduğu, bir bütün olarak, sermaye devletin kara tarihini kabullenmiş oldu.

Sahi bizi kim katletti?

Düzen partilerinin şeflerinin referandum gündemi çerçevesinde yaptıkları konuşmalar ve birbirleriyle olan ağız dalaşları pes dedirtecek cinsten. Kılıçdaroğlu’nun memleketinin Dersim olduğunu hatırlatan Tayyip Erdoğan, “*Dersim ile ilgili ne söylediklerini biliyorsunuz değil mi? Vergi vermediler diye Dersim’in köylerini kim bombaladı? Zamanının, o zamanki Cumhurbaşkanı’nın emriyle... Kimdi? İsmet İnönü, CHP’nin başındaydı. Yani CHP bombaladı. 20 bin, 30 bin, 40 bin, 50 bin kişinin yargısız infaz edildiği söylenir. İnsaf ya. İşte sizin cemaziyülevveliniz bu. Gelin de siz bunu temizleyin önce*” diye konuştu. Kılıçdaroğlu’nun ilk cevabı “O zaman ben daha doğmamıştım” oldu. Erdoğan’ın Kılıçdaroğlu’na yanıtı ise “*Kılıçdaroğlu her yerde, köklerinin Akşehir’de olduğunu vurguluyor. Neden göğsünü gere gere ‘Ben Dersimliyim’ diyemiyor? Burada bir incelik var. Dersimlileri CHP zihniyeti katletti. Sayın Genel Başkanı diyor ki, ‘ben o zaman doğmamıştım’. Biz sana bu işin faili sensin demiyoruz ki. Biz mensubu olduğun zihniyetin soy ağacının neler yaptığını anlatıyoruz*” oldu.

Referandum vesilesiyle düzen siyasetçileri arasında geçen ağız dalaşlarına, düzeylerine işçi ve emekçiler hiç de yabancı değiller. Her seçim döneminde benzer diyalogların yaşanıyor olması da tesadüf değil. Nihayetinde sömürü üzerine kurulu bir düzeni idare etmeye aday olan burjuva siyasetçileri elbetteki emekçiler karşısında böyle konuşacaklar. Sonuç olarak temelinde sömürü yatan bu düzene alternatif göstermeyi değil, bu sömürü düzeninin kendi hükümetleri eliyle sürdürülmesini savunuyorlar. Ancak yine de dilin kemiği yok. Onlar konuştuğunda kendileriyle birlikte savundukları düzenin de teşhirini

yapıyorlar.

Kılıçdaroğlu Erdoğan’a ilk elden verdiği yanıtla aslında burjuva siyasetinde Erdoğan kadar işin erbabı olmadığını da göstermiş oldu. Dersim katliamının yaşandığı yıllarda doğmamış olmak, suçu üzerinden atmasını sağlayacakmış gibi düşünme gafletini gösteren Kılıçdaroğlu “Ben daha doğmamıştım” diyebildi. Oysa Erdoğan’ın üzerine basa basa ifade ettiği gibi zaten suçun faillerinden biri de Kılıçdaroğlu’nun bugün başkanlığı yaptığı, o günün tek partisi CHP hükümetiydi.

Esasında Dersim örneği bu topraklarda gerçekleşen tüm katliamların, kıyımların, yoksulluğun, sömürünün sorumlularını ele vermektedir. İşlendikleri dönemde yaşamamış olmak bu suçlar için hiçbir hafifletici neden taşımamaktadır. Çünkü işlenen insanlık suçlarının zemini ücretli kölelik düzenidir. Sermaye diktatörlüğüne hizmet eden bir sermaye partisinin savunucusu olmak zaten bu suçların hepsini üzerine almak demektir.

Yani tüm bu suçlar, eşit bir şekilde tüm sorumluların üzerine yüklenmiş durumdadır. Hem de bizzat düzen siyasetçilerinin kendileri tarafından. Çünkü onlar değil midir adaletsizlik ve eşitsizlik üzerine kurulu olan bu düzenin idare koltuğunda oturmaya aday olanlar. Yani Kılıçdaroğlu kadar Erdoğan da, onlar kadar tüm düzen siyasetçileri de bu suçların bizzat sorumlularıdır.

Suçlular, suçludan “hesap soruyor”!

Sağından, sözde soluna kadar düzen partileri sermaye sınıfının hizmetkarları oldukları için suçludur. Yoksullarla zenginler arasındaki servet ve sefalet uçurumunu yaratan ve giderek büyümesini sağlayan onların savunduğu bu düzendir. İş kazalarında, doğal afetlerde, savaş cephelerinde emekçilerin ölmesinin sorumlusu da öyle.

Emekçiler başlarını sokabilecek derme çatma bir ev için hayatları boyunca çalışmak zorunda kalırken, parababaları çocuklarına gemicikler, adacıklar, yatlar, katlar, uçaklar alabiliyor, topraklarımızın en güzel yerlerindeki saraylarda yaşayabiliyorlarsa...

Emekçilere ancak öldükten sonra mekanlarının cennet

olabileceği söylenirken, burjuvalar ve onların sözcüleri hayattayken cennet içinde yaşayabiliyorlarsa... Bu düzende emeğiyle yaşayanların bulabildiği tek karşılık cehennem hayatı ise...

Küçük hırsızların el feneriyle, büyük hırsızların “deniz feneriyle” hırsızlık yaptığı bu düzenin hapisane kapıları sadece yoksullara açılıyorsa... Sebep oldukları krizlerin faturası işçi ve emekçilere ödetiriliyorsa... Bir tarafta servet içinde yaşayan bir avuç asalak varken toplumun ezici bir çoğunluğu sefalet içinde yaşayabiliyorsa...

Elbette tüm bunların hesabı sizlerden sorulacaktır! Yaşadığınız ve yaşamadığınız tüm yılların hesabını vereceksiniz. Karadeniz’de katledilen Mustafa Suphi’lerin... Dersim’in, Koçgiri’nin, kanla bastırılan tüm halk ayaklanmalarının, herkesi Türkleştirmeye çalışırken yapılan tehcirlerin, sürgünlerin unutulduğunu mu sanıyorsunuz? Nazım’dan şiir okunmanın suç sayıldığı yılların, gizli gizli yapılan 1 Mayıslar’ın, Vedat Demircioğlu’yla devam eden katliamların, kurulan darağaçlarının, Nurhak’ların, Kızıldere’lerin, sır vermeyip ser verenlerin, Beyazıt’ın, Maraşlar’ın, Çorumlar’ın, Sivaslar’ın, kanlı 1 Mayıslar’ın unutulacağını mı sanıyorsunuz?

12 Eylül’lerden beslenenler, Amerikan emperyalizminin ılımlı İslam projesiyle iktidara gelenler de elbette 12 Eylül’ün hesabını verecektir. Mamak’tan Metris’e, Diyarbakir zindanından bu günlere taşınan acılar hala kanamaktadır. En yigitlerimizi yitirdiğimiz darağaçlarının gölgesinde iktidar olanlar, acılarımızı dillerine doladıkları için de hesap vereceklerdir. İmha ve inkar politikasıyla öldürülen 40 bin insanın, evlerinden çıkıp bir daha geri dönemeyen 17 bin kayıbın, “faili meçhul” cinayetlerin, asit kuyularından çıkan insan kemiklerinin, Sivas’ın, Gazi’nin, Buca’nın, Ümraniye’nin, Ulucanlar’ın, 19 Aralıklar’ın, açlık grevi ve ölüm oruçlarında yitirdiklerimizin, yargısız infazlarda, sokak eylemlerinde katledilenlerin de elbette hesabı sorulacak.

Kısacası Erdoğan’ın deyimiyle aynı “cemaziyülevveli” paylaşanlar, safını seçtikleri ve hizmet ettikleri sermaye sınıfının yanında aynı akıbete uğramaktan kurtulamayacaklardır. Bu yüzden miting meydanlarında bugün yüksek sesle konuşanlar yarın yenilmeye mahkum olanlardır. Düzenin referandum oyununda ister “evetçi”, isterse “hayırcı” cephe söz konusu olsun, tüm burjuva partiler bu katliamların suç ortağıdır.

Emekçi kitleler, Erdoğan’ın da söylediği gibi, devrimcilerin, ilericilerin, kardeş Kürt halkının kanından beslenenlere, yoksulluk ve sefaletten başka bir şey üretmeyen bu düzenin sahiplerine şöyle diyeceklerdir; “*Evet siz o dönemler de yaşamamış da olabilirsiniz. Kanlı kıyımlarda bizzat tetiği çekmemiş de olabilirsiniz. İşkencehanelerde işkenceci, darağaçlarında cellat da olmayabilirsiniz. Ama sizler bir sınıfı temsil ediyor, o sınıfın çıkarlarına hizmet ediyorsunuz. Sermaye sınıfının diktatörlüğünü sürdürmesi için çalışıyorsunuz. Dolayısıyla tüm bu yaşananlardan sizler de dolaysız olarak sorumlusunuz ve sözcülüğünü yaptığınız, çıkarlarını koruduğunuz kapitalistlerle birlikte sizler de mutlaka bunun hesabını vereceksiniz.*”

Düzen kliklerinin kapışması söz düellosuyla devam ediyor...

Son sözü emekçiler söylemeli!

Referandum tartışmaları çerçevesinde Tayyip Erdoğan her fırsatı değerlendirmeyi ihmal etmiyor. İstanbul Grubu Dostluk Derneği'nin iftar yemeği bahanesiyle yaptığı konuşmada referandum konusunda açıktan irade beyanında bulunmayan TÜSİAD'a kafa tutan Tayyip Erdoğan, *"Bu ülkeyi biz, sermayenin hegemonyasına terk etmeyeceğiz. Bunu çok açık söyleyeyim. Siz geçmişte, iktidarlara kedi köpekle oynar gibi oynayabilirdiniz. Ama bu iktidarla oynayamazsınız. Herkes yerini bilecek. Bir şeyde, evetse evet derdi, hayırsa hayır derdin. Karşımızda farklı, dışarıda farklı, biz bu tip şeylere alışık değiliz"* dedi.

TÜSİAD baronları ise bu kafa tutmaya anında yanıt verdiler, *"TÜSİAD bitaraf değildir; TÜSİAD eksiksiz bir demokrasiden ve bireylerin hür iradeleri üzerindeki her türlü baskı ve vesayetin kaldırılmasından yanadır. Türkiye'nin demokrasi içinde gelişmesi ve refahı vazgeçilmez hedefimizdir. Durum böyle iken, bir sivil toplum örgütüne 'bitaraf olan bertaraf olur' şeklindeki bir uyarı, talihsiz bir yaklaşım olmuştur ve çağdaş demokrasilerde sivil toplumun rolünü güçlendirici bir görev görmeyecektir"* dedi.

Bilindiği gibi TÜSİAD'a bugüne kadar kafa tutabilen bir hükümet henüz çıkmamıştı. Zira işbirlikçi sermayenin bir kesimi TÜSİAD çatısı altında bir araya gelerek hükümetlere verdikleri direktiflerle çıkarlarını korumayı sürdürmüşlerdi. ABD'den onay, TÜSİAD'dan destek alamayan düzen partilerinin hükümet olması mümkün değildi.

Kuşkusuz AKP'nin de bir sermaye partisi olması açısından farkı bulunmuyor. Ancak AKP, sermayenin başka bir kılığını temsil ettiği için TÜSİAD'a bu kadar açık rest çekebilme cüretini bulabiliyor. Bu açıdan Tayyip Erdoğan, *"Bu ülkeyi biz, sermayenin hegemonyasına terk etmeyeceğiz"* derken yalan söylüyor. İşçi ve emekçilere sempatik görünmek adına söylenen bu yalanların özünde *"Bu ülkeyi biz, TÜSİAD hegemonyasına terk etmeyeceğiz"* sözü yatıyor. Kendince TÜSİAD'a kafa tutarak *"Artık sizin döneminiz sona erdi, bundan sonra bizim borumuz ötecek"* demeye getiriyor.

Zira, komünistlerin rejim krizine ilişkin daha önce yaptıkları değerlendirmelerde işaret ettikleri gibi; *"AKP bugün bir bütün olarak işbirlikçi büyük burjuvazinin çıkarlarına hizmet ediyor olsa da, bu onun bu burjuvazinin bir kesiminin (son 30 yıl içinde palazlanan ve bugün artık etkili bir tekelci sermaye kesimi haline gelen dinci ya da muhafazakar Anadolu büyük burjuvazisi) özel çıkarlarını da temsil ettiği gerçeğini değiştirmez. Nitekim siyasal sahnede laiklik-şeriatçı kutuplaşması adı altında olup bitenler, gerçekte tekelci büyük burjuvazinin bu iki ana grubunun sömürü ve yağmada daha etkin bir konum elde etmek için yürüttükleri bir iç iktidar mücadelesinin siyasal yansımasından başka bir şey değildir. AKP'nin arkasında bugün özel bir güçlü tekelci sermaye kesimi vardır ve tam da bu sayede bu kesim günden güne daha da güçlenmekte, bu durum başta TÜSİAD olmak üzere geleneksel tekelci sermaye kesimlerini gitgide daha çok rahatsız etmektedir. Fakat öteki kesim de elde ettiği politik avantajlara dayanarak iktidarda daha etkin bir konum kazanmak üzere halen hırsla yüklenmektedir. Türkiye'de dinsel gericiliğin feodal, yarı-feodal öğeler ile geleneksel orta burjuva katmanlara dayalı olarak sistemin eteğinde ve büyük burjuvazinin uyumlu bir eklentisi olduğu dönem artık geride kalmıştır. Bu kesim içinden güçlü tekelci gruplar çıkarmıştır ve bunlar*

devlete hakim olmak ve topluma kendi iktidar mevzilerini güçlendirecek biçimler vermek çabasıdadırlar. AKP bunun taşıyıcısıdır ve kendine özgü sınıfsal gücü aynı zamanda buradan gelmektedir. Özetle dinsel gericilik artık egemen burjuva gericiliğinin kitleleri denetim altında tutmakta yararlandığı bir yan eklentisi değil, fakat sistemin etkin ve asli bir ögesidir; giderek de hakim öge olmak isteği ve çabası içindedir." (**Ekim**, Rejim krizinde yeni safha, s. 251, Mart 2008)

Tayyip Erdoğan, temsil ettiği sermaye kesimlerinin

hak ve çıkarlarını korumaya ve kollamaya çalıştığı için TÜSİAD ile karşı karşıya gelebilme gücünü kendinde bulabiliyor. TÜSİAD kodamanları ise Tayyip Erdoğan'ın bu restini "talihsiz" bulduklarını ifade ederek AKP'ye ve arkasındaki sermaye güçlerine geri adım atılabilmek için sıranın kendilerine gelmesini beklediklerini ifade etmiş oldular.

İşçi ve emekçilere ise düzen güçlerinin bu gerici çıkar çatışmasına taraf olmamak, son sözü söylemek için sermaye iktidarına karşı devrimci sınıf mücadelesini yükseltmek görevi düşmektedir.

İnsan hakkı ihlalleri artarak devam ediyor...

Hak ve özgürlükler için mücadeleye!

Geçtiğimiz günlerde açıklanan Başbakanlık İnsan Hakları Daire Başkanlığı verilerine göre 2010 yılı Ocak-Haziran döneminde yani 6 ayda, 3 bin 475 kişi insan hakları ihlali başvurusunda bulunmuş. Görüldüğü üzere rakam hayli yüksek. Geçtiğimiz yıl aynı dönemde yapılan başvuru sayısı 1046 iken, geçen yıla göre başvuru sayısında % 232 artış yaşanmış. Yapılan şikayetlerin çoğunluğu "Sağlık hakkının ihlali" ile ilgiliyken en çok şikayet edilen kurumlar ise sağlık kurumları ve emniyet. Başbakanlık İnsan Hakları Daire Başkanlığı'nın sermaye devletinin bir kurumu olduğu gözönüne alındığında, benzer mağduriyetler yaşayanların gerçekte sayıca çok daha fazla olduğu anlaşılabacaktır. Ancak bu haliyle bile "demokratikleşme" olarak sunulan Anayasa referandumu tartışmaları sürerken 6 ayda 3 bin 475 başvurunun olması oldukça manidardır.

Özellikle PVSK ve TMY gibi yasalarda yapılan değişikliklerin ardından kolluk güçlerinin neden olduğu hak ihlalleri giderek artış gösteriyor. Hak ihlallerinin en önemlisi olan yaşam hakkının ihlali de 2007 yılında Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanunu'nda (PSVK) yapılan değişiklik sonucu her geçen yıl katlanarak artıyor. Bu kanunda yapılan değişiklikle 'vur yetkisi' alan polis gidererek pervasızlaşıyor.

Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV) Dokümantasyon Merkezi verilerine göre, PVSK'da yapılan değişikliklerden sonra yaşam hakkı ihlallerindeki büyük artış şu şekilde kıyaslanabilir: PSVK'da değişiklik yapılmadan önceki tarih olan 2007'de faili meçhul cinayet sayısı 2 iken, değişiklikten sonraki 2008'de bu sayı 30'a çıktı. Yine yasa değişikliği yapılmadan önce 'yargısız infaz-dur ihtarı-rast gele ateş açma' sonucunda 2007'de 24 kişi öldürülürken, bu sayı 2008'de 37'ye, 2009'da da 48'e yükseldi. Gözaltında ya da cezaevinde ölüm vakaları da 2007'de 10 iken, 2008 yılında 39'u cezaevinde 8'i de gözaltında olmak üzere toplam 47'ye çıktı. Böylece PSVK'daki değişiklikte birlikte son 3 yılda 255 kişi öldürüldü.

Görüldüğü üzere, PSVK ile ipleri daha da çözölen polis teşkilatı bu "yetkilerini" sonuna kadar kullanıyor. Alaattin Karadağ'ın Esenyurt'ta sokak ortasında, Engin Çeber' in işkencede katledilmesi; Şerzan Kurt, Baran Tursun gibi pek çok kişinin polis kurşunuyla öldürülmesi gibi örnekler bunu doğruluyor. Polisin son yargısız infazı ise 16 Ağustos akşamı Mersin'de yaşandı. Yine bir polis kurşunu bir Kürt emekçisine isabet etti.

Kolluk güçleri, işledikleri cinayetler sonrasında

genelde ceza almadan "işlerine" devam ettikleri için öldürme yetkilerini kullanmakta daha da pervasız davranıyorlar. Açılan davaların neredeyse tamamında katiller cezasızlıkla ödüllendiriliyorlar. Tüm bunlara rağmen sermaye hükümetinin sözcüleri "demokratlık" maskesi takarak ikiyüzlüce açıklamalarda bulunabiliyorlar. Hatırlanırsa AKP 2002 yılında hükümete adayken işi "işkenceye sıfır tolerans" demeye kadar vardırmıştı. Oysa gerçekte, bizzat kendi hükümetleri döneminde, bahsi geçen verilere de yansıdığı üzere, işkencecilere muazzam bir "tolerans" gösterildiği açıkça ortadadır. Bu dönem içerisinde işkence, karakollardan sokaklara taşmıştır.

Bugün de referandum tartışmaları vesilesiyle yine "demokratlık" maskesi takıran "evetçi" cephe, değişiklik paketinin 12 Eylül Anayasası'yla hesaplaşma olduğundan, demokratik hak ve özgürlükler için yeni bir sayfa açılacağından dem vuruyorlar. "Hayırcı" cephe ise, zaten hak ihlallerinin en sert ve açıkça yaşandığı 12 Eylül darbesinin sonucu hazırlanan Anayasa'ya ilişkin söylem düzeyinde olsa dahi emekçiler lehine tartışma açmıyorlar. "Evetçi"siyle de "hayırcı"siyle de tüm düzen partilerinin gözlerden gizlemek istedikleri, sermaye düzeninin ve devletinin kirli ve vahşi yüzüdür.

Hiçbir maske, Türkiye'de yaşam hakkının yok sayıldığı, işkencenin sistematik bir devlet politikası olduğu, toplantı, gösteri ve örgütlenme özgürlüğünün gaspedildiği gerçeğini gizleyemez. Unutulmaması gereken şudur ki, Türkiye'de sermayenin diktatörlüğü egemendir. Bu koşullarda ancak onun çizdiği sınırlar içinde demokrasiden ya da adaletten bahsedilebilir. Bu sınırlar ise, sermayenin çıkarları gerektiğinde, 12 Eylül'de olduğu gibi, daraltılabilir. Genel bir doğru olduğu gibi bu ülkede de birtakım hak ve özgürlükler ancak dışı dış bir mücadele ile elde edilebilmiştir.

Sermayenin egemenliği sürdüğü müddetçe işçi ve emekçiler için hak ve özgürlüklerin sınırları bellidir. Sermaye devletinin kuruluşundan beri yaşanan baskı ve zulüm örnekleri bunu açıkça gösterir. Böylesi bir düzende yapılması gereken, temel hak ve özgürlüklerin tek güvencesi olan sosyalizm için mücadele etmektir. Hak ve özgürlüklerimizi, ancak, gözünü kurulu düzenin sınırlarının ötesine dikmiş, dışı dış bir mücadeleyle elde edebiliriz. Elde ettiklerimizi korumak ise ancak kendi iktidarımız altında mümkün olacaktır.

Temel hak ve özgürlüklerin korunduğu, insanca bir yaşam ancak sosyalizmle mümkündür.

BDSP'nin referandum çalışmalarından

Referandum oyununa boykot!

İzmir

İzmir'de sınıf devrimcileri boykot çağrılarını işçi ve emekçilere ulaştırmayı sürdürüyor. İşçi ve emekçileri referandum oyununa karşı boykota çağıran “Düzen içi dalaşmayı boykot ediyoruz!” şiarlı bildirgelerin dağıtımı yaygın bir şekilde yapılıyor.

12 Ağustos günü boykot bildirileri Aliğa demir çelik fabrikalarında çalışan metal işçilerinin servis noktalarında dağıtıldı. Menemen ve Asarlık'ta gerçekleştirilen dağıtımlarda bine yakın bildirge kullanıldı.

13 Ağustos günü sabah saatlerinde de işçilerin servis ve geçiş güzergahı olan Soğukkuyu ve Serinkuyu-Dedebaşı'nda dağıtım gerçekleştirildi. İki noktada gerçekleştirilen faaliyet sırasında bin kadar bildirge dağıtıldı. Dedebaşı'nda bildirge dağıtımını yapan BDSP'liler polisin tahammülsüzlüğü ile karşılaştı.

Bildirge dağıtımına gözaltı

Bildirgeleri Karşıyaka'da Dedebaşı mevkinde dağıtan 2 BDSP çalışanı sabah saatlerinde gözaltına alınarak Karşıyaka İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne, buradan da Örnekköy karakoluna götürüldüler. İşlemlerin ardından hastaneye götürülen BDSP'liler bu kez de muayeneden sonra serbest bırakılma kağıtlarını imzalama dayatması ile karşılaştılar. BDSP çalışanları, İzmir Cumhuriyet Savcılığı'na telefon edilmesi üzerine savcılığın talimatıyla saat 11.00'de serbest bırakıldılar.

Çiğli'de de yaygın bir çalışma yürütülüyor. Geçtiğimiz hafta boyunca servis güzergahlarına yapılan dağıtımlardan sonra emekçi semtlerinde sesli propaganda eşliğinde boykot çağrıları yapılmaya başlandı. 13 Ağustos günü Güzeltepe'de, 14 Ağustos Pazar günü de Küçük Çiğli'de BDSP'nin boykot çağrılarını içeren bildirileri yaygın bir şekilde dağıtıldı.

Güzeltepe'de yapılan boykot çağrılarında, “hayır”cıların engelleme ve tehdit girişimleriyle karşılaşıldı. Bu engelleme girişimlerine prim vermeyen BDSP'liler dağıtımlarına devam ederken, saldırganca tutumla davranan “hayırcı”lar, mahalle sakinleri tarafından uzaklaştırıldı.

Buca'da boykot faaliyetleri afiş çalışmasının ardından bildirge dağıtımları ile sürüyor. Buca'nın merkezi güzergahları olan Şirinyer, Heykel ve Çevik Bir Meydanı çevresi ile Buca Devlet Hastanesi çevresine BDSP imzalı boykot afişleri yapıldı.

Adatepe ve Kuruçeşme mahallerine gidilerek boykot bildirgelerinin dağıtımı gerçekleştirildi. Her iki

mahallede de Kürt emekçilerin yoğun oturduğu bölgelerde boykota karşı anlamlı bir destek olduğu görülürken, Aleviler arasında ise ‘Hayır’cı eğilimin güçlü olduğu görüldü.

Dağıtımlar sırasında pek çok işçi ve emekçi ile de sohbetler gerçekleştirildi ve boykot taktiğinin anlamı anlatıldı. Kuruçeşme'de inşaat işçilerinin birarada kaldığı bir bekar odası da ziyaret edilerek işçilerle referandum üzerine sohbet gerçekleştirildi.

Tekstil işçileri referandumu tartışacak!

22 Ağustos günü Buca'da referandum gündemli forum gerçekleştirilecek.

Tekstil İşçileri Bülteni tarafından düzenlenen “Tekstil işçileri referandumu tartışıyor!” başlıklı forum saat 14.00'te Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Buca Şubesi'nde gerçekleştirilecek.

Gebze

16 Ağustos Salı sabahı, BDSP'nin boykot bildirgelerini **Gebze** Fen-İş köprüsünde işçilere ulaştıran BDSP'liler Osmangazi İstasyonu ve Ulaştepe Mahallesi'nde ise afiş çalışması yürüttüler.

Ulaştepe Mahallesi'nde yaklaşık bin adet bildirgenin dağıtımını gerçekleştiren sınıf devrimcileri referandumda “hayır” oyu kullanacak olan emekçilerle anlamlı tartışmalar yürüttüler.

İstanbul

BDSP imzalı boykot afişlerini **Sefaköy** merkez, İnönü Mahallesi, İkitelli ve Mahmutbey'e yapan BDSP'liler BDSP'nin referandum bildirgesini işçi ve emekçilerin oturduğu semtlerde dağıttılar. İnönü Mahallesi, Söğütlüçeşme, Şahintepe, İkitelli semtlerinde de dağıtımlar gerçekleştirildi. Dağıtım sırasında emekçilerle referandum gündemi üzerine tartışmalar yürütüldü.

Ankara

15 Ağustos Pazar günü Mamak İşçi Kültür Evi'nde referandum söyleşi gerçekleştirildi.

Söyleşide öncelikli olarak mevcut kapitalist sistemde anayasanın rolü ve işlevi üzerinde duruldu. Ardından burjuva partilerinin bu oyunda işçi ve emekçileri kendi saflarına çekme amaçları teşhir edildi. Anayasada değişecek olan maddelere kısa bir değinme yapılarak; oluşan evet-hayır cephesinin konumu tartışıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Oluşturulan ‘Boykot’ Cephesi'nin de değerlendirildiği söyleşide ‘çözümün devrimde, kurtuluşun sosyalizmde’ olduğu vurgusuyla emekçiler bu oyunda taraf olmamaya çağrıldı. Söyleşide ayrıca boykot çağrısının, mücadeleyle birleştirilmediği zaman boşa düşeceği söylendi. Yapılan tartışmaların ardından çözümün sandıktan değil, hak ve özgürlüklerimiz için mücadele etmekten geçtiği söylenerek etkinlik sonlandırıldı.

Boykot afişleri yaygın olarak yapılıyor

BDSP'liler 16 Ağustos günü boykot afişlerini emekçilerin yoğun olarak geçtikleri güzergâhlarda kullandı. Afiş çalışması sırasında birçok emekçi ile tartışma fırsatı yakalandı. Yapılan tartışmalarda neden “evet-hayır” ikileminde konumlanılmadığı ve boykot çağrısı yapıldığı tartışıldı. Çözümün sandığa giderek anayasal hayaller için oy kullanmakta değil devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmekte olduğu vurgulandı.

Antakya

BDSP afişlerini Antakya'nın merkezi noktalarına yapan BDSP'li sınıf devrimcileri 18 Ağustos günü polis tarafından gözaltına alındılar.

Sınıf devrimcileri olay yerinde bulunan çok sayıda sivil ve polisin saldırısına maruz kaldılar. Darp edildikten sonra zorla arabaya bindirilerek karakola götürüldüler. Aynı muamele karakolda ve hastanede de devam etti. Polisin keyfi tutumu ve saldırısı üzerine ifade vermeyi reddeden BDSP çalışanları yaklaşık 5 saat sonra serbest bırakıldılar ve tekrar karakola dönerek afişleri geri aldılar.

Manisa

16 Ağustos Pazartesi günü sabah ve akşam işçi servislerine BDSP'nin referandum bildirileri dağıtıldı. Ajitasyon konuşmaları eşliğinde gerçekleştirilen dağıtımlarda işçi ve emekçilerle sohbet edildi.

Sabah dağıtımının ardından boykot afişlerinin yapımı sırasında ihbar üzerine gelen sivil polisler, afişlerin izinli olmadığını, ayrıci afişlerin billboardlardaki reklamları kapattığı ve reklamların sahibi ALFA reklam şirketi yetkililerinin bundan kaynaklı şikayetçi olduklarını söylediler. BDSP'liler tutanak tutulması için karakola götürüldü ve kesilen para cezasından sonra serbest bırakıldı.

***Kızıl Bayrak / İzmir – İstanbul -Antaka -
Ankara - Manisa***

Enerji özelleştirmeleriyle sermayenin cüzdanı, emekçinin faturası kabarıyor...

IMF-Dünya Bankası ve sermayenin talimatları doğrultusunda bir devlet politikası olarak sürdürülen özelleştirmeler özellikle AKP hükümeti döneminde yaygınlaştırıldı. Kâr eden her kamu kuruluşu sermayeye peşkeş çekildi.

Benzer bir durum bugün enerji sektörü için de geçerliliğini koruyor. Yakın zaman içinde elektrik ve gaz dağıtımını üzerinden gerçekleştirilen ihaleler, sermaye devletinin burjuvaziye hizmette sınır tanımadığını bir kez daha gösterdi. İhaleleri alan şirketin azami kâr edebilmesi için tüm düzenlemeler yapıldı, bu şirketin zarar etmesi durumunda faturanın dolaysız olarak emekçilere kesilmesi sağlandı. İşçi ve emekçilere insanca yaşam koşullarını çok görenler, onları sefaletle mahkum edenler sermayenin sürdürdüğü saltanatı pekiştirdi.

Enerjide büyük pazar MMEKA'nın

Türkiye Elektrik Dağıtım AŞ'ye (TEDAŞ) bağlı dört dağıtım bölgesinin özelleştirilmesi için geçtiğimiz hafta satış ihaleleri gerçekleştirildi. TEDAŞ'a ait Boğaziçi (İstanbul Rumeli yakası), Gediz (İzmir ve Manisa), Trakya (Edirne, Kırklareli ve Tekirdağ) ve Dicle (Diyarbakır, Urfa, Mardin, Batman, Siirt, Şırnak) elektrik dağıtım şirketlerinin özelleştirilmesi için yapılan ihaleleri MMEKA (Mehmet Kazancı-Mehmet Emin Karamehmet) aldı.

Benzer bir biçimde doğalgaz dağıtımında da ihale MMEKA AŞ'de kaldı. 16 Ağustos günü yapılan Başkent Gaz ihalesini 1.2 milyar dolarlık teklifiyle MMEKA kazandı.

Özelleştirme yalanları...

Elektrikte özelleştirme ilk elden üretim özelleştirilmesiyle başladı. Yap-işlet-devret, yap-işlet ve işletme hakkı devri modelleri vb. uygulamalar işçi ve emekçilerin faturalarına yansıdı. Faturalar gittikçe kabarıırken bu alandaki hizmetin niteliği ise kötüleşmeye başladı. Özelleştirme şakşakçılarının gerekçelerini yaşamın kendisi bir bir boşa düşürürken, piyasada serbestleşmenin ve rekabetin fiyatlarda düşüşe neden olacağı argümanının da yalandan ibaret olduğu bir kez daha görüldü. Tüketicinin daha ucuza hizmet alacağı, kaliteli, kesintisiz, ucuz ve güvenilir elektrik sağlanacağı nakaratı yerini ödenemeyen faturalara, ne zaman uygulanacağına ilişkin haber dahi verilmeyen kesintilere bıraktı. Elektrik Mühendisleri Odası'nın çeşitli açıklamalarında hatırlattığı gibi, 2006 yılında özel şirketlerin fiyatların artırılması talebiyle sisteme elektrik vermeyi reddetmeleri nedeniyle yaşanan geniş çaplı elektrik kesintisi bunun bir örneği oldu.

Dağıtımın özelleştirilmesi ise yine benzer bir biçimde elektrik fiyatlarının fahiş düzeylerde artış göstermesini koşullayacak.

Tüm hükümetler, enerji dağıtımını sermaye çevrelerinin yağmasına sunmak için yasa üstüne yasa çıkardı, onlarca yönetmelik yayınladı. Fakat sermaye devletinin temsilcilerinden AKP hükümetinin, hem elektrik hem de gaz dağıtımları için sermayeye sağladığı kolaylıklar bugüne kadar yapılanların en üst noktası oldu.

EMO'nun "Elektrik Piyasaya, Ateş Vatandaşın Cebine Düştü" başlığıyla yaptığı açıklamada ince

detaylarla dağıtıcı şirketlerin kârlarının garanti altına alındığı belirtiyor.

EMO, dağıtım özelleştirmelerinin gerçekleştirilmesinden önce, alıcı şirketlerin kârlarını garanti altına alan bir tarife metodolojisinin hazırlanarak uygulamaya konulduğunu belirtiyor.

Buna göre; dağıtım şirketlerinin, satın aldıkları enerjinin maliyetini, işletme giderlerini, kayıp ve kaçak bedellerini, yatırım için kullandıkları kredileri ve bu kredilerin faizlerini, eğer kendi sermayesini kullanacak olursa da bu sermaye üzerinden getirisini tarifeye yansıtacaklardır. Ayrıca belediyelerin dağıtım kuruluşlarına ödemedikleri sokak aydınlatma bedellerinin yükü, özelleştirme sonrasında dağıtım

şirketlerinin bu tahsilat zorluğuna düşmemeleri için Hazine üzerine yıkılacak. Her dağıtım kuruluşu için, TEDAŞ'a ait olan mülkiyetin işletme devri yapılarak, Özelleştirme İdaresi tarafından öngörülen işletme hakkı devir bedeli de tarifeye yansıtılacak. Kayıp ve kaçak oranını öngörülen düzeyden daha fazla düşürürse şirket, tüketiciden düşürdüğü düzeyden değil hedeflenen yüksek düzeyden kayıp ve kaçak bedellerini tahsil etmeye devam ederek, bu parayı da kasasına koyacak.

Benzer bir tablo gaz dağıtımını için de söz konusu. Makine Mühendisleri Odası (MMO), Başkent Doğal Gaz Dağıtım'ı devir alacak şirketin (MMEKA) Baymina santraline gaz taşınması bedeli olarak her yıl BOTAS'tan yaklaşık 7,7 milyon dolar talep edeceğini belirtiyor. Fakat ihale öncesinde yapılan düzenleme yine bu özelleştirmenin faturasının emekçilere çıkarılacağını gösteriyor. BOTAS, gaz temin garantisi verdiği Baymina santralinden talep edemeyeceği, ancak Başkent Doğal Gaz Dağıtım'ı devir alacak özel şirkete ödeyeceği bu bedeli, bilançosuna görev zararı olarak yazacak. BOTAS'ın Başkent Doğal Gaz Dağıtım'dan alacakları yıllardır faizsiz olarak dondurulurken, kamu şirketi BOTAS zararına, Başkent Doğal Gaz Dağıtım'ı devir alacak özel şirket yararına olan bu uygulama sermaye hükümeti AKP'nin safını bir kez daha göstermiş oluyor.

Bu özelleştirmelerin sonuçları referandumdan sonra yakıcı olarak hissedilecektir. Bugün referandum alanlarından "evet" ve "hayır" oyu isteyerek işçi ve emekçileri düzen içi dalaşmalarına yedeklemek isteyen AKP ve diğer düzen güçlerinin işçi ve emekçiler için değil sermaye için yasalar çıkardığı bu örnekte de kendini açık bir şekilde gösteriyor.

Enerji politikaları rant üzerine kurulu

EMO, 9 Ağustos'ta gerçekleştirilen ve toplam satış geliri 5.8 milyar dolara yaklaşan Boğaziçi, Gediz, Trakya ve Dicle elektrik dağıtım bölgesi ihalelerini "kamu yararı olmadığı" gerekçesi ile yargıya taşımayı planladığını açıklayarak ihalelerin şeffaf yapılmadığı, rekabet ortamının yaratılmadığını ifade etti. EMO, dağıtım hatlarının özelleştirilmesinin kamu yararına aykırı olduğunu vurguladı.

TMMOB bünyesindeki odalardan EMO ile dayanışma açıklaması

EMO'nun özelleştirmeye yönelik açıklamalarının ardından yandaş medya EMO'ya dönük saldırgan bir tutum izledi. TMMOB'ye bağlı 20 oda ise EMO'ya destek açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada, "TMMOB, AKP iktidarı ve yandaş medyasının, elektrik dağıtım özelleştirmelerini yargıya taşıyacak olan EMO'ya yönelik yürüttüğü kampanyaya karşı EMO'nun yanında olacaktır" denildi.

Açıklamada, başta Enerji Bakanı olmak üzere AKP hükümetinin, bu özelleştirmelerde çıkarı bulunan rant çevrelerinin, medyanın iktidar yandaşı kesiminin EMO'yu hedef alan yakışıksız tutumu protesto edildi.

"EMO'nun, ülkemiz enerji politikalarının, iktidar ve rant çevrelerinin dar çıkar anlayışlarından uzak bir şekilde, kamu ve toplum yararı temelinde belirlenmesini talep etmesi, elektrik üretim ve dağıtım hizmetlerinin kamunun özerk yapılması içerisinde topluma sunulmasını istemesi, EMO'ya yönelik yürütülen baskı ve karalama kampanyasının başlıca nedenidir." denilen açıklamada, bu kampanyanın rant-siyaset-medya üçlüsünün, kamu yararından, demokrasiden ve hukuktan ne anladığını açık bir şekilde gösterdiği ifade edildi.

Kurumlardan özelleştirmelere tepki

Özelleştirme Karşıtı Platform İstanbul bileşenleri 18 Ağustos günü basın toplantısı düzenledi.

Son 20 yıllık dönemde elektrik enerjisi alanında yürütülen neoliberal programa dikkat çekilen açıklamada, dağıtım şirketlerinde kadrolu çalışanların sayısından daha çok temel hizmetleri yürüten taşeron çalışanı bulunduğu söylendi. Yasal olarak taşeronla verilmeyecek olan asıl işin devamı olan işlerin, yasalar yok sayılarak taşeronla verilmesine tepki gösterilen açıklamada, taşeron işçilerinin hakları kısıtlanarak, kamusal yükümlülüklerden kaçınıldığı ve işçilerin iş sözleşmelerinden ve mevzuattan kaynaklanan haklarını ortadan kaldıran uygulamalar yapıldığı ifade edildi.

Özelleştirmeler sonucunda elde edilen gelirlerin nerelere harcandığının açıklanması istendi. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BETESAN direnişçisi Zeynel Kızılaslan'la direniş süreci üzerine konuştuk....

“Tersaneler cehennem işçiler köle kalmayacak!”

- Kapitalist krizin etkilerinin artmasıyla Tuzla tersaneler havzasındaki mücadele uzun bir durgunluk dönemi içerisine girdi. Kriz süreciyle beraber tersanelerin bugünkü tablosunu nasıl değerlendiriyorsun?

- 2008 yılının Kasım ayında baş gösteren kapitalist kriz tersanelerde yoğun hak gaspları, işten atmalar, işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerinin alınmaması gibi birçok saldırıyı beraberinde getirdi. Tersanelerde iş bırakmalarla, direnişlerle kazanılan haklarımız krizle beraber tamamen yok oldu. Kriz süreciyle beraber 2-2,5 yıldır tersanelerde bir ölü toprağı var. Öncü işçilerin işten atılması, 30 bine yakın işçinin işten atılması ve öncü işçilerin de bu konuda yetersiz kalması bizim için bir talihsizlik oldu. Biz bunu kırmak için elimizden gelen çabayı harcıyoruz. Krize karşı çalışmalarımız halen devam ediyor. Bunun sonuçlarını çok net alamamak da içerideki çalışmalarımız sürüyor.

Diyebiliriz ki küresel kapitalist kriz ilk olarak tersaneleri vurdu. İlk olarak “kara liste”ye alınan mücadeleciler, öncü potansiyeli taşıyan işçilerin işine son verdiler. Kitleysel işten atmalar yaşandı. Krizin ilk aşamasında henüz bu kadar yıkıcı etkisi yokken biz tersanelerde hissettik.

Yapısı itibarıyla en hassas sektör, çok çabuk ve çok fazla etkilendi. Krizin ilk evresinde GİSBİR bir toplantı yaptı. “Birkaç gün içerisinde 1000 işçinin işine son vereceğiz.” dedi. Öyle de yaptı. Sadece bin değil, ilk aşamada binlerce işçiyi kapı önüne koydu ve bunu öyle pervasız bir şekilde yaptı ki, işçileri eze eze, gözdağı vere vere, kitleysel eylemlerin, yol kesme eyleminin intikamını alır gibiydi. Buradan şu mesajı vermek istedi; “*Ne güzel çalışıyordunuz, iyi de para kazanıyordunuz, her gün mesai yapıyordunuz. Uslu durmadınız, bize kafa tuttunuz. Alın size eylem.*” Bu yöntemi etkili bir şekilde kullandı. Bunu tersane patronlarının basına verdiği demeçler üzerinden gördük. Tabii ki en direkt olarak çalıştığımız işyerlerinde gördük. Taşeronlar, formenler ve ustabaşları bunu adım adım işlediler. Tersanelerin hareketli olduğu dönemlere bakalım. GİSBİR Başkanı Murat Bayrak “*Şimdi biz ölümleri konuşuyoruz, ama yakında işsizliği konuşacağız*” diyordu. Yani ölümü gösterip sıtmaya razı etmeye çalışıyordu. Ve bunu yapan sadece GİSBİR Başkanı Murat Bayrak değildir. O dönem sıtmaya razı etmeye çalışıyorlardı. Şimdi ise ölüme razı etmeye çalışıyorlar. Yani işsizliğe, açlığa, iş cinayetlerine ve neredeyse artık “*ücretsiz çalışmaya*”. 5 ay, 6 ay ücret alamayan işçileri görüyoruz. TORGEM Tersanesi bunun şimdiki en somut örneği. Aylarca parasız çalıştırıyor 5-6 ay sonunda da “*git mahkemeye ver*” diyor. Düpedüz soygun. Hem katil, hem de soyguncu bir örgüt var karşımızda. Bu örgüt karşısında birlikteliği yakalamak gerekiyor. Ama dediğim gib,

“sessiz kitle” var karşımızda. Kaderci ve suskun bir kitle bu. Buna patronların tehtidi ve işsiz kalma korkusu eklenince karşımıza bir kadavra çıkıyor. Biz burada ölüyü diriltmeye çalışıyoruz. Başaracağımızdan eminiz. Bir dönem tersane patronlarını köşeye sıkıştırdık. O zaman saldırı pozisyonundaydık. Şimdi işçilerin “sınıf bilinci olmayışını” kullanarak avantajlı hale geldiler. Doğal olarak saldırıların boyutları da arttı. 2005 yılında daha rahat şartlarda çalışıyorduk. Aynı şey kadrolu işçiler için de geçerli. Kadrolu işçilerin bütün sosyal

haklarına el kondu. Ücretsiz izinler çok fazla. 20-25 yılını tersanelere vermiş işçileri işten atıyorlar. Bu işçiler bunca emekten sonra, böylesi bir akıbetle karşılaşınca bunalıma giriyorlar. Patronlar için değersiz olduklarının aniden farkına varıyorlar.

Tersanelerde yaşanan yoğun işçi sirkülasyonu ve öncü tersane işçilerinin alanı terk etmek zorunda kalması burada yürütülen mücadeleyi önemli ölçüde etkiledi. Örneğin benim çalıştığım BETESAN'da iki senedir ücretlere zam yapılmaması, ücretlerin düşürülmesi ve maaşların zamanında yatırılmaması gibi hak gaspları yaşandı. Karşılarında tersane işçilerinin örgütlü gücünü göremeyen patronlar saldırılarını daha da yoğunlaştırdılar. Kendi krizlerinin faturasını biz işçilerin sırtına yüklemeye çalıştılar. Tersane patronları bu konuda çok uyanık davranıyorlar. Karşılarında bir örgütlü güç gördüklerinde bir an önce bunun hamlelerini yapıyorlar. Bizim burada 2,5 senedir çalışmamız var. BETESAN patronu, burada tepkilerin oluştuğu süreçte paraları yatırıp zam vaatlerinde bulunarak işçilerin tepkisini kırmaya çalıştı. Son süreçte zamların verilmemesi ve Ramazan'dan sonra işten atmaların daha da yoğunlaşacak olması tepkileri arttırdı. Bundan önce bize zamların yapılacağı ve işlerin bitirilmesi gerektiğini söylediler. Ben son 2 yıl içinde Samsun, Yalova, Adapazarı ve Zonguldak gibi, bu şirketin işlerinin olduğu birçok yerde çalıştım. Bu süre zarfında bizlere yalan söylediler. Biz öncü işçiler olarak bunların farkındaydık. Bunu boşa düşürmek için işçiler arasında çalışmalarımızı yoğunlaştırdık.

- Direniş sürecin nasıl ilerliyor? Direnişle dayanışma ne durumda?

- İşten atmalara karşı Tuzla tersanelerinde bir direniş başlatmış bulunuyoruz. Direniş, tersane işçileri tarafından yoğun bir ilgiyle karşılanıyor. Farklı tersanelerde çalışan sınıf kardeşlerim sabah işe giriş-çıkışlarda, öğle aralarında direniş çadırına gelerek desteklerini sunuyorlar. Direnişimiz dış destekten yoksun durumda. Dışarıdan gelen dostlar var tabii ki. Ama bu oldukça yetersiz. Basının ilgisi de hemen hemen hiç yok. Birkaç ilerici basının dışında yazan yok. Biz bütün gelişmeleri ayrıntılı olarak her gün gönderiyoruz. Direniş çadırında tuttuğum güncelyi gönderiyorum. Ama halen yazan-çizen pek yok. Burjuva basını anlıyorum. Ama sol basın da (bir kısmı dışında) yazmıyor. İşçi direnişlerine geniş yer veren devrimci basın dahi habersizmiş gibi davranıyor. UPS işçilerinin

etkinliğinde konuşma yaptım. Aynur Çamalan'ı yazanlar beni yazma ihtiyacı duymuyor.

Tersane işçileri mevcut çalışma şartlarından oldukça rahatsız. Bir çıkış yolu arıyor. İşçilerin birlikte davranmadığından bahsediyor hepsi. Madem ki cehennem koşullarına karşı örgütlenmekten bahsediyorlar. Şu halde direniş çadırı böylesi bir örgütlülüğe adaydır. TİB-DER'in “Tuzla Gemi temsilciliği”dir direniş çadırı. Tersane işçisinin çatısı olmaya adaydır. Bunun göstergeleri var. Bir ağlama duvarı değil tam anlamıyla bir mücadele okulu olacaktır. Bu tek kişilik direniş üzerinden direnişler yaratmayı hedefliyoruz. Direniş çadırı bu noktada bir odak olacaktır. Zaten, eğer yeni eylemler, yeni direnişleri hedeflemiyorsak tek başına orada durmanın bir anlamı yok diye düşünüyorum. Direniş çadırına tersane işçisinin gösterdiği ilgi bunun zemininin varlığını gösteriyor. BETESAN firmasına bakın. İşçilerin maaşlarını aylarca aksattırdı. Fakat bu ay bütün işçilere maaşlarını eksiksiz yatırdı. Bunlar direnişin etkisiyle gerçekleşen şeyler. Bu durum sadece BETESAN'ı değil tüm havzayı etkileyecektir. Bunun olumlu yanlarını hep beraber göreceğiz. Birçok işçi arkadaşımız özellikle ücretleri alamama konusunda muzdarip. Hepsinin dilinde “biz de çadır kuracağız” söylemi var. Eğer mücadele ve direnme eğilimi artarsa (ki bunun önünde hiçbir engel yok) oluşacak tablo çadır direnişini aşacak boyutta olacaktır. Bunun verilerini fazlasıyla görüyoruz.

- Son olarak neler söylemek istersin?

- Emine Arslan, Gülistan Kobatan tek başlarına direnip kazandılar. Aynur Çamalan çocuğunun sağlık durumundan kaynaklı zorunlu ara vermek zorunda kaldı. Türkan Albayrak gece-gündüz demeden direniyor. Bu direnişlerin anlamı büyük. Hele bir de kazanımla sonuçlanınca etki alanı çok büyük oluyor. ÇEL-MER işçilerinin direniş sürecinde Gülistan Kobatan ile görüşmek istemesi bu direnişlerin anlamını ortaya koyuyor. Ankara'da TEKEL çadırkentinde, TEKEL işçilerinin Gülistan Kobatan'a gösterdiği ilgiye tanık olmuştum. Geleneksel değerler içerisinde yetişmiş ortalama bir işçi, “bir kadın işçinin” tek başına sermayeye kafa tuttuğunu idrak etmekte zorlanıyor. Bu haliyle bir sempati ve hayranlık yaratıyor. Şimdi tersanelerde ben de direniyorum. Uzun soluklu ve zorlu bir kavga bu. Bunun farkındayım. Ama, politik bir işçi gücünü haklılığından alır. Haklıyım. Haksızlığa uğradım. Şu halde direnmeliyim. Direneceğim. Bu işi sonuna kadar götüreceğim. Bu aynı zamanda tersane patronlarının kuralıslıklarına karşı bir hesap soruştur. 140 işçinin kar hırsı uğruna dökülen kanının hesabının sorulmasıdır. Önemli olan bu hesap sorma bilincinin tek kişilik direniş üzerinden de olsa tersanelere yerleşmesidir. Kök salmasıdır. Küçük kıvılcımlardan büyük yangınlar çıkar derler. Temel hedefimiz burada bu yangını önce tersane işçisine daha sonra da tüm işçi sınıfına sıçratmaktır. Bu anlamıyla tersane işçisi tarafından gösterilen ilgi, dış kamuoyu tarafından da gösterilmelidir. Tüm ilerici kurumları, sendikaları, meslek odalarını ve işçi ve emekçileri Tuzla'ya bekliyorum.

Kızıl Bayrak / Tuzla

Tersanelerde direniş ateşi büyüyor...

“Kazanana kadar direneceğim!”

Kapitalist krizin yıkıcı etkilerinin kitlesel işçi kıyımları ve hak gasplarıyla kendini gösterdiği Tuzla tersaneler havzasında 6 Ağustos günü kriz bahanesiyle işten atılan TİB-DER Başkan Yardımcısı Zeynel Kızılaslan'ın 11 Ağustos günü Tuzla Gemi Tersanesi önünde başlattığı direnişi sürüyor. Direnişinde yalnız olmadığını söyleyen Kızılaslan, kaleme aldığı günceyle direnişini gün gün aktarıyor.

1. gün

Bugün saat 7.30'da Tuzla Gemi Tersanesi önünde “İşimi geri istiyorum” talebiyle eylem gerçekleştirdik. Direniş çadırını basın açıklamasıyla beraber kurduk. Açıklama öncesinde polisle çadır kurma üzerinden tartışma yaşadık. Çadırımızı kuracağımızı kararlılıkla belirttik. BDSP, OSİM-DER ve Kartal işçi Kültür Evi'nden arkadaşlar çadırı kurmamıza yardım ettiler.

(...)Öğle vakti yaklaşınca hukuksal mücadeleyi nasıl yürüteceğimiz üzerine bilgi almak için avukatlarımla görüşmeye gittim. Görüşmeden sonra direniş yerine geldim. Direniş çadırında Birgün gazetesiyle röportaj yaptım. HSGGP bileşenleri direniş çadırını ziyaret ettiler. HSGGP'nin Tuzla Gemi önünde yaptığı basın açıklamasına katıldım. (...)

2. gün

Saat 07.00'de tersane işçileri işe başlamadan çadırımızı kurduk. Sonra topluca derneğin aylık yayın organı Tersane İşçilerinin Sesi ROTA'nın satışını yaptık.

(...) Saat 10.20'de Desan Tersanesi'ne iş başvurusu yapan bir arkadaş çadıra uğradı ve biraz sohbet ettik. Daha önce derneğimizle irtibatı olan 1 aydır işsiz olan arkadaşla süreç üzerine konuştuk. Çadırdaki oturup ROTA'yı okudu.

(...) Bir işçi arkadaşımız direnişe destek amacıyla 5 TL para yardımı yaptı. Akşam iş çıkışı olduğunda gemi yan sanayiinde çalışan genç bir işçi arkadaş çadırımıza geldi. Neden burada olduğumu sordu. Ben de yaşadıklarımı anlattım.

Tersane işçilerinin çok yoğun ilgisi ile karşılaştım. Bu mücadele sadece benim mücadelem değil. Bu sorunlar tüm tersane işçilerinin sorunlarıdır. Bu saldırı TİB-DER çalışmasına yapılmıştır.

3. gün

Sabahın erken saatlerinde çadırımızı kurduk. Bir kişiyi çadırdaki bırakarak ROTA satışı için Aydıntepe tren istasyonuna gittik. Burada ajitasyon eşliğinde ROTA satışı yaptık. BETESAN işçileri yanıma geldi, ROTA verdim arkadaşlara.

(...) Sadıkoğlu Tersanesi'nde çalışan bir işçi arkadaşımız çadırı ziyaret etti. Referandum ve tersane işçilerinin sorunları hakkında uzun uzun tartıştık. Boykot tutumunun işçi ve emekçiler için en anlamlı karar olduğunu söyledi. Sedef Tersanesi'nde sorun yaşayan ve ücretleri ödenmeyen 2 tersane işçisi çadıra geldiler. Tersanede yaşanan sorunlar üzerine konuştuk. Direnişimizi selamladılar. (...)

4. gün

Direnişimizin 4. gününde çadırımızı direniş alanına kurduktan sonra, saat 07.00'de İçmeler Tren İstasyonu'nda ROTA satışı yaptık. Megafonla tersane işçilerine direniş sürecini anlatarak destek vermeleri

için çağrıda bulundum.

(...) Üyelerimizden Urfalı bir kardeşimiz çadırımızı ziyaret etti. Süreç üzerine konuştuk. Aslında bu sorunların sadece tersane sektörüne ait olmadığını, çalıştığı bütün sektörlerde haksızlıkların yaşandığını söyledi. Ben de bunun sadece mücadele ederek kazanılacağını söyledim. (...)

Akşam direnişçi UPS işçilerinin gecesine katılmak için çadırı erken kaldırdık. ÇEL-MER işçilerinin arabasıyla geceye katıldık. Yolculukta direnişçi işçilerin fotoğraflarından yaptıkları slayt gösterisini izledik arabada. Çok güzeldi. UPS gecesinde işçilerin coşkusu hakimdi. Gecede de süreç üzerine kısa bir konuşma yaptım. Birçok dostumuzla yine tersane süreci üzerine konuştuk.

6. gün

(...) Sadıkoğlu Tersanesi'nde taşçı olarak çalışan bir arkadaş bizi ziyaret etti. İki saate yakın sohbet ettik. Bugün izinli olduğu için sohbetimiz uzun sürdü.

Harita ve Kadastro Mühendisleri Odası'ndan emek dostu bir arkadaşımız çadırımızı ziyaret etti.

Direnişimizi Birgün gazetesinden okuyup destek vermek için gelmesi anlamlıydı. Tersane işçileri her fırsatta beni tebrik ediyor. Mücadelede yanımda olduğunu söylüyor. Dışarıdan emek dostları yavaş yavaş çadırımı ziyaret etmeye başladı. Harita ve Kadastro Mühendisleri Odası'ndan gelen arkadaşla uzun uzadıya sohbet ettik. Tersanelerin genel durumu ve referandum süreci üzerine canlı tartışmalarımız oldu. Dostumuz direnişimize maddi olarak destek sundu. Ayrıca daha sonra maddi – manevi destek sunacağını belirtti. Var olsun emek dostları...(...)

BETESAN patronu kuralızsızlıkta sınır tanımıyor. BETESAN patronu, Aydınli'da bulunan elektrik panoları üreten BETEPAN firmasından bir işçinin işine son vermiş. Çünkü o arkadaş da hakkını aramış. (...)

Akşama doğru Kadıköy ÖDP'den iki arkadaş yanıma geldi. Tersaneleri bilmedikleri için çadırın yerini bulamamışlar. Bir hayli aramışlar. Oturup soluklandıktan sonra onlarla sohbetler gerçekleştirdik. Direnişimizi selamlayıp gittiler. Teşekkür ediyorum onlara. (...)

7. gün

(...)Yalova tersanelerinde çalışmış bir işçi arkadaş

uğradı. Neden burada durduğumuz üzerine konuştuk. Akciğerlerinde rahatsızlık olduğunu, bu nedenle tersanede işi bıraktığını söyledi. Hiçbir koruyucu önlemin alınmadığından, işçilerin kaderlerine terkedilmesinden kaynaklı işi bıraktığını söyledi. (...) Çadırın üzerine astığımız dövizleri okuyan bir işçi arkadaş, “Bu yazı gerçekten güzel” dedi. Baktım “Taşeronluk sistemi kaldırılmalı” yazıyor. “Taşeronluk buradaki sorunların kaynağı” dedi. Neden burada direnişte olduğumu sordu. (...)

Başka bir işçi arkadaş kahvaltı yapmadığımızı düşünerek börek ve ayran getirdi. İşten izin aldığı için hemen geri dönmem gerekir diyerek yanımdan ayrıldı.

Kadrolu olarak çalışan bir tersane işçisi geldi yanıma. “Hayırdır, ne oldu?” dedi. Ben de süreci anlatınca, bu işin bir-iki kişiyle çözülemeyeceğini söyledi. Ben de birlikte hareket etmek lazım dedim.

(...) Yan sanayide çalışan bir arkadaşımız bize gazoz getirdi. Arkadaşın getirdiği gözlemeler ve gazoz ile öğle yemeğimizi yedik. (...)

8. gün

Kuşluk vakti çıktım yola. Direnişin 8. günü bugün. Bugün pankartları değiştirdik önce. “Tersaneler cehennem işçiler köle kalmayacak” pankartı ile “İnsanca yaşam ve çalışma koşulları istiyoruz / TİB-DER” yazılı pankartları kullandık. (...)

(...)Yerde kartonların üzerinde oturmak her tarafımızı ağrıttıyordu. Yan sanayiden kalas bulduk. Oturmak için daha iyi bir köşe yaptık kendimize. Bir arkadaş elinde soğuk suyla geldi. Selamlaştık. Ayak üzeri kısa bir muhabbetten sonra işine gitti.

İzmit'te çalışan bir tersane işçisi arkadaş çadırımıza uğradı. Taşeronluk sistemi üzerine konuştuk biraz. (...)

(...) Akşam saatlerinde çadırımızı kaldıracığımız sırada Gebze'den bir arkadaş geldi. Bayağı bir dolanmış. Yolu bulamamış. Türkan Albayrak'tan selam getirdi bizlere. Onun direnişini anlattı. Türkan Abla'ya biz de selamlarımızı ilettik. Tersane işçisi arkadaşlarla selamlaştık. Evlerine gittiler. Biz de çadırımızı toplayıp derneğe geçtik. Bir müddet sonra İçmeler'de oturan bir abla çocuğuyla derneğe geldi. Biraz sohbet ettik. Arabanın içindeki Ahmet Bebek henüz 5 aylık, oldukça küçük. Biraz oynadık Ahmet bebekle. Çadırımıza da geleceklermiş...

Kamuda toplu görüşme oyunu başladı

Yaklaşık 2,5 milyon kamu emekçisini ilgilendiren toplu görüşme oyununda ikinci tur görüşmeleri 18 Ağustos tamamlanırken, “toplular görüşme” dayatması nedeniyle KESK görüşmelerden çekildi.

Sermaye hükümeti AKP’nin kamu emekçilerine güvencesiz ve esnek çalışma koşullarını dayattığı bir süreçte gerçekleşen “toplular görüşme” oyununun ikinci perdesi kapandı. Ortaya çıkan tablo ise geçmiş senelerden farklılık göstermedi.

Hükümeti temsilen Devlet Bakanı Hayati Yazıcı’nın katıldığı toplantıya Memur-Sen, Kamu-Sen ve KESK heyetleri de katılım sağladı. KESK’in “toplular görüşmenin referandumdan sonra toplu sözleşme olarak devam etmesi” önerisinin kabul edilmemesi üzerine KESK görüşmelerden çekildi. Kamu-Sen toplu görüşmelerde ısrarcı olduğunu bildirerek Uzlaştırma Kurulu kararının, kesin karar olması gerektiğini söyledi.

3’üncü ve 4’üncü tur toplantılarının 24-28 Ağustos tarihlerinde yapılması kararlaştırılırken, bu toplantılarda kamu emekçilerinin mali ve sosyal haklarına ilişkin maddeler gündeme alınacak.

Toplantıda ilk olarak KESK’in gündeme getirdiği ve Memur-Sen’in de “destek verdiği” toplular görüşmenin referandumdan sonra toplu sözleşme olarak devam etmesi” önerisi görüşülürken, “Önerinin gerçekleşmesinin önünde hukuki engel bulunması ve tüm tarafların aynı görüşte olmaması” gerekçeleriyle KESK’in talebi kabul edilmedi.

“Toplular görüşmeleri, toplu sözleşmeye çevireceğiz” şiarını görüşmelerden önce dillendiren KESK, bu iddiaya uygun bir pratik sergilemezken, toplu görüşmeden ayrılan KESK Genel Başkanı Sami Evren, konuyla ilgili basına açıklamada bulundu.

Evren, Erdoğan’ın, 17 Ağustos günü Çorum’da yaptığı konuşmanın Kamu İşveren Kurulu’nu etkilediğini ve KESK’in talebinin kabul edilmediğini söyledi.

Kamu-Sen’in Uzlaştırma Kurulu kararının kesin karar olması gerektiği görüşüne de değinen Evren, “Uzlaştırma Kurulu’na irademizi teslim etmeyiz” dedi.

Evren, toplu görüşme sürecini doğru bulmadıklarını vurgulayarak hükümetin ipe un serdiğini, KESK’in toplu sözleşme mücadelesine devam edeceğini ifade etti. Bununla beraber Evren, görüşmelerden çıkarken diğer iki konfederasyona da çıkmaları yönünde teklifte bulunduklarını fakat toplu sözleşmeden yana olduğunu belirten Memur-Sen’in masadan kalkmadığını sözlerine ekledi.

KESK’liler eylemdeydi

KESK’e bağlı sendikaların üyeleri, toplu görüşmelerin gerçekleştiği günlerde eylemler gerçekleştirdi.

KESK İstanbul Şubeler Platformu, 15 Ağustos günü Taksim Tramvay Durağı’nda basın açıklaması gerçekleştirdi. “Toplular Sözleşme ve grev hakkımız engellenemez!” pankartının açıldığı eylemde basın açıklamasını KESK İstanbul Şubeler Platformu dönem sözcüsü, Tüm Bel-Sen İstanbul 5 No’lu Şube Başkanı Mehmet Demir gerçekleştirdi. Demir yaptığı açıklamada, hükümetlerin; kamu emekçileri sendikalarını yıllardır toplu görüşmelere zorlayarak sendikal hakların gerçekleştiği illüzyonunu yarattığını söyledi.

İzmir’de Eski Sümerbank önünden İzmir Büyükşehir Belediye binasına yürüyerek basın

açıklaması gerçekleştiren KESK üyeleri toplu sözleşme talebinde bulundular.

KESK dönem sözcüsü Ramis Sağlam tarafından yapılan açıklamada “İktidar bir yandan ücretlerimize ve sosyal haklarımıza el uzatırken, bir yandan da 657 sayılı yasada yapacağı değişikliklerle kamu emekçilerinin iş güvencesini yok etmek istiyor. Değişikle amaçlanan kamuda iş güvencesinin olmadığı, performansa ve esnek çalışmaya dayalı çalışmanın egemen olduğu bir çalışma düzenini yerleştirmektir.” ifadelerine yer verildi. Temel talebin toplular görüşme değil toplu sözleşme olduğunu vurgulayan Sağlam, hükümetin 657 sayılı yasada yapmak istedikleri değişikliği reddettiklerini belirtti. Açıklamanın ardından, ataması yapılmayan öğretmenlerden kalp krizi geçirerek hayatını kaybeden kamu emekçisi de alkışlarla anıldı.

Sağlık emekçileri eylemdeydi

Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) 18 Ağustos günü Sağlık Bakanlığı önünde gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla işkoluna dair taleplerini dile getirdi ve tamgün sonrası genelge ile dayatılanları teşhir etti.

Açıklamada, tam gün yasası ile çalışma saatlerinin 40 saate indirildiği ancak çıkarılan genelge ile 45 saat uygulamasının devam ettirildiği söylenerek radyoloji çalışanlarının ise günlük 5 saat olan çalışma sürelerinin 7 saate çıkarıldığı söylendi. Buna rağmen röntgen ünitelerindeki güvenli çalışma ortamının uluslararası standartlara yükseltilmesi için hiçbir önlem alınmadığı da belirtildi. Bütün bu olumsuzlukların sağlık ve sosyal hizmet emekçilerinin toplu sözleşme talebini her zamankinden daha yaşamsal hale getirdiğinin belirtildiği açıklamada toplu sözleşmenin önünde hiçbir yasal engel olmadığı, devletin imza attığı uluslararası sözleşmelerle bu hakkın güvence altına alındığı ifade edildi.

Adana’da KESK eylemi

Adana İnönü Parkı’nda 18 Ağustos günü bir araya gelen KESK Adana Şubeler Platformu bileşenleri kamuda devam toplu görüşmelere ilişkin basın açıklaması yaptılar. Ankara’da oturma eylemi yapan ataması yapılmayan öğretmenlere yönelik gözaltı saldırısının da kınandığı eylemde açıklamayı Eğitim-Sen Adana Şube Başkanı Güven Boğa okudu.

Kızıl Bayrak / İstanbul-İzmir-Adana-Ankara

Öğretmenlere gözaltı saldırısı

Ankara’da Abdi İpekçi Parkı’nda Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu (AYÖP) tarafından 15 Ağustos günü başlatılan oturma eylemine 17 Ağustos günü polis saldırısı gerçekleşti.

Atanma ve kadrolu çalışma taleplerini Türkiye Büyük Millet Meclisi’ne (TBMM) duyurmak için oturma eylemine başlayan öğretmenlere yönelik polis saldırısında 47 kişi gözaltına alındı.

Gözaltına alınan öğretmenler, Ankara Emniyet Müdürlüğü’ndeki işlemlerinin ardından savcılık talimatıyla serbest bırakıldı.

Bursa AYÖP saldırıyı kınadı

Bursa Ataması Yapılmayan Öğretmen Platformu (AYÖP) öğretmenlere yönelik polis saldırısını 18 Ağustos günü protesto etti.

Fomara Meydanı’nda yapılan basın açıklamasında Ankara’da Abdi İpekçi Parkı’nda oturma eylemi yapan öğretmenlere yönelik baskılar ve gözaltılar protesto edildi. Yüz binlerce işsiz ve ataması yapılmayan öğretmenin sesi olduklarını belirten platform sözcüsü, “Taleplerimizin karşılığını alana kadar oturma, yürüme ve sesimizi duyurabileceğimiz her türlü eyleme devam edeceğiz. Bütün kamuoyunu ve emekçileri sesimizi duymaya ve mücadelemizde yanımızda olamaya çağırıyoruz” dedi. Daha sonra Bursa Eğitim Sen Şube Başkanı Cemal Akkurt da bir kısa bir konuşma yaptı.

Eğitim Sen, BDSP, Partizan, BATİS, SDP, ÖDP, TKP, EMEP’in de destek verdiği açıklamaya yaklaşık 70 kişi katıldı.

İşçi ve emekçi hareketinden...

Kipa'da eylemler sürüyor...

Tesco Kipa'nın, sendikanın çoğunluk tespitine yapmış olduğu itirazın ardından kamuoyunu ve üyelerini bilgilendirme amacıyla gerçekleştirdiği eylemlerden biri de Kuşadası Kipa Mağazası önünde 11 Ağustos günü yapıldı.

Tez-Koop-İş Genel Başkanı Gürsel Doğru'nun da katıldığı basın açıklamasına Tesco Kipa işçileri, demokratik kitle örgütlerinin temsilcileri, KESK üyeleri ile Dünya Genç İşçiler Buluşması için Selçuk'ta bulunan genç işçiler de destek verdi.

Eylemde konuşan Tez-Koop-İş Genel Başkanı Gürsel Doğru, toplu sözleşme yetkisine yapılacak herhangi bir itirazın sendikayı tanımamak, sendikaya karşı çıkmak anlamına geleceğini ilan ettiklerini hatırlattı.

Ambar işçileri eylemdeydi

Topkapı Ambarları'nda örgütlü Nakliyat-İş Sendikası, toplu sözleşme hakkını tanımayan Hicret Ambarı önünde basın açıklaması ve oturma eylemi gerçekleştirdi. Basın açıklamasını okuyan Nakliyat-İş Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu, "burada 30 yıldan beri toplu sözleşme düzeni vardır. Burada, ambar işçilerinin alıntıları vardır. Yeri geldiğinde grevlerle, direnişlerle kazanılmış ekmek vardır" diyerek sözlerine başladı.

Küçükosmanoğlu açıklamasını şöyle sürdürdü: "Üyemiz işçilerin ekmeği ile oynatmayız. Burası dağ başı değil. Önüne gelen burada ambar açamaz. Haksız rekabet yaparak 50-100 işçinin işinden olmasına izin vermeyiz. Hicret Ambarının açılmasının yasal, hukuki, meşru bir yanı yoktur. Burada, toplu sözleşme gereği, yeni hat açmanın belli kuralları vardır." Basın açıklamasının ardından oturma eylemine geçildi.

Cihan Deri'de direniş

T. Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi'nin örgütlenme çalışması yürüttüğü Cihan Deri'de 3 Ağustos 2010 tarihinden itibaren sendikaya üye olan işçilerden 4'ü patron tarafından işten atıldı. Cihan Deri patronunun bu tutumuna karşı işten atılan işçilerden 2'si fabrika önünde direniş başlattı. Cihan Deri'de yaşanan işten atma saldırısına ilişkin bilgi aldığımız Deri-İş Sendikası Tuzla Şube Başkanı Binali Tay, işten atılan üyelerine sahip çıkacaklarını belirterek önümüzdeki günlerde çeşitli girişimlerde bulunacaklarını söyledi.

Rimaks'ta işçi kıyımı

Tuzla Deri Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu Rimaks Kot Fabrikası'nda kölece ve insanlık dışı çalışma koşullarına karşı TEKSİF'te örgütlenen işçiler işten atıldılar. 7 Ağustos'tan itibaren TEKSİF'e üyelik başvurularını yapmaya başlayan Rimaks işçilerinden 20'sini 12 Ağustos günü işten atan Rimaks patronu, işçi kıyımına 16 Ağustos günü 40 işçiyi işten atarak devam etti. Şimdiye kadar sendika üyesi 40, sendika üyesi olmayan 20 işçiyi işten atan patron, işçilerin direnişiyle karşılaştı. Rimaks işçileri fabrika önüne kurdukları çadırla işlerine geri dönme kararlılıklarını gösterdiler.

Termo Makine'de TİS toplantısı

Düzce'de kurulu Termo Makine Sanayi Tic. A.Ş.'de Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlendikleri için işten atılan Termo işçileri, 1 ayı aşkın sürdürdükleri direnişlerinin ardından 16 Temmuz 2010 tarihinde

işbaşı yapmıştı.

Termo Makine'de toplu iş sözleşmesi teklifinin hazırlanması için işyeri TİS Kurulu ile 14 Ağustos günü BMİS Düzce Temsilciliği'nde bir toplantı yapıldı.

Toplantıda işçilerin toplu iş sözleşmelerindeki hakları, toplu iş sözleşmeli çalışma düzeninin işçilere kazandırdıkları, işçilerin mücadelesinin amaçları, işçi sınıfı ile sermaye arasındaki ilişkilerin temel özellikleri, ücretler gibi konular ele alındı.

Yeşil Kundura'dan geri adım

Çorlu'da kurulu Yeşil Kundura'da 'iş daralması' gerekçesiyle işten atılan Deri-İş Sendikası üyesi işçiler 2 ayı aşkın süren direnişlerinin ardından fabrika önündeki bekleyişlerini sona erdirdiler.

Deri-İş üyesi 3 kadın işçi, Yeşil Kundura patronunun işe geri dönüşleri kabul etmesinin ardından direnişlerine son verdiler. Patronun, T. Deri-İş Sendikası yöneticileriyle görüşme talebinde bulunması üzerine yapılan görüşmeler sonucunda; işçilerin geri alınacağı ve sendikanın yetki alması durumunda yasal prosedürlere devam edileceği sözü verildi.

Demiryolcuların YPK kararına tepki

Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası (BTS), Yüksek Planlama Kurulu (YPK) tarafından alınan ve demiryolcuları mağdur eden ek ödemelerle ilgili kararı potesto etti.

2010 T/28 sayılı kararın çalışanlar arasında ücret eşitsizliği ve dengesizliğini daha da derinleştirdiğine dikkat çeken BTS üyeleri Ankara'da TCDD Genel Müdürlüğü Protokol kapısı önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. 2008 yılında Toplu Görüşme süreci başlamadan önce AKP hükümetinin "eşit işe eşit ücret" ilkesini hayata geçireceği sözünü hatırlatan demiryolu emekçileri bu yılki toplu görüşme süreci öncesinde 2010/T 28 sayılı YPK kararının 28 Temmuz 2010 tarihinde yayınlanarak yürürlüğe girmesine tepki gösterdiler.

BTS Genel Başkanı Yunus Akıl tarafından okunan basın metninde, "Demiryollarının devlet politikası haline geldiği" söyleminin her ortamda dillendirildiği bir dönemde demiryolculara üvey evlat muamelesi yapıldığı ifade edildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mersin'de iş bırakma eylemi

Mersin Limanı'nda Uğur-San adlı taşeron firmada çalışan Liman-İş üyesi işçiler 18 Ağustos günü gerçekleştirdikleri iş bırakma eylemiyle insanca çalışma koşulları istediler. İşçiler ayrıca sendikali oldukları için hiçbir gerekçe gösterilmeden işten atılan Liman-İş üyesi 3 işçiye de sahip çıktılar.

Liman A Kapısı önünde toplanan işçiler Mersin Uluslararası Liman İşletmeciliği (MIP) AŞ Hizmet Binası'na yürüdüler. Burada yapılan açıklamada, Mersin Limanı'nda Uğur-San adlı taşeron firmaya bağlı olarak genel kargo bölümünde çalışan işçilerin ücretlerini düzenli alamadığı, ödemelerde 3-4 ay gecikme yaşandığı ve işçilere mesai ücretlerinin verilmediği söylenerek çalışma koşullarının düzeltilmesi istendi.

IBM grev istiyor

IBM Türk'te Tez-Koop-İş Sendikası'nın 2008 yılının Şubat ayından bu yana sürdürdüğü örgütlenme ve toplu iş sözleşmesi mücadelesi patronun dayatmaları sonucu grev aşamasına geldi.

Grev kararını 21 Temmuz 2010 tarihinde işyerine asan Tez-Koop-İş Sendikası, IBM patronunun oyunlarına karşı "TİS imzalamanın bir yolunu daha deneyelim, Yüksek Hakemden gelen toplu sözleşmeye razı olalım" diyerek topladıkları imzalarla Valiliğe müracaat etti ve işyerinde grev oylaması istedi. Bölge Çalışma Müdürlüklerinin kontrolünde İstanbul, Ankara ve İzmir İşyerlerinde 28 Temmuz'da yapılan grev oylaması ise alışılmışın dışında bir kavgaya sahne oldu.

Tüm görüşmeler boyunca uzlaşmazlığın gerekçesi olarak sözleşmenin getireceği mali yükü ileri süren IBM yetkilileri pazarlığa yanaşmadıkları bu sürecin ardından son olarak grev oylamasında "HAYIR" oyu verilmesine engel olmak amacıyla IBM çalışanlarına baskı yaptılar.

IBM Türk, oylamada hayır sonucunun çıkması durumunda yüksek hakem kurulunun vereceği kararın yürürlüğe girmesini engellemek için "Greve EVET" kararı için çalışmaya başladı.

30 Temmuz itibarıyla grev kararını uygulamak üzere 60 günlük sürenin başladığını duyuran Tez-Koop-İş Sendikası "IBM yönetiminin tercihi ve ısrarlı isteği üzerine GREV'e çıkacakları" ve grev uygulama tarihini kamuoyuna ilan edeceklerini söyledi.

7. Mamak Kültür Sanat Festivali başarıyla gerçekleştirildi

Sermaye iktidarının saldırı rağmen kazanan da

Mamak İşçi Kültür Evi; 7. Mamak Kültür Sanat Festivali'ni geleceksizliğe ve güvencesizliğe karşı bir mücadele çağrısı olarak örgütleyerek başarılı bir faaliyet sürecini geride bırakmış oldu. Festival bir yandan Mamak İşçi Kültür Evi'nin kültür sanat alanındaki yıllar boyunca elde ettiği birikimi yansıtırken diğer yandan da devrimci sınıf politikasının işçi emekçilerle bulunduğu bir mevzi olarak 7 yıldır büyük bir ısrarla örgütleniyor. Festival hazırlık komitesi olarak devrimci sorumluluğumuz çerçevesinde etkinlikle ilgili değerlendirmemizi sunuyoruz.

Festival ön sürecinde yaygın bir faaliyet yürütüldü

Mamak Kültür Sanat Festivali'nin 6.'sı "Karanlığa ışık, sessizliğe çığlık olacağız" şiarıyla kapitalist krize karşı örgütlenmiş ve ardından sınıf devrimcileri sermaye iktidarının tutuklama saldırısıyla karşı karşıya kalmıştı. Devrimci sınıf faaliyetinden duyduğu korkuyu Mamak İşçi Kültür Evi'ni basarak ve çalışanlarını tutuklayarak bir kez daha gösteren sermaye düzeni, sınıf devrimcilerine yönelik saldırılarını pervasızca sürdürmüştü. Bu artan saldırı tablosunun arkasında işçi sınıfına ve emekçilere dayatılan geleceksizlik ve güvencesizlik karşısında, mücadele dinamiklerinin güçlenmesi vardır. Sermaye sınıfının krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek için sosyal yıkım programlarını durmaksızın uyguladığı bir süreçte, sınıfı devrimci bir çizgiye kazanma hedefiyle sürdürdüğümüz faaliyetimiz sermaye devletinin pek çok baskısı ile karşı karşıya kalmıştır.

7. Mamak Kültür Sanat Festivali'ni sömürü düzenine karşı güçlü bir mücadele dinamiği yaratma hedefiyle örgütledik. Mamak İşçi Kültür Evi çalışanlarının tutuklanmasının ardından sermayenin kolluk kuvvetlerinin estirmeye çalıştığı baskıyı etkisiz kılmak tek yolunun devrimci politikanın etkisini arttırmak olduğu bilinciyle hareket ettik. 2 Temmuz faaliyeti ile festival gündemini bir arada ele alarak güçlü bir kitle faaliyeti planı çıkarttık. Tüm güç ve olanaklarımızı bu planın harekete geçirilmesi için seferber etmeye çalıştık. Sermayenin işçi ve emekçilerde yaratmaya çalıştığı umutsuzluk ve korkunun kırılacağı alanın devrimci sınıf mücadelesi olduğunu bilerek faaliyeti güçlü bir kitle çalışması ile ele aldık.

Geniş bir kamuoyu yaratarak festivalin çağrısını geçtiğimiz yılları aşan bir düzeyde yapma kararı aldık. Aydınların, sanatçıların ve ilerici, öncü sınıf güçlerinin festivali ve İşçi Kültür Evi'ni sahiplenmesi çağrısında bulunduk. Bu çerçevede festival tanıtım CD'si ve deklarasyon metnimizle birlikte pek çok ziyaret gerçekleştirdik. Deklarasyon metnimiz "İnsani

değerlerimizin çürütülmesine karşı paylaşımın ve dostluğun, üretimin, kardeşliğin dünyasına açılan özgür bir geleceğin mücadelesini veren Mamak İşçi Kültür Evi'ne sahip çıkıyor, geleceksiz yaşamaya ve güvencesizliğe karşı mücadele çağrısını büyüten 7. Mamak Kültür Sanat Festivali'ni destekliyoruz" şiarını taşımaktaydı. Deklarasyon metnine TÜMTİS Ankara Şube Başkanı Nurettin Kılıçdoğan, Araştırmacı Yazar Temel Demirer, Sosyolog Sibel Özbudun, Yazar Haluk Gerger, Tarım Orkam-Sen Genel Sekreteri Metin Vuranok, Tarım Orkam-Sen Genel Örgütlenme ve Eğitim Sekreteri Atilla İrey, SES Genel Sekreteri Kemal Yılmaz, İmaj Radyo Genel Yayın Yönetmeni İrem Bellek imzacı oldular. Ziyaret ettiğimiz sanatçılar arasında desteklerini festival programına katılarak sunanlar oldu.

Demokratik kitle örgütleri ve sendikaları ziyaretlerimizin büyük bir bölümünde, reformist-bürokratik sendikal anlayış bir kez daha karşımıza çıktı. Pek çok zorluğu aşacak bir kararlıkla sınıfın yakıcı gündemleri üzerinden örgütlenen festivale destek sunmaları bir yana düşmanca tutumlarıyla karşılaştık. Bu tutumları devrimci bir müdahale ile yanıtladık.

Sınıfın gündemlerini güçlü bir program içinde ele almak düşüncesiyle hareket ettik. Aile hekimliği uygulaması, sınıfa yönelik saldırılar ve süren direnişler üzerinden Ankara'daki sendikalardan konuşmacı talebinde bulunduk. Bu talebimiz, çabalarımıza ramen karşılanmadı. Bununla beraber İstanbul'da süren direnişlerden işçi kardeşlerimiz talebimize yanıt verdiler. Ancak direniş süreçlerinin yoğunluğundan kaynaklı festivale katılamadılar.

Ankara yerelinde yayın yapan Özgür Radyo ve İmaj Radyo 3 günlük programımızın duyurusunu yaparak festivali gönüllü olarak desteklediler. Yaklaşık 10 gün süresince festivalimizin duyurusunu gerçekleştirdiler. Ek olarak, Özgür Radyo'da Ankara Gündemi programına katılarak festivalin gündemleri ve örgütlenme süreci üzerine konuştuk. Radyo

programlarının festivalin çağrısında oldukça etkili olduğunu ifade etmeliyiz. Yol TV'de ise reklam kuşağında bir hafta süresince festivalin duyurusu yapıldı.

Festivalin çağrısı hazırlamış olduğumuz tanıtım CD'si ile işçilere, emekçilere, esnaflara ulaştırıldı. Çağrı bildirisi ve 3 günlük program geleceksizliğe, güvencesizliğe ve sermaye düzeninin referandum oyununa karşı devrim ve sosyalizm mücadelesine işçi ve emekçileri çağırarak bir içerikte hazırlandı. Yaklaşık 8 bin bildiri birebir emekçilerle yapılan sohbetlerle birlikte dağıtıldı. Ön çalışma bu yönüyle güçlü bir kitle faaliyeti olarak ele alınmış oldu. Konuşma fırsatı yakalayabildiğimiz her emekçiyle festival gündemlerini konuştuk, tartıştık, İşçi Kültür Evi'nin faaliyetlerine çağrı yaptık. Canlı ve hareketli bir çalışma, günlük planlama ile deneyimler değerlendirilmeye çalışıldı.

Bin adet festival programı, 500 adet "Sen de yüreğini yüreklerimizin yanına at" şiarlı afişler Akşemsettin, Ege, Şirintepe, Şahintepe, Tuzluca ve Mutlu mahallelerinde yaygın bir şekilde kullanıldı. Afiş faaliyeti sırasında karşı karşıya kalınan polis saldırıları devrimci-militan tutumla boşa düşürüldü.

İşçi Kültür Evi atölyelerinin üretimleri festivale aktarıldı

Sermaye düzeninin saldırıları ardından yeniden toparlanmaya çalışılan atölye çalışmaları festival öncesinde düzenei oturtuldu. Bölgedeki emekçilerin ve gençlerin katılımı ile atölye çalışmaları festival çalışmasının bir parçası olarak işletildi. Emekçilerin kültürel- sanatsal etkinliklerin parçası olmasının önemi üzerinden tüm olanaklar zorlandı. Festival, İşçi Kültür Evi'nde gerçekleştirilen üretimlerin işçi ve emekçilerle buluşturulması hedefiyle örgütlendi. Festival ön sürecinde gerçekleştirilen toplantılarla sınıfın alternatif, devrimci kültür sanat mücadelesi konusu tartışıldı.

Halkoyunu atölyesi "Çayda çıra" gösterimine büyük bir özveriyle hazırlandı. Müzik Topluluğu ise Mamak İşçi Kültür Evi'nin sürekliliğini koruyan atölye çalışması olarak festival öncesi kendini daha güçlü bir şekilde örgütledi. Şiir atölyesi de devrimci sanatçıların şiirlerinin sunumuna hazırlandı.

Festival Hazırlık Komitesi'nin ve komitelerin işlevi

Festival geçtiğimiz yıllarda olduğu gibi bu yıl da kolektif bir şekilde emekçilerin bizzat parçası olduğu bir zeminde örgütlendi. Oluşturulan Festival Hazırlık Komitesi, ön sürecinden, programa kadar festivalin tüm ayrıntılarını canlı bir şekilde tartışarak çalışmayı planladı, kararlar aldı. Alınan kararlar ve yapılan

rılarına, engellemelerine devrimci irade oldu!

çalışmalar ilk süreçte haftalık, son süreçte ise daha sık yapılan toplantılarla değerlendirildi. Festivalin politik gündemleri, ön çalışması, programın içeriği, atölye çalışmalarının durumu gibi başlıklar altında düzenli değerlendirmeler yapıldı. Sosyal yıkım saldırıları ve düzenin referandum oyunu da bu toplantılarda tartışıldı.

Komiteler ise festivalin ön sürecinde ve festival boyunca yoğun emek sarfederek çalıştı. Komiteler tarafından örgütlenen festivalde, bu anlamda pek çok eksiklik yaşanmış olsa da devrimci kitle faaliyetinde ciddi bir ısrar gösterildi. Pek çok emekçi ve genç özverili ve yoğun bir şekilde festivalin başarılı olması için çaba sarf etti. Kolektif bir çaba ile 3 gün boyunca eksiklikler eleştiri ve özeleştiri zemininde tamamlandı.

Emekçiler İşçi Kültür Evi'ni sahiplendi

Festivalin politik etkisi, Mamak İşçi Kültür Evi'ne dair ön sürecindeki çalışmayı fazlasıyla aşan bir sahiplene yarattı. Geçtiğimiz dönem sermaye devletinin peş peşe baskı ve saldırılarıyla karşı karşıya kalmış olmamızın Mamaklı emekçilerin festivalin yapılabileceğinden kuşku duymalarına neden olduğunu gözlemleyebiliyorduk. Bu kuşkuya, faaliyetimiz sırasında da tanık olduk.

Festival, 3 gün boyunca emekçilerin Mamak İşçi Kültür Evi şahsında sınıf devrimcilerini sahiplenmesinin somut bir örneği oldu. Festivalin çağrısına yanıt veren emekçilerin “Herhangi engelleme ve sorun olursa biz buradayız ve sizin yanınızdayız” diyerek desteklerini ifade ettiğini ve bu emekçilerin sayısının oldukça fazla olduğunu burada vurgulamak isteriz. Festivalin ilk günü elektriği keserek etkinliğe müdahale edilmesi sırasında, bastırılan sağanak yağmura rağmen kararlılıkla ve ısrarlı bir şekilde bekleyerek alanı boş bırakmayan 500’ü aşkın bir kitlenin varlığı bu anlamda önemli bir noktadır. Yağmurun altında park alanına elektrik verebilmek için emekçilerin seferber olmaları da... Festival çalışanları ve Mamak İşçi Kültür Evi dostlarının festivali özveri ile sahiplenmesi buradaki olumlu atmosferi belirlemiştir. Bu kararlı tutum ise, yaklaşık 1,5 saat geç başlayan etkinliğin dağıtıcı değil, güçlü bir atmosfer yaratmasını sağladı.

Mamaklı emekçiler festivale ve dolayısıyla sınıf devrimcilerine her anlamda sahip çıktılar. Sermayenin kolluk güçlerinin park alanının karşısından kamerayla çekim yaptığını gören emekçiler İşçi Kültür Evi çalışanlarına durumu haber verdiler ve “Biz yanınızdayız” dediler. Bu anlamda bir başka örnek olarak da festivalin son günü mahalle gençlerinin kendi aralarında yaptıkları bir kavganın emekçiler tarafından polis müdahalesi olarak algılanması sonucu festivale sahip çıkmak için olayın olduğu yere koşmaları verilebilir.

Festival günleri boyunca elektrik sorunu,

emekçilerin gönüllü katkılarıyla çözüldü. Bu birliktelik ve dayanışma emekçilere güven verdi. Emekçilerin umudunu güçlendiren ve devrimci çalışmaya duydukları güveni artıran bu tablo aynı zamanda sermaye düzenine tok bir yanıt oldu. Mamak İşçi Kültür Evi, emekçilerin omuz omuza verdiği devrimci bir kitle örgütü olarak daha da güçlendi. Bu durum, çekilen halaylara, destek için gelen emekçilerin gözlerindeki ışıltıya, atılan sloganlara, yapılan konuşmalara verilen tepkilere de yansdı. Devrimci alternatif, kendini hayatın somut pratiği içerisinde göstermiş oldu.

Sermaye devletinin dayatmacı tutumu boşa düşürüldü

Festival yıllardır dost ve düşmanın karşısında, sermaye iktidarının temellerine dönük işçi ve emekçilere yöneltilen bir kavga çağrısı olarak örgütleniyor. Bu yanı sıra festival, işçi ve emekçileri sermaye düzeninin çizdiği sınırları aşan bir dünya için mücadeleye çağırılmaktadır. Festival, düzenin yasalarına değil, işçi-emekçi kitlelere ve devrimci mücadelenin meşruiyetine dayanarak örgütleniyor. Bugüne kadar en ufak bir kırıntı dahi devrimci mücadele içerisinde pek çok bedeller ödenerek kazanılmıştır. Festival de bu bilinçle, devrimci miras ve birikimin ürünü olarak işçi sınıfı ve emekçilerin geleceği kazanma mücadelesine dayanmaktadır. İşçi ve emekçileri değiştirmek ve dönüştürmek, bu zeminde ısrarlı ve uzun soluklu bir mücadeleyi gerektirmektedir. Festival, işte bu temelde düzenin icazet alanına değil doğrudan devrimci sınıf mücadelesine dayanmaktadır.

Bu kararlılıkla Mamaklı emekçilerin festivalin etrafında güçlü bir sahiplenme duygusuyla kenetlenmeleri sermaye iktidarının ara ara yaratmaya çalıştığı saldırı zeminini boşa düşürmüştür. Emekçilerin bu sahiplenışı sermaye düzeninin karşısında bir barikat oluşturmuştur. Bu koşullar altında Ankara Valiliği’nin etkinliğin ilk günü olan 6 Ağustos akşamı saat 18.55’te verdiği ret yanıtının da bir hükmü kalmamıştır.

Program ve politik müdahale

Festival işçi sınıfının güncel talepleri üzerinden örgütlendi. Sermaye düzeninin referandum oyununa karşı sınıf devrimcilerinin, işçi sınıfını devrimci sınıf mücadelesine çağırarak boykot tutumu festivalde öne çıkan gündem oldu. Hatta festival, bu vurgudan kaynaklı olarak bazı emekçilerde referandum gündemli bir etkinlikmiş gibi algılandı. Bu devrimci siyasal tutum, düzen siyasetinin etkisi altında kalan emekçilerin katılımını etkileyen bir faktör oldu. Festivalin DLB, Kızıl Bayrak, Devrimci İhtilal, Devrimci

yarattığı tahribata karşı güçlü bir devrimci faaliyet olarak, emekçileri sersemletmeye yönelik düzen siyasetine karşı verilmiş tok bir tutumu ifade etti. Kurtuluşun, demokratik hak ve özgürlükleri elde etmenin yolunun devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütmeyle geçtiği söylenerek, düzenin emekçilerin karşısına çıkardığı sahte ikilem teşhir edildi.

Süren işçi direnişleri ve sağlık hakkının gaspedilmesi gündemleri de festival alanında emekçiler tarafından oldukça büyük bir ilgiye konu oldu. Direnişçi işçilerin gelememesine karşı okunan mesajlar ve bu çerçevede yapılan konuşmalar ardından atılan sloganlar ve verilen tepkiler oldukça olumlu oldu.

Bu yıl geçtiğimiz yıllardan farklı olarak festival alanında Devrimci Liseliler Birliği (DLB) tarafından düzenlenen söyleşi ve kahvaltı, çocuklarla yapılan resim atölyesi olumlu bir çalışma oldu. Önümüzdeki yıllarda, tartışma ve sohbet olanakları sunan bu tarz etkinliklerin daha güçlü bir şekilde yapılması kararı alındı.

Sonuç olarak

3 gün boyunca 5 bin emekçinin katıldığı festivalde, geleceksizliğe ve güvencesizliğe karşı Mamak İşçi Kültür Evi’nin yaptığı çağrı devrimci bir zeminde ete kemiğe bürünmüş oldu. Bir kez daha devrimci politikanın etkisi kendini gösterdi. İşçi ve emekçilerle bu politikanın doğru zeminde kurduğu bağın değiştirici, dönüştürücü ve üretken yönleri ortaya çıktı.

İşçi sınıfı devrimcileri alternatif kültür sanat mücadelesinde yarattıkları mevzileri daha da güçlendirerek geleceğin mücadelesini ileri bir zeminde yürütme sorumluluğu ile kavgayı büyütmeyle sürdürecekler. İşçi sınıfının devrimci sesini ve soluğunu hiçbir baskı ve zor boğamayacaktır. 7. Festival bunun en somut göstergesi olmuştur.

7. Mamak Kültür Sanat Festivali Hazırlık Komitesi

UPS’de direniş coşkusu dayanışmayla büyüyor...

UPS’de 100. gün eylemi

İstanbul Kurtköy’deki aktarma merkezi önünde direnişlerini sürdüren TÜMTİS üyesi işçiler mücadelelerinin 100. gününde (12 Ağustos) aktarma merkezi önünde eylem gerçekleştirdi.

Mahmutbey’deki aktarma merkezinde direnişlerini sürdüren işçilerin katıldığı eylem öncesinde gündüz vardiyasındaki işçileri erken paydos ettiren UPS patronu, “işçiler işyerime zarar verecek” diyerek jandarmaya şikayette bulundu.

Aktarma merkezinin önünde toplanan işçiler sloganlarla aktarma merkezinin arka kapısına doğru yürüyüşe geçtiler. Burada TÜMTİS Genel Sekreteri Gürel Yılmaz içeride çalışan işçilere seslendi. Eylemde Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi adına da bir konuşma yapıldı. Oldukça coşkulu geçen eylemde UPS işçileri taleplerini içeren dövizler taşıdılar. Eyleme BDSP ve UID-DER de destek verdi.

UPS’de Cumartesi eylemi

UPS direnişçileri 14 Ağustos Cumartesi haftalık eylem programlarını hayata geçirdiler. UPS işçileri, yolun yarısını trafiğe kapatarak UPS giriş-çıkış kapısına yürüdüler.

TÜMTİS İzmir Şube Sekreteri Cafer Kömürcü eylemde yaptığı konuşmada direniş sürecini özetledi. UPS yetkililerinin baskılarına rağmen direnişlerini devam ettireceklerini ifade etti. UPS’deki kölece çalışma koşullarının değişmesi için işçilerin sendikalı olması gerektiğinin altını çizen Kömürcü, “*Baskıların bitmesini istiyorsan, kölece çalışmak istemiyorsan birlikte mücadele etmeliyiz. Sendikaya üye olmalısınız*” diyerek çalışan işçilere de seslendi.

UPS işçileri için 1 Eylül’de alanlara

ITF’nin, 154 ülkeden 1600 delegenin katılımıyla 4-12 Ağustos 2010 tarihlerinde Meksika’nın başkenti Mexico City’de gerçekleştirdiği genel kurulunda temel gündem maddelerinden biri olan ‘UPS direnişi’, dünyanın farklı ülkelerinde taşımacılık alanında örgütlü olan sendikaların da gündemine girmiş bulunuyor.

ITF’de gündeme getirilen ‘UPS direnişi’yle ilgili yurtdışından birçok sendika eylem kararlarını açıklamış bulunuyor. 1 Eylül Dünya Barış Günü’ne denk gelen ve pek çok ülkede gerçekleştirilmesi planlanan eylemlerin yanısıra bazı sendikalar da direnişe maddi destek sunma yönünde kararlar almış bulunuyorlar. ITF’nin kongresinde, UPS işçileriyle dayanışma amacıyla alınan kararlar ise şöyle:

- Norveç’te örgütlü 5 sendika UPS işçilerine ‘yardım etmek’ amacıyla, direniş bitene kadar her ay 7.000 Dolar destekte bulunma sözü verdi.

- Arjantin’de Kamyon İşçileri Sendikası UPS direnişiyle dayanışma amacıyla 1 Eylül günü tam gün iş bırakma kararı aldığını duyurdu. Sendika ayrıca, UPS bayileri önünde lastik yakma ve davul çalma eylemleri yaparak protesto gösterileri düzenleyecek.

- Amerika Birleşik Devletleri’nde, UPS işyerlerinde örgütlü Teamster Sendikası’nın da aralarında bulunduğu sendikalar 1 Eylül günü üç eyalette yürüyüş düzenleyecekler. Otomobil İşçileri Sendikası’nın da katılacağı eylemler çerçevesinde UPS müdürlüklerine yürünecek.

- Hollanda’daki sendikalar 1 Eylül günü UPS

işçileriyle dayanışma amacıyla 1 saatlik iş durdurma eylemi gerçekleştirecekler. UPS’nin Hollanda’daki genel müdürlüğü önüne gerçekleştirilecek yürüyüşte, müdürlük önüne bir kamyon gübre dökülerek UPS yönetimi protesto edilecek.

Bu ülkelerin dışında ITF’ye bağlı sendikalar kendi oluşturacakları eylem planlarıyla protestolar gerçekleştirecekler. ITF kongresinde alınan bir diğer önemli karar ise UPS’nin sendikal örgütlenmeyi 15 Eylül’e kadar tanımaması durumunda, eylemleri devam ettirme kararı alınmasıydı.

Eylemlerin Türkiye ayağının da kitlesel ve coşkulu yürüyüşlere sahne olması bekleniyor.

TÜMTİS’in tüm gücüyle katılacağı eylemlerin merkezinin İstanbul olması beklenirken TÜMTİS’in örgütülülüğünün bulunduğu Ankara, Bursa, Adana, Gaziantep ve İzmir’de de emek güçleriyle beraber yürüyüşlerin örgütlenmesi planlanıyor. İstanbul’daki eylemin, Çapa’dan başlayarak UPS’nin Zeytinburnu’nda bulunan genel müdürlüğüne yürüyüş biçiminde gerçekleştirilmesi planlanıyor.

Uluslararası dayanışma

UPS işçilerinin Mahmutbey’deki direniş alanına Avrupa Parlamentosu milletvekili Jürgen Klute, Berlin Federal Parlamento milletvekili Ingrid Remmers, Kuzey Ren Westfalya Eyalet Milletvekili Berbel Beuermann ve Sol Parti Kuzey Ren Westfalya Eyalet Yönetim Kurulu Üyesi Derya Kılıç ve Serdar Boztimur 17 Ağustos günü destek ziyaretinde bulundu.

Ziyaret nedeni ile Kurtköy’deki direnişçi işçiler de

öğlen saatlerinde Mahmutbey’deki direniş alanına geldiler. UPS işçilerinin konukları sloganlarla karşılamalarının ardından basın açıklamasına geçildi.

Basın açıklamasını okuyan TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk, UPS direnişinin aynı zamanda onbinlerce kargo işçisinin geleceğini, kaderini temsil ettiğinin altını çizdi.

Türk-İş Genel Örgütlenme Sekreteri Cemail Bakındı’nın da katıldığı ziyaret sırasında milletvekilleri tek tek söz alarak duygu ve düşüncelerini dile getirdiler.

Kızıl Bayrak / İzmir - İstanbul

UPS direnişiyle dayanışma gecesi

UPS işçileri, direniş coşkularını 14 Ağustos akşamı İstanbul’da düzenlenen dayanışma gecesine taşıdılar. UPS işçilerinin “Bu davet bizim!” şiarıyla İstanbul Alibeyköy’deki Seramoni Düğün Salonu’nda düzenledikleri dayanışma gecesi baştan sona coşkulu ve canlı bir atmosferde geçti.

Direnisteki İSKİ işçileri, Birleşik Metal-İş üyesi ÇEL-MER işçileri, TÜBİTAK direnişçisi Aynur Çamalan ve BETESAN direnişçisi Zeynel Kızılaslan’ın da katıldığı etkinlikte, gece boyunca halaylar ve sloganlar hız kesmedi.

Türk-İş’e bağlı sendikalardan Deri-İş Tuzla Şubesi ve Belediye-İş İstanbul 2 No’lu Şube dışında geceye katılım sağlanmaması dikkat çekti.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) dayanışma gecesine İstanbul çapındaki güçleriyle anlamlı bir katılım sağlarken BDSP’li sınıf devrimcileri dayanışma gecesinin yapıldığı salona coşkulu ve kitlesel bir yürüyüşle geldi. BDSP’liler, UPS işçileri ve TÜMTİS yöneticileri tarafından alkışlarla karşılandılar.

Etkinlik programında ilk olarak, BDSP tarafından UPS direnişiyle dayanışma amacıyla hazırlanan sinevizyon gösterildi. İzmir ve İstanbul’daki direniş alanlarından görüntü ve fotoğrafların yer aldığı sinevizyonda UPS’de hüküm süren kölece çalışma koşullarının yanısıra direnişle sınıf dayanışmasını ve polis saldırısını anlatan kareler de dikkat çekti.

Etkinlikte ilk olarak söz alan TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk konuşmasına, kararlı direnişlerini sürdüren UPS işçilerini ve geceye destek verenleri selamlayarak başladı.

Konuşmasında anayasa referandumuna değinen Öztürk, bu ülkede yoksullar için demokrasinin kırıntısının dahi olmadığını belirtti. Gerçek özgürlüğün emekçilerin mücadelesiyle geleceğini vurgulayan Öztürk, anayasa değişikliği tartışmalarının iki egemen klik arasındaki mücadelenin ürünü olduğunu ve bunun parçası olmayacaklarını dile getirdi. ITF’nin 1 Eylül’de dünyanın çeşitli ülkelerinde eylemler gerçekleştirme kararı aldığını duyuran TÜMTİS Başkanı Kenan Öztürk, tüm güçleri direnişle dayanışmayı yükseltmeye çağırdı.

TEKEL işçilerinin açtığı mücadelenin yolundan ilerlediklerini söyleyen TÜMTİS Başkanı, sıranın UPS işçilerine geldiğini ve bu çemberin kırılacağını sözlerine ekledi.

Direnişlerini işgal eylemiyle taçlandıran ÇEL-MER işçileri ise coşkulu ve gür sloganlarla etkinlik salonuna giriş yaptılar. TÜMTİS üyesi UPS işçileri ve sol güçler tarafından coşkuyla karşılanan ÇEL-MER işçileri, kazanımla sonuçlandırdıkları mücadelelerinin coşkusu etkinliğin salonuna taşıdılar.

Pınar Sağ, Erdal Bayrakoğlu, Grup Sılam, Grup Kutup Yıldızı ve Hasan Güngör’ün de sahne aldığı dayanışma gecesinde direnişçi işçiler de söz alarak UPS işçilerinin haklı direnişini selamladılar.

UPS işçileriyle direniş süreci üzerine konuştuk..

“Direnişi kazanacağız ve içeri gireceğiz!”

- UPS direnişi 100'lü günlerine ulaşmış bulunuyor. Bu süre zarfında, bir ilde başlayan direniş şu an itibariyle üç ilde ve dört noktada devam ediyor. Geride kalan bu 100 günlük süreci kendiniz ve direniş açısından nasıl değerlendiriyorsunuz? Bu süreç sizlere neler kattı?

Hüseyin Kuruçay: Biz buraya çıktığımız günkü kararlılığımızla devam ediyoruz. İçeri girene kadar devam edeceğiz. Bu kadar uzun süre kalacağımızı düşünmüyorduk, zaman çok çabuk geçti.

Akın Göksu: Sendikaya üye olduğumuzda çalışma koşullarımız çok zordu. Bir bardak çayı bile çok görüyorlardı. 12 saat çalışıyorduk. Buna karşı konuştuğunda hemen kapıyı gösteriyorlardı.

Erol Senemcan: İyi, kötüyü dostu ve düşmanı öğrendik. Kardeşlik kan bağı ile değilmiş onu anladık. Aile desteğinin en önemli şey olduğunu öğrendik. Ben bu süreçte çeşitli aile ziyaretleri yaptım eşlerini getirmeye çekinenler vardı. Onlara ulaştık ve eşleriyle beraber gelmelerini sağladık. Ve bilinçli işçinin olmadığını, direniş görmemiş işçinin olduğunu öğrendik.

Deniz Baba: Onurlu bir mücadele veriyoruz. Biz burada ekonomik bir mücadele veriyoruz. '90 lardaki gibi siyasal bir mücadele yok. Ama yine de biz burada bunu yapmaya çalışıyoruz. Çünkü işçiler yavaş yavaş düzeni, kapitalizmi anlamaya başladı. Özellikle çadır altına gelince işçiler birçok şeyi anladı. Ben niye masaya yumruğunu daha önce vurmadım diyenler var. Mücadele süreci şu an çok iyi gidiyor.

Fatih Ardal: Direnişin her tarafı etkilemesini istiyoruz. Birçok yeri de etkilediğini biliyoruz. Sendikamız sayesinde dünyanın her tarafında 1 Eylül'de eylemler başlayacak. Eskiden kimse kimseyle konuşmazken direniş sayesinde küsler bile barıştı. Birlik, beraberlikle daha büyük bir kazanım olacağını anladık.

- İçinden geçmekte olduğumuz dönem sınıf hareketi açısından da bir dizi direnişin/grevin yaşandığı bir dönem oldu/oluyor. Bu süre zarfında Türkiye çapında olması bakımından sizlerin direnişinizin hemen öncesinde sönmüşlenen TEKELE direnişi ve geçtiğimiz hafta kazanımla sonuçlanan ÇEL-MER direnişi ön plana çıkıyor. Sınıf hareketindeki bu eylemleri nasıl değerlendiriyorsunuz? Bunlardan çıkartılması gereken dersler nelerdir?

Hüseyin Kuruçay: ÇEL-MER direnişi çok güzel dersler verdi. Seslerini duyuracak bir eylem. TEKELE de bir nevi kazandı. Biz de kazanmak istiyoruz. ÇEL-MER işçileri ile gurur duyuyorum.

Akın Göksu: Direniş iyi gidiyor. Sendika hep yanımızda. Maddi-manevi direniş bize çok şey öğretti. Ben daha önce de böyle bir deneyim yaşamıştım. Ama bu sefer farklı çünkü sendikamız yanımızda. Kazanacağımıza inanıyoruz, şube başkanımız Çayan Dursun direnişe çıktığımızdan beri hep yanımızda.

Erol Senemcan: ÇEL-MER için önce üyelik çalışmalarını nasıl etkileyeceğini düşündük. Biz ÇEL-MER direnişinin kendisine değil sonucuna bakıyoruz. ÇEL-MER ve TEKELE direnişi ayrı direnişler. TEKELE direnişi sembol bir kazanımla belli

bir yere kadar sonuçlandı. Marks'ın da dediği gibi, benim iki cildim, direnişteki işçinin bir günüdür! TEKELE direnişi bir uyanış yarattı, ama onu da sönmüşlendirmeye çalıştılar. Gündemde olan bir referandum tartışması var. Anayasa bizden yana değil, anayasa işçiye mi patrona mı ait. Tabii ki patrona ait. Askerlik rejiminden diktatörlük rejimine geçtik. Bundan kaynaklı boykot etmeliyiz. Sadece boykotla kalmamalıyız 12 Eylül'de dışarıya çıkıp kitlesel eylemler yapmalıyız. Bunlar Amerika'nın oyunu, bunlara kanmamalıyız. Sendikalaşmak çok önemli ama bu anayasayla önümüzde bir sürü engel konuyor. Noter olayı, kaçak işçi vb. gereksiz işlemler yapılıyor. Bunu da polis yapıyorlar.

Deniz Baba: TEKELE işçileri özelleştirmeden önce direnişe çıksaydı daha farklı olurdu. TEKELE işçileri örgütlü olarak hareket etmediler. Örgütlü olarak hareket etseydiler daha büyük bir etki yaratırlardı. Tabii yine de insanlar üzerinde büyük etkileri oldu. ÇEL-MER işçileri onurlu bir direniş gerçekleştirdiler. Ama bizim direnişimiz daha farklı. Bizimki dünya çapında ve bugün o yüzden bir işgal yaratacak gücümüz yok. ÇEL-MER işçi sınıfı adına büyük bir kazanım yarattı.

Fatih Ardal: TEKELE direnişi bir simgeydi, diğer direnişlerden farklıydı. Diğer siyasal kurumlar olsun, insanlar arasında olsun bir ortaklaştırıcı yanı vardı. Bizimki dünya çapında olmasına rağmen oraya destek daha fazlaydı. ÇEL-MER işçilerinin direnişi buradakileri daha dirençli kıldı. İşçi sınıfı adına büyük bir kazanım. Bu kazanımlar her yerde daha olumlu düşünceler yaratmaktadır. Bizi de olumlu etkiledi. Orada sonuçta 15 günlük bir süreçte bir kazanım elde edildi.

- Kapitalist krizin baş göstermesinin hemen ardından yayılan lokal direnişler döneminde olduğu gibi bu dönemde de sınıfın direnen unsurlarının bir araya gelebilmesi, mücadele birikim ve deneyimlerinin paylaşılmasının yanı sıra birlikte mücadele edilebilmesi ihtiyacı kendini dayatıyor. Direnişlerin/grevlerin birleşebilmesi/ortak hareket edebilmesi konusunda neler söyleyebilirsiniz? Bunun direnişlere/grevlere ve sınıfın toplamına etkisi nasıl olacaktır?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Hüseyin Kuruçay: Daha güzel şeyler olacak. Beraber hareket edersek daha erken kazanılır. Beraber olunursa işçilerin önünde kimse duramaz.

Akın Göksu: Bundan sonra da bizim direnişimiz konuşacak. Daha kitlesel daha dirençli devam ediyoruz, başaracağız.

Erol Senemcan: En iyi ortaklık kitlesel eylemlerde olur. Türkan Albayrak'a 40-50 zabitanın saldırması çağırdığı bir olay. Bundan kaynaklı direnişlere ziyaretleri yoğunlaştırmamız gerekiyor. Sadece basın açıklamaları ile değil her şeyimizle ortaklaşmalı, her şeyimizi hatta kanımızı paylaşmalıyız.

Deniz Baba: Direnişlerin ortaklaşması her şeyi daha olumlu yapar. Bugün direnişler ortak olmuş olsaydı daha farklı yerlerde olurduk. İşçilerin birleşmesi her şeyden önemli. Patronlara karşı birlikte hareket edilirse kazanım elde edilir. İnanıyorum ki ileriki süreçte bunlar gerçekleşir ve işçiler kendi sendikal haklarını elde ederler.

Fatih Ardal: İşçi sınıfının daha güçlü örgütlenmesine yol açar.

- Şimdiye kadar sendikasıdan işçilerine kadar UPS direnişinin tüm unsurları mücadele kararlı bir tutum ortaya koydular. Mücadelenin uzun soluklu olacağı çeşitli vesilelerle dile getiriliyor. Önümüzdeki dönem için direnişin izlemesi gereken hat nasıl olmalıdır? Hazırlıklarınız neler?

Hüseyin Kuruçay: Burada açıklamak istemiyorum.

Akın Göksu: Direnişimiz başarılı olursa çok ses getirecek. Biz nerede direniş varsa katılacağız. Birlik, beraberlik içerisinde hareket edersek, sadece burası değil her yerde kazanacağız. İşçi sınıfı bir araya gelirse kazanmaması için bir sebep yok. İşçinin işçiden başka dostu yok. Bu direnişi kazanacağız ve içeri gireceğiz. İçeri girdikten sonra asıl çalışmamız başlayacak.

Erol Senemcan: Direniş Avrupa ve dünya çapında ilerliyor. 1 Eylül'den itibaren kitlesel eylemler olacak. Yurtdışındaki eylemliliklerden bir tanesi de Amerika'da UPS önüne gübre dökme eylemi olacak. Şu an çok sağlam bir sendikadayız. Maaş, yol ve yemeklerimiz veriliyor. Sendikadan uzman kişiler bize eğitim veriyor. Bu konuda bir sorunumuz yok. Bize gereken tek şey sınıf arkadaşlarımız. Dayanışmanın çoğalması gerekiyor. Üyelik süreçlerinin hızlandırılması gerekiyor.

Deniz Baba: Kararlı olmalıyız. Olumsuz düşünmemeliyiz. 106 gündür direniyoruz demek bizi daha onurlu kılıyor. Biz kazanmak için elimizden geleni yapacağız, kararlıyız ve kazanacağız. Bu süreçte sendika hep yanımızdaydı. Bu arada referanduma dönük ben de bir kelime etmek istiyorum. Varolan anayasada işçi sınıfına dair bir şey yok. Kısacası "Boykot!" Örgütlenelim, birleşelim, yaşasın halkların kardeşliği!

Fatih Ardal: 1 Eylül'de birçok ilde ve dünyanın birçok yerinde eylemler yapılacak. Biz de yapacağız. 15 Eylül'de içeriye girmeyi düşünüyoruz. Eğer içeri giremezsek her 15 günde bir çeşitli eylemler yapacağız ve süreci güçlendireceğiz.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Tek Gıda-İş'te maske düştü

TEKEL işçilerinin Ankara'nın göbeğinde 78 gün süren direnişleri boyunca “kahraman” kesilen sendika ağalarının maskeleri gün geçtikçe aşağı düşüyor.

Sermayenin 4/C dayatmasına karşı yürütülen mücadelenin basıncıyla çeşitli eylem kararları almak zorunda kalan sendika bürokratları mücadelenin sönümlenmesiyle birlikte gerçek yüzlerini saklama ihtiyacı duymadan açığa vurmaktan çekinmiyorlar.

TEKEL'deki direniş sürecinde Türk-İş'in ihanetlerine karşı gösterilen tepkileri gerici çıkar çatışmalarına malzeme yaparak “ilericilik” maskesi takan sendika ağaları Anayasa Mahkemesi kararına terk ettikleri mücadele sürecinde benzer ihanet senaryolarını hayata geçiriyorlar.

Geçtiğimiz günlerde bir haber ajansına açıklamalarda bulunan Tek Gıda-İş Genel Başkanı Mustafa Türkel, Tek Gıda-İş'in şubelere gönderdiği 4/C'yle ilgili hukuki yazı hakkındaki soruları yanıtladı.

Hukukçulardan konuyla ilgili görüş istediklerini belirten Türkel, işçilerin 8 aylık iş kaybı tazminatlarının sonuna geldiğini hatırlattı. Türkel, Anayasa Mahkemesi'nde de bu sürecin görüşme aşamasında olduğunu ifade ederek, Eylül'ün 14'ü-15'i gibi bu konunun görüşülüp karara bağlanmasının beklendiğini dile getirdi.

TEKEL'deki direniş sürecinde, TEKEL işçilerinden bir yıldır üye aidatı almamalarına rağmen işçilere sahip çıktıklarıyla(!) övünen Türkel, gelinen süreçte yeni bir '4/C oyunu'nu devreye soktu.

Türkel, Eylül'ün 15'inden sonra 4/C olmayacağını savunarak, “İşçiler 4/C'ye müracaat etmemiş olursa ayın 15'inden sonra ne olur? Arkadaşlar 1-10 Eylül arası müracaat ederse 4/C de iptal edilmiş olursa; en azından 4/C'yi de Anayasa Mahkemesi iptal ettiği için hükümet bir düzenleme yapmak zorunda kalacak. Müktesep hak durumuna düşmüş olacak. 4/C'ye müracaat etmek ayrı şey 4/C'ye geçmek ayrı şey, bu ikisini birbirine karıştırıyoruz” diye konuştu.

Türkel, işçilerin 1-10 Eylül tarihlerinde 4/C'ye müracaat etmesi halinde ortada bir hizmet ilişkisi kurulması için yasaların verdiği bir hakkın kullanımının söz konusu olacağını savundu. Türkel, şöyle devam etti:

“14-15 Eylül'de 4/C iptal edilmiş olursa; işçinin geçeceği 4/C olmayacak. Çünkü 15 Eylül'de 4/C iptal edilmiş olursa müracaat edenler 4/C'ye mi geçmiş oluyorlar. Ortada 4/C olmadığına göre 15 Eylül'de geçecekleri bir yer olmayacak. Hükümet de konu Anayasa Mahkemesi'ne gittiği için herhangi bir düzenleme yapamıyor, yeni personel rejiminde de bu konuda bir düzenleme yapamıyor.”

Türkel, açıklamaları sırasında demagojik söylemlere başvurmadan da geri durmadı. 78 günlük direniş sürecinde sermaye hükümetinin tehditleri karşısında kükreyen Türkel, işçilerin; “4/C'ye geçecektik 78 günlük eylemi neden yaptık” ifadelerine şöyle yanıt verdi:

“Biz eylemi neden yaptık 4/C'ye geçmeyeceğiz diye, biz eylemi yaptık 1 aylık süre vardı başvuru için o kalktı. 4/C'yle ilgili yapılan iyileştirmeler biz geçmedik ama birilerine yarar sağladı. 4/C gibi bir düzenleme hukuki sürecin en üst noktası olarak Anayasa Mahkemesi'nde konuşulmasını sağladı. Bu ülkede Hükümeti mi devirecektik ne olacaktı.”

Türkel'in 4/C ve Anayasa Mahkemesi kararına ilişkin açıklamalarının son bölümü ise oldukça çarpıcıydı. Türk-İş hainlerinin TEKEL işçilerine karşı kullandıkları saldırgan dilin bir benzerini kullanan Türkel kendisiyle görüşmek üzere İstanbul'a gelecek bir grup TEKEL işçisini de tehdit etti.

EKK'dan direniş ziyareti

Türkan Albayrak'a Emekçi Kadın Komisyonları'ndan destek geldi. Albayrak'ın direnişinin 40. gününde destek ziyareti gerçekleştiren Emekçi Kadın Komisyonları (EKK) Albayrak'ın mücadelesinin yanında olduğunu söyledi.

18 Ağustos akşamı gerçekleştirilen destek ziyaretinde söz alan EKK temsilcisi, direnişin anlam ve önemi üzerinde durdu.

Albayrak'ın bir işçi olmasının yanı sıra kadın bir işçi olarak direnişi sürdürmesinin önemine değinilen konuşmada DESA'da direniş bayrağını yükselten Emine Arslan, Entes'te Gülistan Kobatan ve TÜBİTAK'ta Aynur Çamalan'ın yükselttiği mücadele bayrağının şimdi Türkan Albayrak'ın elinde olduğu ifade edildi.

EKK'nın, sendikal ihanete ve sermayenin tüm zoruna rağmen direnme yolunu seçen Türkan Albayrak'ı sonuna kadar destekeleyeceğinin belirtilmesinin ardından direnişçi işçi Türkan Albayrak söz aldı.

Albayrak şöyle konuştu: “Ben haksız uygulamalara karşı sessiz kalmadım. İşçiler çalıştıkları yerlerde sorunlara karşı boyunlarını eğip çıkıp gitmediğini göstermek istedim. Bundan kaynaklı mücadele yolunu seçtim. Üyesi olduğum sendika beni sahiplenmese de, yalnız bıraksa da tek başıma mücadele ediyorum. Buradaki mücadelem çevredeki insanlar tarafından sahipleniliyor. Paşabahçe halkı mücadeleyi bilen bir halk bu yönüyle bir sıkıntı yok. Tabii ki vermiş olduğum mücadele hastane yönetimini oldukça rahatsız ediyor. Ve hastane yönetimi tarafından özel olarak zabıta ve polislerin saldırısına uğradım. Zaten böylesi bir mücadelede bunların olacağını biliyordum. Bunlar benim için bir sorun teşkil etmiyor ben sonuna kadar direneceğim”

Direnişin seyri ve hedefleri üzerine yapılan sohbetlerin ardından ziyaretçi defterine EKK tarafından düşünceler yazıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

24 mevsimlik işçi yaralandı

Mevsimlik işçi olarak çalışmak için her yıl yaz aylarında Kürdistan'dan Anadolu'nun çeşitli yerlerine dağılan, ağırlığını Kürtlerin oluşturduğu işçiler, insanlık dışı koşullarda can veriyorlar. Simsarlarının işçileri, genelde kamyon kasasına doluşturarak gerçekleştirdiği yolculuklar her yıl katliam gibi sonuçlar doğuruyor.

Yine benzer bir olay 16 Ağustos sabahı saat 07.00 sularında Aksaray'da gerçekleşti. Şanlıurfa'dan Ankara Polatlı'ya mevsimlik işçi olarak çalışmak üzere bir kamyon kasasında giden 24 mevsimlik işçi kamyonun devrilmesi sonucu yaralandı.

İşçileri taşıyan 63 ED 810 plakalı kamyon, Aksaray-Adana karayolunun 8'inci kilometresinde Aksaray Üniversitesi Kampüsü girişinde yoldan çıkarak devrildi. Aralarında bebek ve çocukların da bulunduğu yaralı işçiler Aksaray Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı.

Çorlu'da iş cinayeti

Çorlu Veliçeşme'de bulunan Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan bir boya fabrikasında çalışan iki işçi iş cinayetine kurban gitti.

Fabrikanın atık su kanalını temizlemek üzere 7 metre derinliğindeki kanala inen 29 yaşındaki Halil İbrahim Baş ve 26 yaşındaki Yılmaz Çelikten, güvenlik tedbirlerinin alınmaması üzerine gaz zehirlenmesi sonucu yaşamını yitirdi. Arkadaşlarından uzun süre haber gelmemesi üzerine kanala bakan diğer işçiler Baş ve Çelikten'in baygın yattığını fark ettiler ve 112'ye haber verdiler.

Sağlık ekiplerinin kuyuya inememesi üzerine çağırılan itfaiye ekipleri iş makinalarıyla kanal girişini genişlettiler. İşçilere ulaşmak üzere kanala giren ilk itfaiye işçisi de, hava tüpü olmasına rağmen içerideki yoğun gazdan etkilendi.

Uzun uğraşlar sonucu kuyudan çıkartılan işçilerin öldükleri tespit edildi. İşçilerin cenazeleri otopsi için İstanbul Adli Tıp Kurumu'na gönderildi.

Devrimci sınıf faaliyetlerinden...

Sincan'da toplantı

Sincan İşçi Derneği üyesi işçiler, 14 Ağustos günü dernek salonunda bir toplantı gerçekleştirerek mücadele sürecine ilişkin değerlendirmelerde bulundular.

Anayasa referandumu, ÇEL-MER direnişi ve işgali, tersane işçisi Zeynel Kızılaslan'ın direnişi, metal işçisi Yunus Dönmez'le dayanışma kampanyası ve metal işkolundaki TİS başlıkları üzerine tartışmaların yürütüldüğü toplantıda, bu konular dahilinde örülecek pratik üzerine de planlamalar yapıldı.

İşçilerin "Evetçi"- "Hayırcı" olarak birbirinden koparılmaya ve aldatılmaya çalışıldığı referandum sürecinde, sınıfın kendi gündemleri üzerinden yan yana getirilmesinin önemine vurgu yapılan toplantıda, direniş ve işgallerin, meslek hastalıklarına karşı verilen mücadelenin bu gündemlerin ana gövdesini oluşturduğu dile getirildi.

Toplantıda, ÇEL-MER işçilerini, Yunus Dönmez'i ve tersane işçisi Zeynel Kızılaslan'ı konu alan bir broşür hazırlanmasına karar verildi. Toplantıların süreklileştirilmesi de karara bağlandı.

Toplantıda alınan karar doğrultusunda hazırlanan broşür, bölgedeki işçi servislerine dağıtılmaya başlandı. İşçilerin yoğun ilgisine konu olan faaliyet sırasında işçilerle gündem başlıkları üzerine konuşmalar gerçekleştirildi.

ÇEL-MER direnişinin sesi Gebze'de

Gebze'deki devrimci sınıf faaliyetleri, ÇEL-MER işgalinin sesini Gebze'de duyurmak amacıyla "ÇEL-MER işçileri ile dayanışmayı yükseltelim!" şiarlı ozalitler fabrika bölgelerine, mahallelere ve işçi ve emekçilerin geçtiği güzergahlara yapıldı.

Yaklaşan Metal Grup TİS sürecinde propagandayı yaygınlaştırmak için "MESS'i ezelim, çaldıklarını geri alalım" şiarlı ozalitler özellikle metal fabrikalarının olduğu bölgelere yapıldı.

Gebze İşçi Bülteni ve Metal İşçileri Bülteni'ni fabrika çıkışlarında ve servis noktalarında yaygın biçimde dağıtan sınıf devrimcileri yaklaşan Metal TİS süreci ve ÇEL-MER direnişi üzerine sohbetler gerçekleştirdiler. İşgal sonrası ÇEL-MER fabrikasının servisleri durdurularak Kızıl Bayrak gazetesi işçilere ulaştırıldı.

Küçükçekmece'de UPS patronunun tahammülsüzlüğü

Bölgede süren devrimci sınıf faaliyetinin bir diğer ayağı olarak, UPS kargo işçileriyle dayanışmaya çağırın BDSP afişleri fabrikaların çevresine ve emekçi semtlerine yapıldı. 15 Ağustos günkü afiş faaliyeti sırasında UPS patronunun talimatıyla gözaltı saldırısı yaşandı.

BDSP afişlerinin üzerinde UPS'nin işçi düşmanı yüzünü teşhir etmek amacıyla 'UPS' ambleminin yer almasına karşı UPS patronu tarafından dava açıldı. Bu afişler zabıta ve polisler tarafından özel olarak söküldü.

Diğer yandan, bölgedeki güçlerle beraber farklı başlıklar altında (Sınıf ve kitle sendikası, işyeri temsilcilikleri, TİS süreçleri, grev, dünya ve Türkiye'de sendikal hareketin kısa tarihi, üretim nedir?, Kapitalist toplum ve işçiler, işgücü ve artı değer, Krize karşı işçi inisiyatifi, Kapitalizmin doğası ve küresel kriz) gerçekleştirilen eğitim çalışmaları

düzenli olarak devam ediyor.

TİB-DER çalışmalarına polis baskısı

Tersane işçilerinin aylık gazetesi ROTA'nın ağustos sayısı 12 Ağustos sabahı Tuzla tersane işçileriyle buluştu.

Gazete satışı için sabah saat 07.00'de Tuzla Gemi Tersanesi önünde buluşan Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER) üyeleri mücadele çağrısı yaptılar. İşten atma saldırısına karşı direniş çadırını kuran TİB-DER Başkan Yardımcısı Zeynel Kızılaslan'ın da katıldığı gazete satışı sırasında tersane işçilerine mücadele çağrısı yapıldı.

TİB-DER çalışanlarının 13 Ağustos sabahı gerçekleştirdiği ROTA'nın ağustos sayısının satışına Zeynel Kızılaslan da katıldı. Ajitasyonlar eşliğinde gerçekleşen satış, işçilerin ilgisine konu oldu.

TİB-DER çalışanları 14 Ağustos günü sabahın erken saatlerinde Zeynel Kızılaslan'ın çadırı kurmasına yardım etti. Ardından İçmeler istasyonuna giderek ajitasyonlar eşliğinde ROTA'nın satışı gerçekleştirdi. Zeynel Kızılaslan tersane işçilerine megafonla direnişini anlattı. Saat 08.00'e doğru henüz

yayın satışı devam ederken Tuzla polisinin tacizkar tutumuyla karşı karşıya kalındı. Oldukça provokatif davranan polis "İzniniz var mı?" diyerek faaliyeti engellemeye çalıştı. Ardından kimlikleri isteyip GBT yapmak istedi. Bunlara itiraz eden TİB-DER çalışanları faaliyetlerine devam edeceklerini belirterek polisin provokatif tutuma ve dayatmalarına prim vermediler. Bunun karşısında polis çekildi ve faaliyet sona erene kadar kimseyi GBT kontrolünden geçirmede.

TİB-DER çalışanları yayın satışını bitirdikten sonra direniş çadırına giderken tekrardan polisin taciziyle karşı karşıya kaldılar. Polis TİB-DER çalışanlarının yolunu keserek ROTA'yı istedi. ROTA'nın kendilerine verilmemesi üzerine kimlikleri isteyen polisten TİB-DER çalışanları öncelikle polisin kimliğini göstermesini istediler. Polis kendi kimliğini gösterdikten sonra GBT kontrolü yaptı. Saldırgan üslubuna devam eden polis çanta araması yapmak istedi. Yanlarında mahkeme kararıyla gelen polis, keyfi tutumlarını "istediğimi ararım, istemediğimi aramam" diyerek dışa vurdu.

Kızıl Bayrak / Ankara - Gebze -

MİB çalışmasına engelleme

Metal işçilerinin yoğun olarak kullandığı servis güzergahları ve demir çelik işçilerinin servis binış noktalarında yaygınca kullanılan TİS talepleri kitapçığı sendikalı-sendikasız işçilerle buluşmaya devam ediyor.

Bu kapsamda 13 Ağustos Cuma günü Türk Metal Sendikası'nda örgütlü CMS fabrikasına da işçilere kitapçıkların ulaştırılması hedefiyle gidildi. Ancak fabrika önüne gelindiğinde temsilci ve bir grup işçinin hazır beklediği görüldü.

Geçtiğimiz dağıtımda temsilcinin dağıtım sonunda gelerek "buraya dağıtamazsınız" tutumuyla karşılaşmıştı. Anlaşıyor ki, bu sefer önden hazırlıklı olarak orada bulunuyorlardı.

Türk Metal CMS temsilcisinin bu tutumu ve söylemleri işçiler fabrikanın önüne çıkmaya başladığı andan itibaren teşhir edilerek, temsilcinin işçilerin bu kitapçığı okumasından ve gerçekleri öğrenmesinden korktuğu ifade edildi. Sesli ajitasyonlarla MİB'in oluşumu ve hedefleri anlatılarak işçilere TİS sürecinde taleplerini dile getirme çağrısında bulunuldu. Bu sesli ajitasyonlara karşı MİB çalışanlarının çevresi sarılarak "Bizi üzene biz de üzünüz!" tehditleri savruldu. "Siz kimsiniz?, Terörist misiniz?" diye provakatif girişimler MİB çalışanları tarafından boşa düşürülerek işçilere MİB'in kimlerden oluştuğu anlatıldı; TİS sürecinden haberdar olup olmadıkları, talepleri ve taslakları tartışıp tartışmadıkları, TİS komitelerinin olup olmadığı soruldu. Soruların çoğu yanıtsız kalınca temsilci, işçilere dönüp, "Krizde biz işçi çıkardık mı, işçinin hakkını yedik mi" diye patron ağzından savunmalarda bulunmaya başladı.

MİB tarafından işçilere TİS sürecindeki talepler de bir bir sıralanarak işçiler, TİS sürecine dahil edilmeye çağrıldı.

Sesli ajitasyonun ardından temsilcinin işçileri servislere çağırmasıyla beraber onlara bir takım konuşmalar ve açıklamalar yaptığı gözlemlendi.

İşçilerin servislere binmeye başlamasıyla birlikte MİB çalışanları fabrikadan ayrıldılar.

Kızıl Bayrak / İzmir

Kapitalizm için sürdürülebilir pazar: Ekolojik ürünler

İnsanla doğa arasındaki ilişkinin, neolitik çağ öncesi dönemi dışta tutarsak, çoğu zaman problemli olduğunu söyleyebiliriz. Yaşamak için doğaya uyum sağlamak zorunda olan insan giderek doğayı kendi ihtiyaçları çerçevesinde değiştirmiş, ilk kadastronun çakılması demek olan *çitleme* anlayışı ile de fiziki çevre sermaye birikiminin bir parçası haline gelmiştir.

Yüzyıllar süren tahribat sanayi devrimi ile ivme kazanmış, kapitalizmin temel girdisi olan enerjiyi üretmek, fiziki çevrenin talan edilmesini doğurmuştur. Atmosferin ısınması ile ozon tabakasının delinmesi, toprak ve suyun ağır sanayi atıkları yüzünden zehirlenmesi, milyonlarca biyolojik çeşitliliğin yok edilmesi gibi sorunlar da bu dönem içerisinde kapitalist üretim biçimlerinin birer sonucu olarak karşımıza çıkmıştır.

Daha çok üretim, daha çok kâr mantığına karşılık gelen kapitalist sistem içerisinde, sermayenin hizmetinde olan teknolojinin bugüne kadar tahribatı hızlandıran bir silah görevi gördüğü ortadayken, günümüzde aynı teknolojinin ekoloji ile birlikte anıldığı, uluslararası sermayenin çevreci kaygılarının ön plana çıktığı bir dönemi yaşıyoruz. Bugün *sürdürülebilirlik* kavramı etrafında toplanan bu gelişmeleri, ortaya çıkışından pratikteki yansımalarına incelediğimizde, sorunun boyutlarını da daha iyi görebiliyoruz.

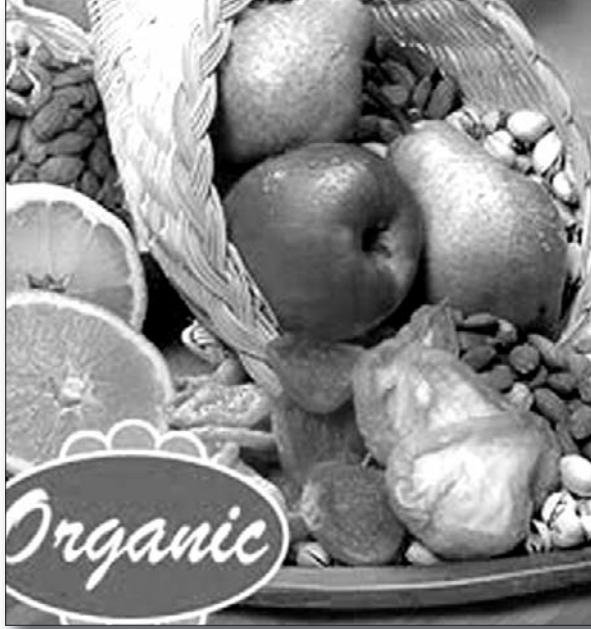
Sermayenin “çevreci” yaklaşımı ve sürdürülemez yalanlar!

Çevre tahribatının gözle görülür biçimde arttığı, atom bombası gibi insan yapımı radyoaktif elementlerin gündeme geldiği, deterjan ve sentetik plastik gibi doğada çözilemeyen ürünlerin kullanıma sunulduğu 1940’lı yıllar ile birlikte 1960 ve 1970’ler çevre üzerine kaygıların yoğunlaştığı dönemler olmuşlardır. Bu yıllardan başlayarak çevresel sorunlar ulusal ve uluslararası gündem maddeleri olarak görüşülmeye başlanmış; böylelikle çevreye karşı duyarlılık toplum içerisinde ve uluslararası arenada saygı görmenin bir aracı haline gelmiştir.

Bu tartışmaların bir sonucu olarak, 1972 yılında toplanan Birleşmiş Milletler tarafından 113 ülkenin katılımıyla düzenlenen Stockholm Konferansı ile “Çevre ve İnsan” kavramı ilk kez uluslararası düzeyde gündeme alınmış, bu kavram 1983’e gelindiğinde ise “Çevre ve Kalkınma” olarak değiştirilmiştir.

Dönemin çevreci yaklaşımları ile birlikte tanımlanan çevre ve insan kavramının 20 yıllık bir süre içinde çevre ve kalkınmaya dönüşmesi, son olarak günümüzde kendini “Sürdürülebilir Kalkınma” kavramı olarak göstermektedir. 1992 yılında imzalanan Orman İlkeleri, Kyoto Protokolü, İklim Değişikliği Sözleşmesi ve Biyolojik Çeşitlilik Sözleşmesi gibi pek çok anlaşma da sürdürülebilir kalkınmanın birer altbaşlığı olarak karşımıza çıkmaktadır.

Başlarda olumlu gözükten bu gelişmeler, 1990’ların ikinci yarısını kaplayan ilk uygulama aşamasında kendi gerçekliğini ortaya koyarak, başta Kyoto Protokolü olmak üzere, Rio Üçlüsü’nü oluşturan

sözleşmelerin (İklim Değişikliği, Biyolojik Çeşitlilik ve Çölleşme ile Mücadele Sözleşmeleri) DTÖ uygulamalarının birer parçası olduğunu, sürdürülebilirlik kavramının doğal varlıkların değil sermayenin, serbest piyasanın, ekonomik kalkınmanın özetle kapitalizmin sürdürülebilirliği olduğu gerçeğini ortaya çıkarmıştır. Hindistan, Güney Afrika ve Etiyopya gibi ülkelerin temsilcileri bu anlaşmaların iyiye gidişe değil şirketlerin çıkarlarına yaradığını açıklayarak ortada küresel ayrımcılığın olduğunu vurgulamaları, sermaye temsilcilerinin bulduğu çözümlerin niteliğini o dönem gözler önüne sermiştir.

Bu noktada vurgulanması gereken, DTÖ ve İMF’nin sürdürülebilir kalkınmanın küresel ölçekte uygulamasının temel altyapısını, bu “çevreci” anlaşmaların oluşturduğu. Bunun halihazırdaki kapitalist bir kalkınma anlayışının parçası olduğu gerçeğini unutmazsak, sermaye sahipleri için tercihin çevre olmadığı görülecektir. Öyle ki, Almanya’nın eski devlet yetkilisi Edda Müller’in görevli olduğu dönemi değerlendirirken yaptığı “*Yeşil teknolojiler, çevre ile ilgili olmaktan öte ekonomik bir strateji değişikliğinin sonucudur*” açıklaması ve pratikte yaşananlar, sermayenin sürdürülebilirliğe biçtiği rolü ve her gün yenisi çıkan yeşil ürünlerin akıbetini de açıklamaktadır.

Yeni modele yeni pazar: Ekolojik ürünler

Sermaye açısından çevreye duyarlılık, çıkan yeni ürünler ve bu ürünlerin pazarlanmasında kullanılan reklamlarla sınırlıdır. Ekoloji, ağırlıklı olarak tüketicinin çevreye olan kaygılarını kullanmanın bir parçası olarak, önemli bir rekabet unsuruna dönüşmüştür. Çevre ile uyumlu teknolojilerin geliştirilmesi konusunda çözümler aranmakta, oluşturulan yeni sertifikasyonlarla bu alanda tekelleşme hedeflenmektedir. Ortaya atılan yeşil nokta uygulaması da, pek çok üreticinin pazardan nemalanmasını önleyecek tedbirler olarak kullanılmaktadır.

Gündelik hayatta kullandığımız armatürlerden, gökdelenlere, yeni satışa çıkarılan arabalara, cep

telefonlarına.. “doğaya saygılı” olduğu reklam edilen ürünler adeta vicdan rahatlatmanın pazarı haline getirilmekte; doğaya saygı, ekonomiye katkının önüne geçmemektedir.

Bu yarışta, elbette çevreci oluşumları arkalarına alanlar kazanacaklardır. Öyle ki, kendini çevresel felaketlere karşı uluslararası tepki adresi olarak tanımlayan Greenpeace’in bu noktadaki tavrı, uluslararası sermayenin ekmeğine yağ sürer cinsten olmakla birlikte, bize göre teşhir edilmesi gerekmektedir.

Çevrenin tahribatına karşı ses getiren eylemlerle azımsanmayacak bir kesimin ilgisine konu olan bu oluşumun her yıl yayınladığı “en çevreci” bilişim firmaları sıralaması, böylesi oluşumların yeri ve sınırını göstermesi açısından manidardır. Listeyi oluştururken toksik kimyasallar, küresel ısınmaya olumsuz katkı yapma ve geri dönüşüm gibi kriterleri gözönünde bulundurduğunu açıklayan Greenpeace’in, geçtiğimiz dönem desteklediğini açıkladığı firmaları incelediğimizde, aralarında, yakın dönemde işçi intiharları ile birlikte anılan HP’nin de yer aldığını görüyoruz. HP öne çıkan bir örnek olmakla birlikte, özünde bilişim devi diğer firmalardan farklı çalışma koşullarına sahip olmadığı da bilinmektedir. Üretim gücünü arttıran her firma gibi HP de kölece çalışma şartlarını dayatmaktadır. Böylelikle pazarlamada doğanın sürdürülebilirliği ön plana çıkarılırken arka planda karın sürdürülebilirliği için “insanca yaşam” sona erdirilmektedir.

Ortada dönen rantın büyüklüğünü, bu pazarı etkisi altında tutan ülkelerin ekonomileri üzerinden okuyacak olursak: Japon ekonomisinin önemli kısmının “yeşil” teknolojiden elde edildiğini söyleyebiliriz. Kölece çalışma koşullarının her geçen gün sayısı artan ihtiharlarla devam ettiği Japonya’ya yakından takip eden Almanya’nın ise aynı pazarda ABD ile yarıştığı bilinmektedir.

Sürdürülebilir çevreci yaklaşım

“Dünya Biziz!... bu dünya ne intihar politikalarına nede onları uygulamak isteyenlerin insafına terk edilemez. Dünya biziz! ... bu dünya bencil, sorumsuz ve küstah bir azınlığın yok etmesine izin vermeyeceğiz!... (Fidel Castro, Habitat-2 Konferansı)

Yaşam sürdükçe, sürdürülebilirlik de öncelikli gündemlerimiz arasında olacaktır. Ancak, sürdürülebilirliği savunmak, günümüz insanlığının karşı karşıya olduğu çevre sorunlarını çözebilmek için olduğu kadar insan gibi yaşama gereksinimi de kapsayacak bir bütünlükte kavranmak zorundadır. Sermayenin bizi sıkıştırdığı cenderede, sorunu ekonomik kalkınma olarak okumaktansa, toplumsal bir dönüşüm mücadelesi içerisinde bu sorunu tartışmak soruna bütünlüklü çözümü bulmak için de zorunludur. “*Sürdürülebilirlik yeni bir toplumsal projeyi ima etmediği, buna yönelik politik pratiğe bir katkı sunmadığında ise, sürdürülebilir kalkınma ekseninden bir kopuşu temsil edemeyecektir.*” (Semih Yüksel, Toplumsal Eşitlik Olmadan Sürdürülebilirlik Olmaz)

toplumcueksen.net sitesi yayında...

“Sermaye için değil toplum için bilim!”

“İnsanlığın eşit ve özgür yarınları için yürünen yolda teknik elemanların sesi olmak” iddiasıyla 2009 yılı Kasım ayında ‘Mühendislik, Mimarlık ve Şehir Planlamada Toplumcu Eksen’ isimli yayınlarının ilkinin çıkaran Toplumcu Mühendis Mimar ve Şehir Plancıları (TMMŞP), uzunca bir süredir yoğun emek ve çabayla sürdürdükleri www.toplumcueksen.net sitesinin hazırlıklarını tamamlamış bulunuyor.

Emek ve sermaye arasındaki uzlaşmaz çelişkide emek cephesinde konumlanan ve kavgaya emekten yana omuz veren mühendis, mimar ve şehir plancılarının sesi olan TMMŞP, bu çetin mücadelede kullanacağı etkin araçlardan biri olarak tanımlandığı internet sitesini okuyucularıyla buluşturdu.

“Enerji ve çevre” başlıklı dosya konusunu içeren Ağustos-Eylül 2010 tarihli 4. sayısını da okurların ilgisine sunan TMMŞP, toplumcueksen.net sitesi aracılığıyla, işçi ve emekçilerin hayatlarını türlü araçlarla dört bir yandan saran burjuvazinin internet ortamındaki tahakkümüne de kendi cephesinden gedik açma iddiası taşıyor.

Ücretli kölelik düzeninin adı kapitalizmde diğer sınıf kardeşleri gibi yoğun baskı ve sömürüye maruz kalan ücretli mühendis, mimar ve şehir plancılarının, üretim alanlarında ve sokakta verecekleri diş diş mücadeleyi internet ortamından besleyecek olan toplumcueksen.net, “sanal ortamın” avantajlarını kullanarak işçi ve emekçileri ‘gerçeğe’, yani devrime ve sosyalizme çağırarak.

Alanın özgünlüğünden yola çıkarak sınıfın bütününe kucaklama iddiası

toplumcueksen.net, ücretli mühendis, mimar ve şehir plancıların sermaye düzenine karşı öreceği mücadeleye, “alanın özgünlüğünden yola çıkarak sınıfın bütününe kucaklama iddiası” ile katkıda bulunacak.

Bu çerçevede, siteye ilişkin öne çıkan bazı temel

bölümleri ve özellikleri tanıtmak istiyoruz.

Okuyucular, ücretli mühendis, mimar ve şehir plancılarla ilgili olanlar başta olmak üzere birçok alana dair **haber** ve **makalelere** site üzerinden erişebilecekler. Söz konusu metinlere ana sayfa üzerinden genel çerçevede erişebilecek olan okurlar, aynı zamanda bu yazılara alt kategoriler halinde de ulaşma şansına sahip olacaklar. Bu noktada, “haberler” ve “makaleler” bölümleri için tanımlanmış olan “sınıf hareketi, emekçi kadın, kent-çevre, röportaj, bilim-teknik” gibi alt kategoriler, okuyucuların bilgi erişiminde kolaylaştırıcı ve düzenleyici bir rol oynayacak.

Ana sayfada manşetin altında bulunan bölüm, TMMŞP’nin Türkiye ve dünyadaki siyasal gelişmelere ilişkin güncel açıklamalarını takip etme konusunda kolaylık sağlarken, TMMŞP’nin tüm açıklamalarına ise bütünlüklü olarak ana sayfadaki menüden “Açıklamalar” linkine tıklanarak ulaşılacak. Söz konusu link üzerinden “Diğer açıklamalar” başlığı aracılığıyla emek ve meslek örgütlerinin, ilerici ve devrimci güçlerin öne çıkan bazı açıklamaları da takip edilebilecek.

Ana sayfada bulunan “RSS” bölümü aracılığıyla, aynı zamanda kizilbayrak.net sitesinin son haberlerine de erişebilecek olan okuyucular, böylelikle günceli yakalama noktasında ek bir olanağa da sahip olacak.

Yine ana sayfada bulunan “arama motoru” ile, toplumcueksen.net sitesinde yayınlanmış metinler arasında arama yapılabilecek. İsteyenler, ana sayfa üzerinden yapacakları aramanın ardından karşılırlarına çıkacak “Arama” sayfasında daha ayrıntılı bir arama da yapabilme imkanına ulaşacaklar.

Ana sayfada bulunan “TMMŞP iletişim grubu” bölümüne kayıt yaptıranlar ise, bu vesileyle gruba üye olarak ilgili gelişmeleri rahatlıkla takip edebilecekler.

Ana sayfadaki menüden “İletişim” linkine tıklayarak ise, öneri, görüş veya yorumlarını toplumcueksen.net sitesinin mail adresinden biri

olan info@toplumcueksen.net’e doğrudan ulaştırabilecekler.

toplumcueksen.net sitesinin okuyucularına sunduğu bir diğer özellik de “Etkinlik takvimi”. Ana sayfada bulunan takvim üzerinden ilgili eylem ve etkinliklere erişilebilecek. Takvimde, mücadele tarihi açısından öne çıkan tarihsel gündemlere dair hatırlatmalar da olacak. (İçerisinde olunan günün kırmızı çerçeveye gösterildiği takvimde, eylem, etkinlik ya da tarihsel gündemin tanımlandığı günler ise çerçeveli gri zemin içerisinde olacak.) İstenilen günün üzerine tıkladıktan sonra ekrana gelen sayfadan gelişmeler takip edilebilecek. Bu noktada, takvime ilişkin haftalık, aylık ve yıllık görünümlere erişilebileceği gibi, “etkinlik arama motoru” vasıtasıyla bunlara ilişkin aramalar da yapılabilecek.

TMMŞP mücadeleyi büyütme çağrısını yineliyor

toplumcueksen.net sitesinin yayın hayatına başladığını duyuran TMMŞP, başta ücretli mühendis, mimar ve şehir plancıları olmak üzere tüm işçi ve emekçileri, bu vesileyle birkez daha ücretli kölelik düzenine karşı mücadeleye omuz vermeye çağırıyor:

“Gerçekçi olup imkânsızı istiyoruz”, bu sefil dünyanın kurallarına itibar etmiyoruz.

Bilimin, teknolojinin insanlık yararına hizmet etmesi gerektiğini söylüyoruz.

Kendimizi sırça saraylarda belleyip dışarının ayazına sırt çevirmiyoruz.

Kapitalizmin savaş kokan, açlık, sefalet, düşmanlık üreten gerçekliğine karşı, eşit, özgür ve kardeşçe bir dünya diyoruz.

Örgütsüzsek hiçbir şey, örgütlüysek her şeyiz sözünü bıkmadan usanmadan yineliyoruz...

İnsanlığın eşit ve özgür yarınları için yürünen yolda teknik elemanların sesi olmak iddiası ile bir kez daha merhaba...” (Toplumcu Eksen, Sayı:1)

Ölüm mangası AEGİS Basel’de

Dünya çapında ölümlerle milyarlarca Euro kazanç sağlayan İngiltere’nin paralı asker şirketlerinden AEGİS, merkezini Londra’dan Basel’e kaydırđı. AEGİS, çok hızla büyüyen bu sektörün en önemli ayaklarından birini oluşturmaktadır. Avrupa Parlamentosu’nun incelemesine göre 1990 yılında bu şirketler dünya çapında 33 milyar dolarlık bir ciroya sahiptiler. Geline aşamada bu sayının katlanarak arttığı bilinmektedir. İsveçli Barış Araştırma Enstitüsü SİPRİ, 18. yy.’dan bu yana paralı asker sayısındaki artışın en üst safhasına ulaştığını belirterek tehlikeye işaret etmektedir. Avrupa Parlamentosu dünya çapında paralı asker sayısının 1.5 (birbuçuk) milyon olduğuna ve bu sayının giderek arttığına işaret etmektedir. Dünya çapında 1000’i aşkın özel güvenlik şirketi bulunmaktadır. Bunların %80’i İngiltere ve Amerika’da ikamet etmektedir.

“Kamu hizmeti olarak Savaş” adlı kitabında İtalyan gazeteci yazar Rolf Uessler Afganistan ve Irak’taki gibi savaşların paralı asker denilen bu ölüm mangaları olmadan sürdürülemeyeceğini söylemekle tehlikenin boyutuna işaret etmektedir. Her türlü insan hakkı ve savaş ahlakından yoksun olan bu toplum dışı ölüm mangaları gelinen aşamada sadece söyleneni yapmakla kalmamakta, bulundukları yerlerde kendileri hedefler belirlemekte ve bu hedeflere saldırmaktadırlar. Savaşın bir tarafı olarak bir devlet gibi hareket etmekte. Hedeflerini gerçekleştirmek için de her türlü yol ve yöntemi mübah saymaktadırlar. Şu anda sadece Irak’ta 100 binin üzerinde paralı asker denilen katil sürüsü bulunmaktadır.

AEGİS nedir ve İsviçre’ye neden yerleşmektedir?

Şimdiye kadar merkezi İngiltere’nin başkenti Londra’da bulunan AEGİS, İrlanda’nın Belfas kentinde 1997 yılında bir yürüyüş sırasında hedef gözeterek 17 yaşında bir İrlandalı genci silahla katleden Tim Spicer denilen katil tarafından 2004 yılında kuruldu ve bu katil, şirketin hala başında bulunmaktadır. Bu olaydan dolayı mahkemelik olan katil Tim Spicer elbette ki nefsi müdafaadan beraat ettirildi. Bütün bir ölüm mangasıyla Irak’ta bulunan AEGİS, 2004 yılında zamanın ABD hükümeti tarafından 390 milyon dolar bir bütçe ayrılarak o dönem Irak’ta bulunan 48 bin paralı askeri koordine etmekle görevlendirildi. ABD parlamentosunda bile tartışmalara neden olan bu bütçeyle AEGİS, ölümlerine ölüm katmaya devam etti. Irak’ın Felluce kentinde çatışmalarda ölü ele geçirilen direnişçilerin cesetlerini tahrip ettikten sonra köprülerden ipe sarkıtan bu caniler o dönemde İngiltere ve ABD de dahil olmak üzere bir dizi ülkede büyük bir tepkiye yol açmıştı. Dönemin ABD askeri sözcüleri “bunu yapanların kendileri ile ilgilerinin olmadığı ve paralı asker olduklarını” açıklayarak kendilerini savunmuşlardı (!)İngiltere ve ABD’de gelişen kamuoyu tepkisi ve buna paralel olarak getirilen birtakım yasal “zorluklar” AEGİS vb. gibi ölüm mangalarını alternatifler aramaya zorlamıştır. Tim Spicer, ölüm mangası için İsviçre’nin bulunmaz bir yer olduğunu keşfetmekte gecikmedi. İsviçre bankalarından Kantonal Bank’ın işbirliği, İsviçreli dolandırıcı avukat Marc Bauen’in ön ayak olmasıyla İsviçre’nin Basel kentinde bir holding kurularak bu ölüm mangasının Basel’e yerleşmesi sağlandı. 2010

Ağustos başında merkezlerini Londra’dan buraya kaydırma gerekçelerini Dünya Kızıl Haç Örgütü İKRR’ya ve Birleşmiş Milletler’e yakın olmak istemekle açıklayan katil Tim Spicer herhalde şunu söylemek istemektedir; “gerçekleştireceğimiz katliamlara yasal kılıf uydurmak için BM, katliamlarda öldürülecekler için de kefen hazırlamak için İKRR’yı önden haberdar etmek için burdayız”

AEGİS’e İsviçre’den tepkiler

AEGİS’in, merkezini Londra’dan Basel’e kaydırmasına ilişkin gazetecilerin sorularını cevaplayan Basel hükümet yetkilileri, “İsviçre’de ticaret serbestliği var, isteyen şirket istediği zaman, istediği yerde şube açabilir” demekle adeta AEGİS’e arka çıkmıştır. Bir dizi milletvekili, gazeteci ve sivil toplum kuruluşu temsilcilerinin sözlü tepkisi dışında bu katil sürüsünün buraya yerleşmesine karşı caydırıcı bir tepki örgütlenmiş değil ancak bunun hazırlıkları sürüyor. İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR) yerli ve yabancı kuruluş ve örgütlere yaptığı çağrıyla yapılması gerekenleri tartışarak bunların pratiğe dökülmesi için çaba harcayacak.

Birtakım hukukçular savaş olan bölgeye silah satımını yasaklayan anayasa maddesinden hareketle AEGİS’in İsviçre’ye yerleşmesine engel olmaya çalışmaktadırlar. Ancak gerçek şu ki; bu tepkilerin sokağın sesiyle birleşmediği ölçüde şu ana kadar olduğu gibi sözde kalmaktan öteye geçemeyeceğidir.

Kızıl Bayrak / Basel

Stuttgart’ta S21 eylemleri

Stuttgart’ta milyarların akıtıldığı S21 projesine karşı eylemler güçlenerek sürüyor.

Şehir merkezindeki parkın yok edilmesi, su havzalarının kirletilmesini kapsayan “kentsel dönüşüm” projesi S21’e karşı Stuttgartlıların öfkesi büyüyor.

Stuttgartlı emekçiler şehirlerine sahip çıkmak için uzun süredir yürüttükleri mücadeleyi, her geçen gün katılımı genişleterek büyütüyorlar. Proje karşıtı oluşturulan platform çeşitli araçlarla ve eylemlerle S21 projesini protesto ediyorlar.

Son olarak 13 Ağustos Cuma günü yapılan eylem 20 binin üzerinde kişi katıldı. Saat 19.30 Haupt Bahnhof’ta toplanan kitle insan zinciri oluşturarak yürüdü. Eylem, bugüne kadar gerçekleştirilenlerin en kitleseliydi. Kitle şehri tam bir kuşatma altına aldı. Şehrin ana caddesinden belediyeye yürüyen kitle Belediye Başkanı Wolfgang Schuster’in istifasını istedi. Eylem saat 23.00’e kadar devam etti.

Baden Württemberg eyaletinin diğer kentlerinden de eylem destek sağlanırken projenin onayına destek veren düzen partileri eylemlerde projenin ertelenmesi yönlü konuşmalar yaparak ikiyüzlü bir tavır sergiledi.

Bununla beraber projenin ertelenmesi için üretimden gelen gücün kullanılabileceğine dair vurgular yapılması ve grev gidilebileceğinin ifade edilmesi eylemde dile getirilen bir diğer başlıktı. Stuttgart Tübingen Nekarbrücke merkezinde yapılan eylemde sendikalar ve ilerici devrimci güçler de yer alırken

Dink cinayetine devlet savunması

Dink ailesinin AİHM’de açtığı davaya savunmasını gönderen Türk devleti faşist zehrini bir kez daha kustu. Dink’in kardeşinin “Kanımız dondu!” diyerek karşıladığı savunmada Hrant Dink, Nazi lideri faşist Kühnen’le aynı kefeye konuldu.

Hrant Dink’in ailesinin Dink’in 301’den aldığı ceza ve Dink suikastıyla ilgili olarak AİHM’e yaptığı başvuruların birleştirilmesiyle açılan davada Türk devletinin savunması istendi. Türkiye Cumhuriyeti hükümeti adına verilen savunmada ise adeta cinayet savunuldu.

Dink cinayeti ile ilgili yürütülen soruşturmaların “derinlemesine ve etkin bir biçimde” sürdürüldüğünü iddia eden TC, Dink’e 301’den verilen cezanın da yerinde olduğunu ifade etti.

Öldüğü için mağdur olmamışlar!

Verilen savunmada Dink’e “Türklüğe hakaret” suçlamasıyla verilen ceza için “önemli ve yeterli sebepler olduğu, acil bir toplumsal ihtiyaç yüzünden ceza verildiği”ni belirten yetkililer, “Dink hakkında Yargıtay Ceza Genel Kurulu’nun da onayladığı 301. madde mahkûmiyetine ilişkin dava, öldürüldüğü için düştü, ceza kesinleşmedi. Bu yüzden Dink’in başvuru hakkı yok. Dink ailesi de 301. madde mahkûmiyetinden doğrudan zarar görmediği için ‘mağdur’ sayılamaz.” tespitiinde bulundular.

Hatırlanacağı gibi Hrant Dink üzerinden yaratılan toplumsal infialde Dink’e yöneltilen bu suçlama ve görülen davalar etkin bir biçimde kullanılmıştı. Hemen hemen her duruşma faşist histerinin kol gezdiği bir şova dönüştürülürken, Veli Küçük, Kemal Kerinçsiz gibi faşist isimler ön plana çıkmıştı.

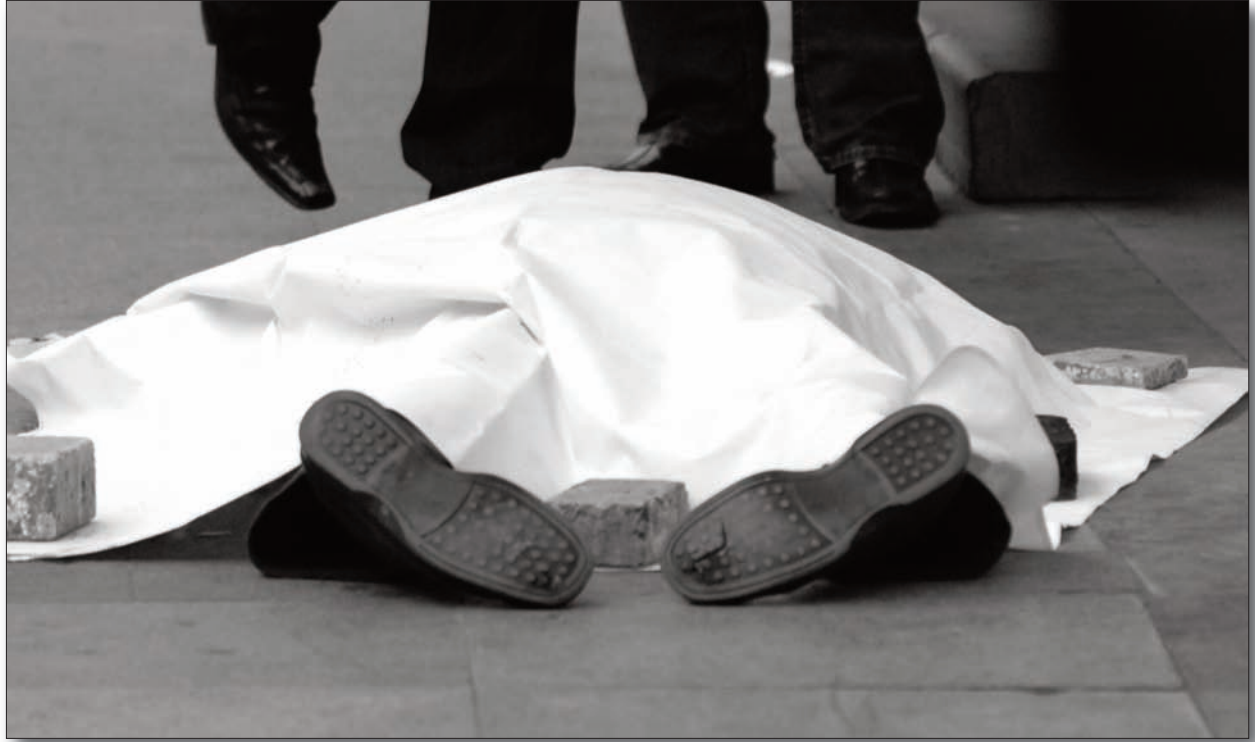
Dink Nazilerle bir tutuldu

Dink’in mahkemelere de konu olan yazısının “halkı tahrik etmek suçunu oluşturacak ve kamu düzenini bozacak” nitelikte tanımlandığı savunmada AİHM’in önceli olan Avrupa İnsan Hakları Komisyonu’nun bir kararı da emsal gösterildi ve AİHM’in “nefret söyleminin engellenmesi” tavsiyesi hatırlatıldı.

Sözkonusu kararda AİHK, Alman yargısının neo-Nazi şefi faşist Michael Kühnen’in Yahudi soykırımını inkar ettiği ve Yahudi katliamlarına karşı çıkacak herkesin “tasfiye” edileceğini ve karşılarında kendisini bulacağını söylediği yazısıyla ilgili verdiği mahkûmiyeti onaylamıştı.

Cinayet öncesinde Dink’in gerçek bir tehdit altında olmadığı iddia edilen savunmada, Dink’in Valilik’te MİT tarafından tehdit edildiği gibi “küçük bir ayrıntı” da gözardı edilmiş oldu.

Hrant Dink’in halkı kin ve düşmanlığa sevk ettiği iddia edilen savunmada Dink’in yazısıyla Agos Gazetesi’ni tehdit ettiği için tutuklanan şahsın aynı kapsamda olduğu iddia edildi. Dink’e ceza verilmesi ve tehdit eden şahsa ceza verilmemesi gerektiğinin söylendiği savunmada, “Agos gazetesini tehdit eden ve içeriği nefret söylemi niteliğindeki mektupları gönderen kişiye 3 yıl 3 ay hapis cezası vermiştir. Düşünce özgürlüğünün korunmasının devletin pozitif bir yükümlülüğü olduğu kabul edilirse, bu mektupları gönderen kişinin de tartışmalı bir konuda kendi fikrini söylediği kabul edilmeli ve fikirlerine koruma sağlanmalıdır” denildi.

Hosrof Dink: “Kanımız dondu!”

Hrant Dink’in kardeşi savunmaya tepki göstererek “Bu savunmayı gazetede okuduğumuzda kanımız

dondu. Dava dosyasında da sanıkların avukatları ya da ağabeyime ceza çıkan mahkemeler Türklükle ilgili sözleri ‘haksız tahrik’ten söz ediyordu. Bu savunmada da öyle demeye getiriliyor” dedi.

Adanalı gazetecilerden tepki

Adana’da yerel “Kent” gazetesinde Adana Büyükşehir Belediyesi’nin ihalesiyle ilgili haber yapan gazeteci Özcan Aladağ, Adana Büyükşehir Belediye Meclisi Başkan Vekili Mustafa Tuncel tarafından tehdit edildi. Gazeteci Aladağ, belediye meclis toplantısı sonrasında iki kişinin saldırısına uğradı.

Adanalı gazeteciler ise Aladağ’ın maruz kaldığı saldırıyı ve gazetecilerin yanısıra daha önce de belediye meclis üyelerine yönelik saldırgan tavırlarıyla gündeme gelen Tuncel’i başlarına baret takarak protesto etti.

12 Ağustos günü yapılan meclis toplantısında söz alan Mustafa Tuncel’in, 9 Ağustos’ta günlük yayınlanan yerel Kent Gazetesi yazarı Özcan Aladağ’ın meclis toplantısı sonrasında 2 kişi tarafından dövülmesiyle ilgili, “Görüşüme başvurmadan aleyhime yazanı döverim” sözüne tepki gösteren gazeteciler Tuncel hakkında Cumhuriyet Savcılığı’na suç duyurusunda bulundu. Adana’da yayınlanan yerel Kent gazetesi de birkaç sayfasını siyah çıkartarak olayı kınadı.

Adana Büyükşehir Belediyesi önünde toplanan Çukurova Gazeteciler Cemiyeti (ÇGC), Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) Adana Şubesi ve Anadolu Spor Gazetecileri Derneği (ASGD) Adana Şubesi yönetim kurulu üyeleri ile yaklaşık 40 gazeteci, Tuncel’i yaptığı açıklama nedeniyle kınadı.

Çukurova Gazeteciler Derneği Başkanı Cafer Esendemir eylemde yaptığı konuşmada hiç kimsenin gazetecileri yazdıkları haberdan dolayı dövmeyeceğini ifade etti. Basın açıklamasını okuyan ÇGC 2.Başkanı ve Kent Gazetesi yazarı Salim Büyükkaya, “Adana, basın tarihinin en karanlık ve saldırılar karşısında en savunmasız günlerini yaşamaktadır. Daha birkaç gün önce arkadaşımızın uğradığı saldırının şokunu atlatabamışken, şehir eşkıyalarının kanunlardaki boşluktan yararlanarak serbest kalmalarını acıyla izlemişken, bu saldırıların arkasındaki zihniyet dün kendisini açıkça ilan etmiştir. Bundan sonra meydana gelecek saldırı ve suikastların sorumlusu da bu kafadır” dedi.

Eylemin ardından gazeteciler adliyeye geçip, Tuncel hakkında Cumhuriyet Savcılığı’na suç duyurusunda bulundu.

Ağırlaştırılmış müebbet cezası üzerine...

Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Hapishanesi'nden Cihan Karaman'ın Eksen Yayıncılık'a gönderdiği, 9 Ağustos 2010 tarihli mektubunu yayınlıyoruz:

Merhabalar;

Hapishaneler öteden beri yaşanan sorunlar nedeniyle kamuoyunun gündeminde bulunmuş, bazı dönemler buralardaki sorunların ağırlaşmasıyla beraber daha öne çıktığı olmuştur. 10 yıldan fazla bir süredir hapishanelerde yaşananlar bilinçli olarak gizlenmeye, kamuoyunun gündeminden uzak tutulmaya çalışılmıştır. Bu süre içerisinde uygulanan tecrit-tretman politikası nedeniyle sorunlar daha da büyümüş, kalıcılaşmıştır. Son dönemde hapishanelerde peş peşe ölüm, isyan olaylarıyla, hasta tutsakların tedavileri yapılmadığı için hayatlarını kaybetmesiyle çeşitli baskı ve saldırıların artmasıyla kamuoyunun gündeminde yer bulmuştur.

Hapishanelerde yaşanan önemli sorunlardan biri de ağırlaştırılmış müebbet cezalı mahpusların durumudur.

Bilindiği gibi idam cezası kaldırılarak yerine ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası getirilmiştir. Bu cezanın infaz biçimi 5275 sayılı infaz kanunu ile düzenlenmiştir. Ancak yerine getirilen ağırlaştırılmış müebbet cezasının infaz biçimi kendi içinde bir dizi sıkıntıyı ve gayri insani koşulları barındırmaktadır. Ortalama infaz rejiminin çok üzerinde ağır şartlarda olan ağırlaştırılmış müebbetlik mahpuslar, hapishane idaresinin farklı uygulama ve yaklaşımlarıyla yer yer kendi ortalamalarında da ağır koşullara tabi tutulmaktadırlar. 5275 sayılı infaz kanunu hapishane idarelerine bu keyfiliği tanımaktadır.

Diğer F Tiplerindeki uygulamalara göre Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishane yönetimi ağırlaştırılmış müebbet cezalarının infazını en katı biçimde uygulamaktadır. Havalandırma kapılarının açık bırakılması yıllarca yasanın en alt sınırı olan 1 saat ile sınırlı tutulmuş, iyi halli olma koşuluyla bu süre arttırılarak 1 ile 3 saat arasında uygulama gelmiştir.

Avrupa İşkenceyi Önleme Komitesi (CPT) dahi tecride dayalı İmralı Hapishanesi'nde yaptığı inceleme sonucunda misyonuna uygun olarak mevcut koşulların “tecrit” olmadığını (akıllara durgunluk verecek şekilde) belirtse de uygulanan 3 saatlik havalandırma koşullarının yetersizliğine, duvarların yüksekliğinin hücrelerin yeterli düzeyde güneş ışığını almasını engellemesinin olumsuzluğuna, hava sirkülasyonunun yetersizliği gibi mimari yapı bozukluklarına dikkat çekmiştir. Bu noktada CPT günlük 8 saatlik açık havaya çıkılması, haftalık 36 saat olarak faaliyetlerden faydalanılması gibi asgari standartlarda talepte bulunmuştur. Kuşkusuz bunlar sadece İmralı için değil, Tekirdağ ve diğer F Tipleri için de geçerlidir.

- Ağırlaştırılmış müebbet cezalarının infaz edildiği tekli hücreler, hapishanenin en az güneş gören kısmındadır.

- Hükümlünün hava alabildiği tek yer olan pencere, önüne konulmuş sabit dolap nedeniyle sadece 1 / 3 oranında açıldığı ve hücre kapısı günde 1 saat açık olduğu için hücreye yeterli temiz hava girmemektedir.

- 1 saat içinde hükümlünün hücre temizliği, çamaşırlarını yıkaması, spor vb. ihtiyaçlarını karşılaması beklenmektedir.

- Aynı havalandırmayı paylaşılanlar ayrı ayrı saatlerde havalandırmaya çıkarılarak birbirleriyle olan iletişimleri en aza indirilmekte, engellenmektedir.

Bu nedenlerle;

1 - Ağırlaştırılmış müebbet cezasını çeken mahpusların saatleri sağlıklı bir temiz hava ve güneş

ışıklarından yararlanma koşullarının sağlanması için asgari düzey olan 8 saate çıkarılmalıdır.

2 - Asgari yaşam standartlarının oluşturulabilmesi için haftada bir gün (temizlik, hücre havalandırması ve çamaşır yıkama, kurutma vs. için) kapının gün boyu açık tutulması sağlanmalıdır.

3 - Mahpusların aksi yönde beyanları olmadığı sürece aynı havalandırmayı paylaşanların havalandırmaya aynı saatlerde beraber çıkarılması sağlanmalıdır.

4 - Tekli hücrelerin 1 / 3 oranında açılan penceresinin tam açılabilmesi sağlanmalıdır.

Ağırlaştırılmış müebbet cezası hükümlülerin sorunlarına dikkat çekmek istedik. Konuyla ilgili gerekli duyarlılığı göstereceğinize inanıyoruz.

Çalışmalarınızda başarılar.

Selamlarla...

Cihan Karaman

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi

B - 1 45

Hasta tutsaklar ölüme terkediliyor

İstanbul

Hasta tutsakların serbest bırakılması talebiyle gerçekleştirilen eylemler İstanbul'da ikinci yılında devam ediyor. 13 Ağustos Cuma günü yapılan eylemde, Wernicke-Korsakoff hastası Bekir Şimşek'in serbest bırakılması istendi.

Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya gelen devrimci ve ilerici kurumlar, Türkçe, İngilizce ve Arapça “Hasta tutsaklar serbest bırakılsın” yazılı pankartlar arkasında sloganlarla Galatasaray Lisesi önüne yürüdüler.

İstiklal Caddesi üzerinde bulunan Mehpisto Kitabevi önüne gelindiğinde, oturma eylemi yapılarak, Çav Bella marşı hep bir ağızdan söylendi.

Galatasaray Lisesi önünde kurumlar adına basın açıklamasını Harran Aydın gerçekleştirdi. Aydın yaptığı açıklamada, Edirne F Tipi Hapishanesi'nde bulunan hükümlü Bekir Şimşek'in çeşitli hastanelerin ve Adli Tıp Kurumu'nun değişik tarihlerdeki raporlarına rağmen tahliye edilmediğini söyledi. Aydın, 1996 yılında Ölüm Orucu eylemine katılan ve bu eylemde B1 vitamini kullanılmadığı için 69 gün sonunda Wernicke-Korsakoff hastalığına yakalanan Bekir Şimşek'in bu hastalığın tüm belirtilerini taşıdığını söyledi. Aydın, 9 yıllık izleme sonucu hastalığında herhangi bir iyileşme gerçekleşmediğini belirtti. Aydın, Şimşek hakkında düzenlenen tüm raporların Şimşek'in sağlık koşullarının hapishanede kalmaya uygun olmadığı ve tahliye edilmesi gerektiği yönünde iken neden halen tahliye edilmediğini sordu.

Adana

14 Ağustos Cumartesi günü İnönü Parkı'nda hasta tutsakların serbest bırakılması talebiyle eylem gerçekleştirildi. Basın açıklamasında cezaevlerindeki faşist uygulamalardan bahsedilerek hasta tutsaklar hakkında bilgi verildi. Açıklamada 325 hasta tutsağın bulunduğu, bunlardan 55'inin durumunun aciliyetini koruduğu anlatıldı. Ümit İlter, Erol Zavar ve Kemal Özelmali gibi tutsakların durumlarının oldukça ağır olduğu hatırlatılarak, onların sonunun Güler Zere, Osman Yiğit, Mehmet Kılıç gibi olmaması için bir an önce tahliye edilmesi gerektiği söylendi.

Açıklamanın ardından İsmet Ayaz'ın abisi bir konuşma yaparak kardeşinin serbest bırakılmasını istedi. Konuşmanın ardından gerçekleştirilen 5 dakikalık oturma eylemi ile basın açıklaması sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul - Adana

Özkan ve Çalışkan serbest bırakılsın!

Bolu F Tipi Cezaevi'nde tutuklu bulunan kanser hastası Nesimi Özkan ve hasta tutsak İdris Çalışkan'ın aileleri, İHD İstanbul Şubesi'nde 16 Ağustos günü bir basın toplantısı düzenleyerek, Özkan ve Çalışkan'ın sağlık durumunun kötüye gittiğini söyledi.

Basın toplantısında, Özkan ailesi ve yakınları adına konuşma yapan Medeni Özkan, ağabeyinin gırtlak kanseri olduğunu belirterek, Nesimi Özkan'ın değişiklik şikayetleriyle cezaevine yapmış olduğu başvuruların cezaevi idaresi tarafından dikkate alınmadığını, tedavi hakkının gaspedildiğini söyledi.

Nesimi Özkan'ın 8 ay önce Bolu Abant İzzet Baysal Üniversite Hastanesi'ne sevk edildiğinin ve kendisine gırtlak kanseri teşhisi konulduğunun hatırlatıldığı açıklamada geç kalındığından kaynaklı Özkan'ın tam teşekküllü bir hastanede yatarak tedavi edilmesinin gerektiğinin söylendiği belirtildi. Buna rağmen cezaevi idaresinin Özkan'ı bazen 45 gün, bazen 2 ayda bir sadece kontrole götürdüğü, bunun da ambulans yerine ring aracılığıyla yapıldığı söylendi. Ring aracında yol boyunca fiziki, sözlü saldırılara mağruz kalan Özkan'ın ellerindeki kelepçelerin doktorun karşısında bile çıkarılmadığı ifade edildi.

Bolu F Tipi Cezaevi'nde tutuklu bulunan İdris Çalışkan'ın kardeşi Hasan Çalışkan ise, ağabeyinin, 1999 yılında Med TV'nin kapatılmasını protesto etmek amacı ile tutuklu bulunduğu Yozgat Cezaevi'nde bedenini ateşe verdikten sonra ciddi sağlık sorunları yaşadığını söyledi. İdris Çalışkan'ın ameliyatla tedavisi için Bolu Devlet Hastanesi'ne götürüldüğünü ancak askeriye'nin, orada tedavi görmesine izin vermeyerek, ağabeyini Askeri Hastane'ye götürdüklerini söyledi. Askeri Hastanede tedavi edilmediğini, ağrı kesici verilerek, işkence gördüğünü, küfür ve hakaretlere mağruz kaldığını ifade etti. Adalet Bakanlığı'nı göreve çağırarak Çalışkan, tüm kamuoyuna da destek çağrısı yaptı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Referandum ve “Demokratik

Anayasa Değişikliği referandumu kampanyasının başlarında BDP, “boykot” ve “demokratik özerklik” sloganını birlikte telaffuz etmeye başladı. Buna göre halkın referandumu boykot düzeyi, bir bakıma “demokratik özerklik” için bir onay, bir referandum niteliği taşıyacaktı. Referandum ve kendilerine göre bu “stratejik” hedef arasında kurulan ilişkinin politik ve “teknik” yanlıları bir yana, kurulan tersten denklem genel geçer politik hesaplar bakımından da kendi içinde açmazları taşıyordu. Ancak konumuz, burjuva anlamda siyaset ve onun getirip götürecekleri değil, Kürt halkı ve geleceği açısından demokratik özerklik hedefinin ne anlama geldiğini bir de bu referandum vesilesiyle ortaya koymaktır.

Aslında BDP, KCK ve PKK’nin “boykot” tutumu ilkesel olmaktan çok, muhatap alınma istemlerinin reddi veya hesaba katılmaması eksenindeki etkenlerdir. Anılan gücün, ilkesel bir duruşu yok. Bir yandan çatışmaları tırmandırır, ama aynı zamanda belli koşullar çerçevesinde silahlarını teslim etmeye hazır olduğunu beyan eder. Bir yandan “devletli” çözümünden yana olmadıklarını açıklarlar ve bunu genel olarak “Devletin kötülükleri” teorisıyla açıklarlar. Ama aynı zamanda egemen devletlerin devlet varlıklarını tanıtmaktan vazgeçmezler, bu egemen devletlerin de “devlet” olduklarını, “Devletin kötülükleri” teorisinin bunlar için de fazlasıyla geçerli olduğunu el çabukluğuyla gözlerden kaçırmaya çalışırlar. Tutarlılıkları sayısız ve sınırsız; teorik-politik-stratejik duruşları, tutarsızlıklar üzerine kuruludur çünkü. Sözü fazla uzatmadan demokratik özerkliğe getirmek istiyoruz.

Bu kavramın esas çıkış noktası, “Demokratik Cumhuriyet” teorisidir; yani İmralı’nın Kürtler için öngördüğü programın teorik çerçevesidir. Bu teori ve program, özünde egemen devletin, TC’nin sömürgeci egemenliğini, varlığını, egemenlik sınırlarını olduğu gibi koruma ve devam ettirme stratejisini Kürtler’e kabul ettirme ve yedirme programının kendisidir. Bunun anlamı, sömürgeci egemenlik altında bazı “demokratik” kısıntılarla yaşama çizgisinden başka bir şey değildir. Başka bir deyişle, “Türkler ve Kürtler tarafından ortak kurulan Cumhuriyetin demokratikleştirilmesi” ve varlığının bu temelde Kürtlere kabul ettirilmesi çabasıyla karşı karşıyayız. Demokratik özerklik projesi, işte bu anlayışın, biraz daha somutlaştırılması, daha ayrıntılı bir programatik çerçeveye oturtulmasıdır.

Buna göre devlete ve onun resmi sınırlarına, egemenlik “haklarına” dokunulmayacak, resmi Türkiye en az 20 bölgeye ayrılacak ve bu bölgelerin yerel yönetimi özerkleştirilecek, belediye ve il meclisleri daha fazla yetki ve olanaklarla donatılacak, bu bağlamda Kürtler dil ve eğitim, TV yayıncılığı ve benzeri konularda daha fazla hak sahibi olacak. Daha fazla ayrıntıya girmek yerine, can alıcı birkaç noktaya dokunmamız gerekiyor:

Daha önce DTP’nin resmi bir çizgi haline getirdiği, daha sonra bunu BDP’nin referandum gündemine daha etkin taşımaya çalıştığı ‘Demokratik Özerklik Projesi’, gerçekten Kürtler açısından kendi yaşamı, geleceği ve kaderi üzerinde söz ve karar sahibi olmak anlamına mı geliyor?

Çok açık ki, bu soruya olumlu bir yanıt vermek mümkün değildir. Anılan proje Kürt halkının özgürlük, bağımsızlık, eşitlik ve kendi kaderi üzerinde söz ve karar sahibi olma haklarını içermiyor, dahası onun

yanına bile yaklaşıyor. Var olan egemenlik, sömürgeci ve sömürge ilişkisi, bu anlam ve kapsamdaki eşitsizler ilişkisi devam ediyor; bu egemen, sömürgeci ve eşitsiz ilişki ve statü, biraz “yumuşatılmaya” çalışılıyor, biraz daha “yaşanabilir” hale getirilmek isteniyor. Başka bir ifadeyle Demokratik Özerklik Projesi, kendini devlete, devletin egemenlik ilişkisi temelinde kabul ettirme projesidir. Bundan dolayı hangi süslü ve cafcıflı lafla süslenirse süslenirse, bu projenin özü budur ve Kürt halkının kendi yaşamı, kaderi ve geleceği üzerinde söz ve karar hakkını içermiyor!

Bu projenin özü, Kürtleri egemenlik altında tutmaya devam ettirmektir. Bu projenin özünde ve ruhunda kendini eşit bir taraf olarak görme, bu görüşü gerçekleştirme istemi ve iradesi yoktur! Kendinizi yalvaran, biraz daha yumuşak ifadeyle “sadaka dileyen” bir konumda tutarsanız, siyaset yapma tarzının temeline bunu oturtursanız, elbette daha işin başında “kayıpla”, mağlubiyetle başlamış olursunuz. Bunu ister silahlı yapın, ister sözle yapın, pek fark etmiyor.

KCK-PKK “yeni” dönemin hedefini Demokratik Özerklik olarak koyuyordu ve böylece bir kez daha stratejilerini, programlarını ortaya koymuşlardı. Yani Demokratik Özerklik için savaştıklarını bir kez daha resmen açıklamış oluyorlardı. Savaşla, silahla bu hedef arasındaki büyük dengesizliğe burada uzun uzadıya değinmeyeceğiz. Sadece bu büyük dengesizliğin tarihsel, politik ve ahlaki sorumluluğunun çok büyük olduğunu kaydetmekle yetineceğiz. “Bu kadar acı, bu kadar fedakârlık ve bu kadar toplumsal trajediler, yine sonuçta TC’nin egemenliği çerçevesinde eşit, özgür

olmayan bir yaşam için miydi?” diye hesap sorulacaktır. Er veya geç, bugün veya yarın. Bunun sorumluluğu altından kalkmak mümkün değildir!

Oysa halkın istemleri, hak talepleri ve ortaya koyduğu cesaret ve fedakârlık, ortaya konulan Demokratik Özerklik hedefinin çok çok ilerisindedir, hatta özüyle onunla kıyaslanmayacak kadar ileridedir! Kuşkusuz bu, bir paradokstur ve Kürt halkının politik olarak başarı kazanmasının önündeki en önemli engeldir.

Demokratik Özerklik Projesi, devlet karşısında, devletle ilişkiler açısından Kürt halkının geleceği ve kaderi üzerinde özgürce söz ve karar sahibi olma hakkını içermediği gibi, başka yönleriyle de demokratik bir içeriğe, işleyişe ve mekanizmalara sahip değildir. Halkın özgürce kendini ifade etme, tartışma, özgürce görüş oluşturma ve bununla karar süreçlerini etkileme olanağı yoktur. Bugüne dek yaratılan siyaset anlayışı ve kültürü, üstten belirlenen çerçevede tartışma, görüş belirtme ve resmi çizgi ve kararı onaylamanın ötesinden başka bir işleyişe izin vermemektedir. Dolayısıyla kendi içinde demokratik olamayan bir yapının demokrasiden, kavram olarak özerklikten söz etmesi, hele bunu özgürlük teorisıyla açıklaması, en hafif deyişle samimiyetsizliktir.

Devletin karşısında program düzeyinde “el pençe divan” ve eylemsel olarak “silahlı” duruş, ama kendi içinde “Özgürlük teorisi” adına despotik ve “bastırmacı” duruş, işte kördüğüm halindeki “paradokslarımız” bunlardır! Bunlar çözülmeden, çözüm yoluna girmeden gerçekten “İflah olmamız” mümkün mü?

17 Ağustos 2010

Şüpheli asker ölümleri sürüyor!

Şüpheli asker ölümlerine sık sık bir yenisi daha ekleniyor ve bu olaylar ciddi boyutlara ulaşmış durumda. Son olarak askerlik yapan bir Kürt gencinin daha intihar ettiği iddia edildi.

Diyarbakır’ın Çınar ilçesi nüfusuna kayıtlı bir Kürt gencinin askerlik yaptığı Manisa’da nöbet sırasında intihar ettiği iddia edildi. Ailenin çocuklarının ölümüyle ilgili hukuksal girişimlere başladığı öğrenildi.

Dikkat çeken nokta, “intihar” olduğu iddia edilen şüpheli asker ölümlerinin neredeyse tamamına yakınının Kürt gençlerinden oluşmasıdır. “Gizlilik” gerekçesiyle açıklanmasa da son dönemde asker ölümlerinde gözle görülür bir artış var. Öyle ki, Türkiye şüpheli asker ölümleri ve asker intiharlarında dünyada birinci sırada yer alıyor.

Resmi açıklamalardan yansıyan sınırlı bilgiler bile tablonun vahametini ortaya koymaya yeterli görünüyor. TSK bünyesinde 20 yılda 2 tabur asker intihar ve şüpheli ölümü gerçekleşirken sonucu yaşamını yitirmiş bulunuyor. Sadece 1991–2001 yılları arasında bile TSK içinde 815 şüpheli asker ölümü, 433 şüpheli intihar girişimi ise yaralamalarla sonuçlandı. 2000–2009 yılları arasında jandarma içerisinde ise 401 kişi benzer şekillerde yaşamını yitirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Hacıbektaş şenlikleri üzerine

Bu yılki Hacıbektaş şenliklerine anayasa referandumunu tartışmaları damgasını vurdu. Alevi emekçilerinin referanduma yönelik özel ilgisi dikkat çekti.

AKP bu yıl şenliklerde dört bakan ile boy gösterdi. Önceki yıllarda AKP'nin bu düzeyde katılımı söz konusu olmamıştı. CHP ise lideri ve hemen hemen tüm CHP yöneticileriyle birlikte Hacıbektaş'taydı. Belediye başkanının programın içeriğini tek başına oluşturması nedeniyle alevi örgütlerinin geçen yıl başlattıkları alternatif etkinlikler yapma tutumu bu yıl da sürdü. Alevi örgütleri etkinliklerini iki güne yaydılar ve referandumdaki "hayırcı" tutumlarıyla öne çıktılar.

Komünistlerin referandum sürecini eksen alan müdahalesinin alevi emekçileri tarafından olumlu-olumsuz yoğun değerlendirmelere konu edilmesi de şenliklerde öne çıkan noktalardan biriydi.

Belediyenin şenliklerin içini boşaltma tutumu devam ediyor!

Belediye, şenliklerin siyasal ve ideolojik boyutunu İP ile kolkola şekillendirme tutumunu bu yıl da sürdürdü. Şenliklerin içinin boşaltılması ve kültürel-sanatsal etkinliklerin budanması çizgisini devam ettirdi. Üç gün boyunca süren şenlikler çok sınırlı ve nitelik açısından zayıf bir programa sahipti. Belediye başkanı hemen her hizmetin paralı hale getirilmesi çizgisinde de ısrarcıydı.

İlk olarak şenliklerin içeriğini boşaltmaya çalışan belediye, hiç vakit kaybetmeden bu boşluğu dini öğelerin pazarlandığı bir rant alanına çevirmeye girişti. Kitlelerin maddi ve manevi değerleri dahil olmak üzere herşeyin satılık hale getirildiği Hacıbektaş şenlikleri bir inanç turizmüne çevrilmeye çalışıldı.

Tabloyu tamamlayan başka bir gerçeklik ise, Cumhuriyet gazetesinin "**Hacıbektaş Gönüllüleri**" adı altında yürüttüğü belediye destekli çalışmadır. Bu rant gönüllüleri hazırlanan siyasal zeminin yarattığı olanağı en iyi şekilde değerlendirmeye çalıştılar.

Önceki yıllarda da var olan devrimciler üzerinde kurulmaya çalışılan tecrit ise bu yıl devam etti. Yine stand yerleri şenlik alanının uzağında konumlandırıldı.

Resmi açılış programında yaşananlar

Hacıbektaş'ta düzenlenen 47'nci ulusal 21'nci uluslararası Hacı Bektaş-ı Veli anma törenlerinin resmi açılışında dikkat çeken bir dizi gelişme yaşandı. Törenin açılış konuşmasını yapan Hacı Bektaş Belediye Başkanı, devrimci güçleri ve alevi örgütlerini provokasyon yapmakla suçladı. Bunun üzerine alanda bulunan emekçiler Hacıbektaş Belediye başkanının tutumunu protesto etti. Bu yaklaşımı ile belediye başkanı konuşmasında sıkça bahsettiği hoş görüden nedenli uzak olduğunu kanıtladı.

Programı izleyen 10 bin kişilik kitle, AKP'li bakanları yuhalarla Kemal Kılıçdaroğlu'na yoğun ilgi gösterdi. Alanda Kemal Kılıçdaroğlu'nun CHP'nin başına geçmesinin Aleviler açısından da "önemli bir dönüşüm" olduğunu ileri sürenlerin sayısı hayli fazlaydı.

Cumhuriyet Meydanı'ndaki törende şiir ve öykü yarışmasında dereceye girenlere ödülleri verildi. Onyedinci Hacıbektaş Veli Dostluk ve Barış Ödülü ise Alevi düşüncesi konusunda yaptığı araştırmalar gerekçe gösterilerek Cemal Şener'e verildi. Sermaye devletini Dersim'de gerçekleştirdiği katliamın

haklılığını savunan, "MHP artık düzeldi" diyerek MHP'ye yönelik övgü dolu yazısıyla adından bahsettiren Cemal Şener'e verilen bu ödül, Alevi örgütlerini "siyaset yapıyorlar" diyerek şenlik organizasyonundan çıkaran Hacıbektaş Belediye Başkanı'nın ırkçı/faşist çizgisinde ısrar ettiğinin açık göstergesiydi.

Alevi örgütlerinin müdahalesi

Hacıbektaş Veli Anadolu Kültür Vakfı, Alevi Bektaş Federasyonu, Avrupa Alevi Birlikleri Konfederasyonu "Serçeşme Buluşması" adıyla Hacıbektaş Veli'yi anma alternatif etkinlikleri düzenledi. Alevi örgütleri alternatif etkinlikleri 14-15 Ağustos tarihlerinde gerçekleştirdi.

"Alevi gençliği geleceğini tartışıyor" adıyla gerçekleştirilen etkinlikte ağırlıklı olarak referandum tartışıldı. Birçok gencin söz aldığı konuşmalarda referandumda "hayır" denmesi vurgusu öne çıktı. Söz alan gençlerin bazıları ise hangi düzen gücü bu referandumdan kazançlı çıkarsa çıksın, Alevi emekçilerinin de parçası olduğu ezilenlerin referandumdan zararlı çıkacağını, düzenin referandum tuzağına boykotla yanıt vermek gerektiğini belirttiler.

"Alevi örgütleri, açılımları ve alevi hareketinin geleceğini konuşuyor" panelinde ise panelistler, Alevi çalıştaylarının AKP'nin oyunu olduğunu ve amaçlananın Alevilerin asimile edilmesi olduğunu belirttiler. Panelin ikinci bölümünde ise Alevilerin taleplerini kazanmak için mücadeleyi büyütmekten başka çaresi olmadığı dile getirildi. Alevilerin siyasette daha aktif rol almalarının yolunun partileşmekten geçtiği belirtilirken çözümün adresi, geniş tabanlı reformist bir parti olarak tanımlandı.

Akşam saatlerinde halk konseri başlangıç Alevi örgütleri yaptıkları konuşmalarla Hacıbektaş Veli'yi selamladı. Konuşmalarda öne çıkan temel konu ise yine referandumdu. ABF Genel Başkanı Ali Balkız yaptığı konuşmada devlet Aleveciliğinden yakındı ama Alevi emekçilerinin gerçek kurtuluşuna dair tek bir kelime söylemedi. Pir Sultan Abdal Derneği adına yapılan konuşmada, örgütlenme konusunda belirli bir düzey yakalandığı ama bunun yetersiz olduğu ifade edildi. "Eylemin gücüne inanıyorsak, gereğini yerine getirmeliyiz" denilen konuşmada, AKP'ye karşı barikat oluşturma yaşamsal olduğu, bunun için anayasa değişikliklerine "hayır" denmesi gerektiği dile getirildi.

Devrimci ve ilerici siyasal yapıların durumu

Sermaye devleti bu yılki etkinliklere yönelik ilerici ve devrimci etkiyi sınırlamak için özel bir çaba harcadı. Günlerce önceden güvenlik gerekçesiyle ilçenin giriş çıkışları tutuldu. Belediye Başkanı tarafından her şeyin sorumlusu olarak gösterilen sınıf devrimcileri ise yakın ablukaya alındı.

Hacıbektaş Şenlikleri'ne devrimci yapıların herhangi bir politik müdahalesi olmadı. Bunun tek istisnası DHF oldu. DHF, tanıtım amaçlı bir faaliyetin yanı sıra referandum bildiri ve afişlerini kullandı. Reformist yapılardan ise TKP ve EMEP tanıtım standı açtı. Ayrıca yayınlarının satışı ve referandum bildirilerinin dağıtımını yaptılar.

Komünistlerin şenliklere müdahalesi

Sınıf devrimcileri şenlik boyunca referandum bildirgesinin yaygın dağıtımını ve Kızıl Bayrak'ın ajitasyon konuşmaları eşliğinde satışını gerçekleştirdiler. Tanıtım standı açtılar. Standı ziyaret eden emekçilerle referandum konusunda verimli tartışmalar yürüttüler. Öte yandan komünistler, Alevi örgütlerinin başına çöreklenmiş ağaların gerçek konumunun anlaşılması açısından da özel bir çaba gösterdiler.

Komünistler "referandum ve devrimci sorumluluk" konulu bir toplantı gerçekleştirdiler. Düzen güçlerinin kendi aralarında giriştikleri dalaşmanın yeni sahnesinin referandum olduğu belirtilen sunumda, referandumun işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin devrim cephesine kazanılması temelinde değerlendirilmesi gerektiği ifade edildi. "Evet/hayır" aldatmacasına düşen sol güçlerin emekçilere dayanaksız hayaller yaydığı ifade edilen sunumda, boykot diyen güçlerin de bu anlamlı çıkışı "demokratik anayasa" ufkuna içine hapsederek güdükleştirdiği vurgulandı. BDSP sözcüsünün sunumu ardından katılımcılarla verimli tartışmalar yürütüldü.

Bu yıl tüm kısıtlı olanaklara rağmen şenliklere anlamlı bir müdahalede bulunan sınıf devrimcileri, referandum tartışmasının yoğunlaştığı böyle bir dönemde her türden gericiliğin dikkatini çeken bir çalışma yürüttüler. Emekçilerle doğrudan buluşmayı başarabildiler. Belli bir politik etki alanı da yaratabildiler.

Hacıbektaş'tan sınıf devrimcileri

“Devrimin sıra neferleri neferleri”

Sacco ve Vanzetti

Birinci Paylaşım Savaşı’ndan sonra kapitalist dünyayı saran “komünizm korkusu” Amerika’da da yoğun bir biçimde vardı. Ekim Devrimi’nin zaferinden sonra işçi ve emekçiler bütün dünyada başkaldırmış, sömürü düzenine karşı mücadelenin önü açılmıştı. Kapitalizmin yoksullaştırdığı halklar için artık geleceğe dair umut beslemenin somut bir gerekçesi vardı.

ABD’nin de bu hareketlilikten etkilenmemesi mümkün değildi, etkilendi de. Yüz binlerce emekçi Amerika’da da mücadele alanlarını doldurmaya başlamıştı. Sömürücüler bu mücadelenin önünü kesmeliydiler ve imdatlarına yetişen en kirli yöntemlerden biri de ırkçılık ve yabancı düşmanlığı idi. On yıllar önce Kızılderilileri kıyımdan geçirenler, şimdi de zencilerin ve göçmenlerinin üstüne bir kara bulut gibi çöküyordu.

Amerika’da siyah tenlilerle beraber en fazla baskı görenler göçmen işçilerdi. Büyüyen göç dalgası sonucu, “Yüzde yüz Amerikalılık” çağrısında bulunan Ku Klux Klan ve benzeri ırkçı gruplar, Afrikalı Amerikalılar kadar, Katoliklere, Yahudilere ve göçmenlere de karşıydı. Çünkü bu göçmenler Amerika’daki “barışı ve özgürlükleri” tehlikeye atıyorlardı. Komünist, anarşist olmaları kapitalizmin temeli olan özel mülkiyete karşı savaş açmaları onları suçlu, toplumun refahını bozan gruplar kategorisine sokuyordu. Sömürü düzenine karşı savaş veren bu devrimciler onlara göre toplumun refahını bozan aykırı topluluklardı.

İki yiğit proleter: Sacco ve Vanzetti

“Demokrasinin beşiği” diye allanıp pullanan ABD’nin çıkarları tehlikeye girmişti ve Sacco ve Vanzetti gibi iki namuslu emekçiyi ezmekte hiçbir sakınca görmeyeceklerdi. Bu mücadeleciler iki işçinin idamını da içeren komünist avında binlerce insan gözaltına alınmış, tutuklanmış ve idam edilmişti.

Sacco ve Vanzetti, 22 Ağustos 1927 yılında ABD’de idam edilen İtalyan asıllı göçmen işçilerdir. Amerikan adalet sisteminin kurban ettiği iki proleterdir. Her ikisi de grevlerde, savaş karşıtı mücadelede ve devlet karşıtı propagandada aktif olarak yer almıştır.

Sacco ve Vanzetti sadece masum iki insan değil, düzene karşı isyan eden ve düzenin yıkımı için korkusuzca mücadele eden iki militandır. Bu mücadelenin sonucunda ölüm bile olsa sakınmadan yürümeyi öğrenen iki yiğit proleterdir. Onlar bu yolda mücadele verdikleri için katledilmişlerdir.

15 Nisan 1920 yılında, Amerika’nın Boston kentindeki banliyölerden birinde 2 kişinin öldüğü bir soygun gerçekleşir. Bir ayakkabı firmasının muhasebecisi ve bu kişinin koruması, işçilerin ücretlerinin bulunduğu zırhlı kasayı naklederken saldırıya uğrar ve ölürlür. Soygunu gerçekleştiren iki kişi, arabada bekleyen arkadaşlarının yardımıyla olay yerinden uzaklaşır. Birkaç kişinin uzaktan görmesi ve olayı yabancı göçmenlerin yapmış olduğu söylentileri üzerine polis, yabancı göçmenleri ve arabaları özellikle dikkatle incelemektedir. Sacco ve Vanzetti ise tam aradıkları kurban tipine uygundur. Arama sonucunda üstlerinde silah bulunması, propaganda bildirilerinin olması ve göçmen işçiler olmaları onları potansiyel suçlu durumuna

sokmuştur. Gözaltına alınmalarının ardından mahkeme Sacco ve Vanzetti hakkında tutuklama kararı vererek 7 yıllık yargılama sürecini başlatmış oldu.

Sacco’nun 15 Nisan günü işe gitmemiş olması mahkeme heyetinin Sacco’yu suçlu olarak görmesi için yeterliydi. Vanzetti ise ifadeleri daha önceden gerçekleştirilen bir soygundan sorumlu tutulup, salt tanıkların ifadeleri ile 12 yıldan az 15 yıldan fazla olmamak kaydıyla mahkûm edilmişti. Vanzetti’nin Sacco’nun oğlu Dante’ye yazdığı mektubunda söylediği gibi “topladıkları delillerle cüzzamlı bir köpek, bir akrep bile ölüme mahkum” edilemezdi, fakat onlar tutsak edildiler. Mahkemeye çıkarılan tanıkların belirsiz ifadeleri, gerçek delillerin olmaması gibi birçok somut duruma rağmen mahkeme, Sacco ve Vanzetti’nin göçmen ve anarşist olmalarını bahane ederek idam kararını imzalamıştır.

İnfazın gerçekleştirileceği 22 Ağustos’u 23 Ağustos’a bağlayan gece, ABD’nin çeşitli kentlerinde, Berlin’de, Paris’te, Kopenhag’da, Amsterdam’da, Buenos Aires’te, Leipzig’de, Kahire’de, Belgrad’da, Varşova’da, Havana’da, Sydney’de, Melbourne’de ve daha pek çok kentte eylemler düzenlenir. Paris’te düzenlenen ve 150 bin kişinin katıldığı eylemde polis eylemciler arasında çatışma çıkarken, Boston’da 250 bin kişinin katıldığı mitingde polis ve askerler coplarla ve sopalarla kitleye saldırarak çok sayıda kişiyi gözaltına alır.

1920 yılında tutsak edilmelerinden 1927 yılına kadar geçen 7 yıllık sürede birçok uluslararası eylem ve boykot yapılmıştır. 7 yıl boyunca tutsak edilen Sacco ve Vanzetti bu süreçte proleter olmanın onuruna yakışır şekilde yaşamaya devam etmişlerdir. Vanzetti’nin 1927 yılında mahkemede yaptığı konuşma da bunu yansıtmaktadır.

“Sadece bir avuç insandan, iki üç kişiden oluşan, dünyevi itibar ve maddi zenginlik için annelerini utandıran jürinin, tüm dünya bunun yanlış olduğunu söylerken ve ben bunun yanlış olduğunu bilirken, tüm dünyaya karşı haklı olması mümkün mü? Bunun doğru mu yanlış mı olduğunu bilebilecek birileri varsa, o da bu adam ve benim. Biliyorsunuz, yedi yıldır hapisshanedeyiz. Bu yedi yıl boyunca çektiklerimizi anlatmaya kimsenin dili varmaz ve buna rağmen görüyorsunuz işte, karşınızda

titremiyorum, doğrudan gözlerinizin içine bakıyorum, kızarmıyorum, renk değiştirmiyorum, utanmıyorum ya da korkmuyorum.”

“Devrimin namuslu neferleri...”

“ne milyonların rehberiydi onlar, ne de inzibatlı bir devrim ordusunun askeri! devrimin sıra neferiydi onlar, devrimin namuslu neferi...”

(Nazım Hikmet’in Sacco ve Vanzetti şiirinden)

Sacco’nun son duruşmadaki sözleri mahkemenin vermiş olduğu kararın niteliğine ilişkin en güzel açıklamayı sunmaktadır bize:

“Verilecek olan esas hükmün iki sınıf arasında verileceğini biliyorum. Bu sınıflar ezilen sınıf ile zenginler sınıfıdır. Biz insanları kitaplarla, yazılarla birbirine kardeş yapıyoruz. Siz insanları kovuşturuyor, onları baskı altında tutuyor, onları öldürüyorsunuz. Biz daima insanları eğitmeye çalışıyoruz, siz ise bizlerle bir başka ulus arasında bir nefret uçurumu yaratmaya çalışıyorsunuz, işte bugün ben bu nedenle, yani ezilen sınıftan olduğum için burada bulunuyorum. Siz ise ezen sınıfsınız.”

Belki de dünyanın en aşağılık adalet sistemi ABD’de dir. Sacco ve Vanzetti’nin idamlarından sonra aradan geçen 83 yıla rağmen Amerikan adalet sisteminde hiç ama hiç bir şey değişmemiştir. Sacco ve Vanzetti, Rosenberglar davası, dünya şampiyonu olmak üzere olan siyahî boksör Rubin Carter davası, yirmi yılı aşkındır devam eden Mumia Abu Jammal ve Guantanamo davaları...

Amerikan adaleti burjuvazinin adaletidir ve emekçiler için hiç bir değeri yoktur. Yıllar sonra günah çıkarmak için Sacco ve Vanzetti’nin itibarları iade edildi, Boston’da heykelleri dikildi. Rubin Carter on yılı aşkın hücrede tutulduktan sonra “nasıl olduysa” suçsuzluğu anlaşıldı vb. Ne dikilen anıtlar ne de iade edilen itibarlar Amerikan burjuvazisinin tarih ve emekçiler karşısındaki suçunu affetmeye yetmeyecektir. “Sacco ve Vanzetti”den sonra Amerika artık iki ulus, ezenler ve ezilenler ulusu” olmuştur. Geride kalan 83 yıl içinde ezilenler ulusu tarih karşısındaki yargısını bitirmiştir ve esas hüküm iki sınıf arasında verilecektir.

Medya, bu düzenin vazgeçilmez bir aracıdır...

Kapitalist sistem, bir yandan işçi ve emekçilere sosyal yıkım ve no-liberal politikaların her gün bir yenisini eklerken, bir yandan da işçi ve emekçilerin asıl gündemlerini değişik mekanizmalarla istediği gibi şekillendiriyor.

Bu düzenin medyası bunun için en vazgeçilmez araçlardan bir tanesidir. Gazeteleri, radyoları ve televizyonları da bu düzen için vazgeçilmez bir uyuşturucu işlevi görür. İnsanların gündemini en rahatından istediği yere çekip diğer tarafta olan asıl gündemlerinden soyutlayabilir. Sermaye devletinin işçi ve emekçilere yönelik sosyal yıkım saldırıları, elektriğe, suya, doğalgaza yapılan zamlar bile işçi-emekçiler açısından önemsiz olabiliyor. Asıl gündemleri televizyon dizileri olup çıkıyor.

Son zamanlarda artan polis dizileri ise, sermaye devletinin, bekçilerini işçi ve emekçilerin gözünde şirin göstermek için hazırlanmış bir tezgâhtır. En ufak bir hak arama mücadelesine bile tahammül edemeyen bu düzenin kolluk kuvvetlerini hak arama mücadelesi veren insanlara saldırttığını sanki bu ülkedeki milyonlarca işçi ve emekçi bilmiyormuş gibi onları işçi ve emekçilerin gözünde meşrulaştırmaya çalışıyorlar.

Bu dizilerdeki asıl amaç, toplumu uyuşturup mücadeleden uzaklaştırabilmektir. İşçi ve emekçilerin kafasını boş şeylerle doldurarak onları asıl gündemlerinden uzaklaştırmak istiyorlar. Nitekim de istedikleri de büyük bir ölçüde oluyor. Toplumda ise, bu televizyon dizilerinin tuttuğu yer bellidir. Her günün dizisi ayrıdır. Pazartesi'den pazara durmak yok. Çoluk çocuk dizilerinin yanı sıra her gün dizi saatleri de bellidir.

Sonra dizileri izleyen yetişme çağındaki gençlerimizin burjuva gazetelerin 3. sayfasında bir haberini okuruz. Haberde aynen şöyle yazmaktadır. “*Lisede arkadaşlarından haraç almaya çalışan bir liseli istediğini alamayınca bana racon mu kesiyorsun diye liseli arkadaşın kafasını ekmek bıçağı ile kesmiş*”. Bu gibi daha anlatılacak onlarca örnek var. Bu faciaların gerisinde her gün o pazartesi'den pazara kadar izlediğimiz dizilerin yönlendirici rolünü gerçekçi bir noktadan bakan herkes görebilir.

Bu dizilere benzeyen onlarca dizi her gün televizyonlarda art arda veriliyor. Polisiye, mafya vb toplumda artık kimi meşrulaştırmak istiyorlarsa o standartlarda bir dizi furçasının geçilmiyor.

Bu kapitalist düzen, işçi ve emekçileri sorgulamayan ve düşünmeyen sabah işine gidip gün boyunca kapitalizmin en vahşi yüzünü görüp akşam işten gelip dizilerinin başında uyuyan bir toplum yaratmak istiyor. Böyle istiyorlar çünkü işçi ve emekçilerin en ufak bir hak arama mücadelesi onlar için çok büyük bir yıkım demektir. Bu sistem bizi uyutup koyun gibi gütmek istiyor. Ancak onların istediği koyun olmayacağız. Çünkü işçi ve emekçilerin bu düzene karşı mücadelesi bu sistemin sonu olacaktır. Çünkü bu düzenin esas yıkıcı gücü işçi sınıfıdır.

İzmir'den bir Kızıl Bayrak okuru

Boykot; sömürü düzenine hayır

Mehmet boykot bildirileri dağıtıyordu. Yoldaşları mahallenin bir sokağına girince, “ben de şu sokağa gireyim” diyerek, yoldaşlarının girdiği sokağın yanındaki sokağa girdi. Mahalle işçi emekçi mahallesiydi. Sürekli çalışma yaptıkları bir mahalle olduğu için, içi rahattı. Bildiriye alacağı tepkinin olumlu olacağını düşünüyordu. Tanıdığı bir işçi bakkaldan evine doğru gidiyordu.

“Seyhan merhaba. Dur hele şu bildiriye al” dedi.

Mehmet bunları söylerken bildirilerden birini Seyhan’a verdi. Seyhan bildiriye şöyle bir göz attı. Seyhan okuyan ve bir nebze de olsa sınıf bilinçli bir işçiydi. Mehmet, Seyhan’ın bildiriye bir solukta okuyacağını ve doğru bulacağını düşünüyordu. Bu yüzden Seyhan “Boykot politikası yanlış” deyince çok şaşırıldı.

“Neden, neden yanlış?” diyerek Mehmet kekeler gibi sordu soruyu.

Seyhan: “Gel hem kahvaltı yapalım, hem de konuşalım.” dedi.

Mehmet, Seyhan’dan bir dakika izin isteyip yan sokaktaki yoldaşlarının yanına gitti. Durumu anlatıp, “beni merak etmeyin” diyerek ayrılıp Seyhan’ın yanına gitti.

Seyhan’ın annesi kahvaltıyı hazırlamıştı bile. Yer sofrasına kuruldular. Mehmet, Seyhan’ın yemekle daha yoğun ilgilendiğini görünce dayanamadı sordu:

“Boykot neden yanlış Seyhan?”

“Boykot AKP’nin ekmeğine yağ sürmeyecek mi?”

“Nasıl ekmeğine yağ süreceksin?”

“Referandumda en doğru politika hayır demektir. AKP’ye haddini bildirmek için hayır demeli. Ama boykotla bir yerde evet denmiş oluyor.”

“Referandumda evet-hayır, tek seçenek gibi gösteriliyor. Oysa ki boykot da bir tavır. Hangi ülke hatırlamıyorum ama, AB anayasası oylaması referanduma sunulmuştu. Bu referandumda boykot edenler de değerlendirildi ve anayasa kabul edilmedi. Diyeceksin ki, ama burada değerlendirilmiyor. Evet değerlendirilmiyor. Ama bu duruma hayırcılar, tek bir kere, dil ucuyla olsun itiraz etmediler. Diyelim ki şu an boykot taktiği değerlendirilmediği için AKP’nin ekmeğine yağ sürüyor. O halde hayırcılar niye buna karşı tek söz olsun etmiyorlar?”

Seyhan hafızasını zorladı. Ama tek bir itiraz örneği hatırlamadı.

“Elbette anayasa değişmiyor. Hem de AKP kendini daha sağlama almak için böyle bir atak yapıyor. Ama bir düşün buna ‘hayır’ derken 12 Eylül anayasasına ‘evet’ demiş olmuyor musun?”

“Ne yani evet mi diyeyim?” dedi Seyhan.

“Hayır. ‘Evet’ de demiyorum. Ama yasalar çerçevesinden bakarsan, referandumda evet-hayır arasında hiç fark yok. Zaten asıl sorun yasalar değil, yasada ne yazarsa yazsın, güç kimdeyse asıl olarak onun yasası geçer. AKP’yi bugün böyle güç haline getiren 12 Eylül Anayasası değil mi? Anlayacağın Seyhan, bugün hayırcılar asıl olarak AKP’ye hayır diyor. Bu yüzden anayasadan çok, Tayyip’in villası filan konuşuluyor meydanlarda. Evetçiler de doğal olarak AKP’ye evet diyor. Biz ise, hepsi düzen partisi, ‘birbirlerini yer gibi dalaşanlar biz işçi emekçilere karşı bir oluyorlar’, diyoruz. Düzene karşı devrim diyoruz. Buna uygun politika, bugün boykottur. Anlayacağın Seyhan, düzen partileri, hepsi aynı. Birine hayır, diğerine evet demek, devrimcilerin ve işçi emekçilerin işi değil. Aslında boykot, hepsine hayır demek. Biz öyle yapıyoruz.”

“Valla Mehmet iyi hoş söylüyorsun da bu AKP hepsinden daha kötü. Ben yine de ona hayır diyeceğim.”

“Söylediğine değil, ama sana saygı duyuyorum. Daha sonra uzun uzun tartışırız. Şimdi gitmem gerekiyor.” dedi ve ardından Mehmet, Seyhan’la ve anasıyla vedalaşıp çıktı. Bildirileri dağıtmaya devam ediyordu. “İşimiz baya zormuş” diye düşündü. Baştaki gibi safça bir iyimserliği kalmamıştı, ama daha ısrarlı ve kararlıydı.

M. Kurşun

Mücadele Postası

Venezuela halkı selamlandı...

ÇHD, ESP, Halk Cephesi, Halkevleri ve Kaldıraç, Kolombiya'da zulme ve emperyalizme karşı savaş yürütenleri ve emperyalist tehditlere karşı direnen Venezuela halkını selamladı.

14 Ağustos günü Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya gelen kitle sloganlarla Galatasaray Lisesi'ne yürüdü.

"ABD, Venezuela'dan elini çek! Kahrolsun ABD emperyalizmi!" pankartının açıldığı eylemde, İstiklal Caddesi üzerinde bulunan Mephisto Kitabevi önüne gelindiğinde, bir süre oturma eylemi yapılarak, Çav Bella Marşı hep bir ağızdan söylendi.

Yürüyüşün sonunda kurumlar adına basın açıklamasını Remzi Uçucu gerçekleştirdi. Uçucu yaptığı açıklamada, son dönemlerde ABD emperyalizminin işbirlikçi Kolombiya iktidarı aracılığıyla Venezuela halkına ve halkçı rejimine karşı saldırganlığını, baskılarını arttırdığına dikkat çekti. Uçucu, son olarak Venezuela ile Kolombiya arasında yapılan görüşmelerle bu saldırganlığın önü geçici olarak alınmış gibi görünse de ABD emperyalizminin Venezuela'daki işbirlikçileri destekleyerek, Kolombiya'ya yeni askeri üsler kurduğu, Venezuela halkına yönelik tehditlerini sürdürdüğünü söyledi.

Venezuela halkının yanında olduklarını söyleyen Uçucu, "İşbirlikçi Kolombiya iktidarı aracılığıyla dile getirilen ABD tehditlerini kınıyoruz" dedi.

Basın açıklamasının ardından Grup Yorum, Venezuela halkı için Venseremos marşını söyledi. Basın açıklaması atılan sloganlarla son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3
İzmit / KOCAELİ

Şişli'de yıkım engellendi

İstanbul Şişli'de TEM Otoyolu'nun geçtiği Huzur Mahallesi'ni karşı yöndeki Seyrantepe'ye bağlayan köprü'nün, karayolları ekipleri tarafından yıkılmasına karşı mahalle halkının başlattığı direniş sonuç verdi.

Galatasaray Spor Kulübü'nün Seyrantepe'de yapımı devam eden Türk Telekom Arena Stadi'nin çevre düzenlemesi kapsamında köprü'nün karayolları ekipleri tarafından yıkılmak istenmesine karşı çıkan mahalle sakinleri köprü'nün yıkılmasını üçüncü kez engelledi.

11 Ağustos gece yarısından sonra başlayan yıkım saldırısına iki kez engel olan mahalle halkı, köprü'nün girişlerine çöp konteynerleri, trafik tabelaları ve inşaat malzemeleriyle barikat kurdu.

Olay yerine gelen çevik kuvvet ekipleri, yıkıma karşı direnen mahallelileri dağılmaları yönünde uyararak, müdahale tehdidinde bulundu. Yıkım çalışmasını engellemek için köprü'nün korkuluklarına çıkan bir kişi ise, polis ekipleri tarafından ikna edilerek aşağıya indirildi.

Mahalle sakinlerine seslenen Huzur Mahallesi'ni Koruma ve Yaşatma Derneği Başkanı İsmail Şenel, Şişli Belediyesi ile görüştiklerini ve kendilerine 10 Eylül'e kadar burada bir üst geçit yapılacağı sözünün verildiğini kaydederek, kalabalığın dağılmasını istedi.

Üst geçit yapılacağına dair kendilerine yazılı belge verilmesini isteyen mahalle sakinleri, bekleyişlerini sürdürdü. Yıkımı bir gün erteleyen karayolları görevlileri ile polis ekipleri bölgeden ayrıldı.

ÖKM'ye sahip çıktılar

İstanbul Üniversitesi Öğrenci Kültür Merkezi (ÖKM) okulların kapalı olduğu yaz döneminde alınan bir kararla kapatılıp dışardan eğitim merkezi haline getirilmişti.

Bu durum, 16 Ağustos Pazartesi günü ÖKM kulüpleri tarafından gerçekleştirilen basın açıklamasıyla protesto edildi. Beyazıt Meydanı'nda toplanan 150'ye yakın kişi ana kapı önünden "ÖKM'ye Dokunma! Sanatıma Dokunma! ÖKM kulüpleri" ana pankartı arkasında yürüyüşe geçti. "ÖKM'ye dokunma!", "ÖKM kapatılamaz!" ozalitleri ile "Tiyatronun gülen yüzü üniversiteleri, ÖKM İstanbul Üniversitesi'ni aydınlatmaya devam edecek! MİFTOK", "Geleceğimiz "kültürsüz" bırakılamaz! Lise Öğrencileri", "Boy Ver Yunus Derinliğini Görelim! Beyoğlu Kumpanya", "Sanatıma Dokunma! Beyoğlu Kumpanya" pankartlarının taşındığı yürüyüşe "İstanbul Üniversitesi öğrenci kulüplerinin yanındayız! MSGSÜ Sinema Kulübü" dövizleriyle MSGSÜ öğrencileri de destek verdi. ÖKM önünde yapılan eyleme sanatçılar da katıldı.

Tiyatro sanatçısı Mehmet Esatoğlu yaptığı destek konuşmasında "1970'li yıllarda burası sanat alanında çöl gibiydi, Denizler idam edilmiş, Mahirler Kızıldere'de katledilmiş, bizler de boyalarımızla pankartlarımızla ordan oraya kaçarak sanatımızı yapmaya çalıştık ve 70'li yıllardan 90'lı yıllara kadar yaptığımız mücadele sonucunda ÖKM kuruldu, şimdi ise biz istersek ÖKM'yi kapatırmayız ve verdiğiniz bu mücadelede sonuna kadar biz de yanınızdayız" dedi.

ÖKM kurucularından olan ressam Solmaz Aksoy da ÖKM'nin asla kapatılmaması gerektiğini söyledi.

Eylemde konuşan tiyatro sanatçısı Orhan Aydın ise sanat düşmanlığının AKP'yle daha da dışa vurulduğunu ve uzun yıllardır sanat alanında yaşanan acıların son 8 yılda daha da arttığını sözlerine ekledi.

Kültür sanat alanında yapılan bu saldırıları kültür sanat sendikalarıyla ortaklaştırmamanın önemine değinen Aydın, "ÖKM, kapatılanların başına yıkılır" dedi. Ayrıca destek için tiyatro sanatçısı Metin Coşkun da eylemde yer aldı.

"ÖKM'ye dokunma, geleceği karartma!", "Sermaye elini ÖKM'den çek!", "Kültür sanat hakkımız engellenemez!", "ÖKM'ye dokunma, sanatıma dokunma!", "Öğrenciyiz haklıyız, kazanacağız!" sloganlarının atıldığı eylemde ayrıca "ÖKM'ye Dokunma", "Kültür Sanat Düşmanı rektör ÖKM'ye dokunma", "Rant merkezi değil Kültür Merkezi", "Muhsin Ertuğrul Tiyatrosu, Emek Sineması, AKM, ÖKM Kültür Sanat Düşmanı Zihniyet her yerde" dövizleri taşındı.

Halayların çekildiği eylem, dövizlerin ÖKM çevresine asılması ve ÖKM'nin kapatılmaması için tutulan nöbetle sona erdi.

Ekim Gençliği / İstanbul Üniversitesi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

UPS direnişiyle uluslararası dayanışma büyüyor!

1 Eylül'de sokağa, eyleme, dayanışmaya!

